

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 421

Setmana del 18 al 24
d'octubre del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

"En molts indrets del món, inspirant-ho la gràcia de l'Esperit Sant, es fan molts esforços i pregàries, paraules i obres per arribar a aquella plenitud d'unitat que vol Jesucrist. Aquest sagrat Concili exhorta a tots els fidels catòlics perquè reconeixent els signes dels temps participin amb interès en l'activitat ecumènica."

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Concili Vaticà II

AFINANT

Missió i apostolat

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

El diumenge mundial de les missions ens recorda cada any aquest tret fonamental del cristianisme: ser fill d'un evangeli que ha de ser "proposat", "anunciat", a tothom, a tot arreu, en totes les èpoques. La comanda de comiat de Jesucrist —"aneu i prediqueu"— és indefugible i marca els seus deixebles. Cristià i enviat-apòstol-missioner esdevindran sinònims.

"Plantar l'Església" allà on no hi és, o hi és a penes, és la tasca missionera peculiar que ens recorda aquest diumenge, tot invitant-nos a col·laborar-hi segons les nostres forces i el nostre carisma. Ara, només uns cristians i unes Esglésies que mantinguin viu el foc de la "missió-apostolat" podran sentir prou l'esperit missioner per a ser capaços d'enviar quelcom més que uns magres diners a les Esglésies llunyanes.

Cristians d'aquest Occident peixat d'Evangeli des de fa 2000 anys, ¿què n'hem fet del nostre delit apostòlic?

SUMARI

JORDI BASSAS

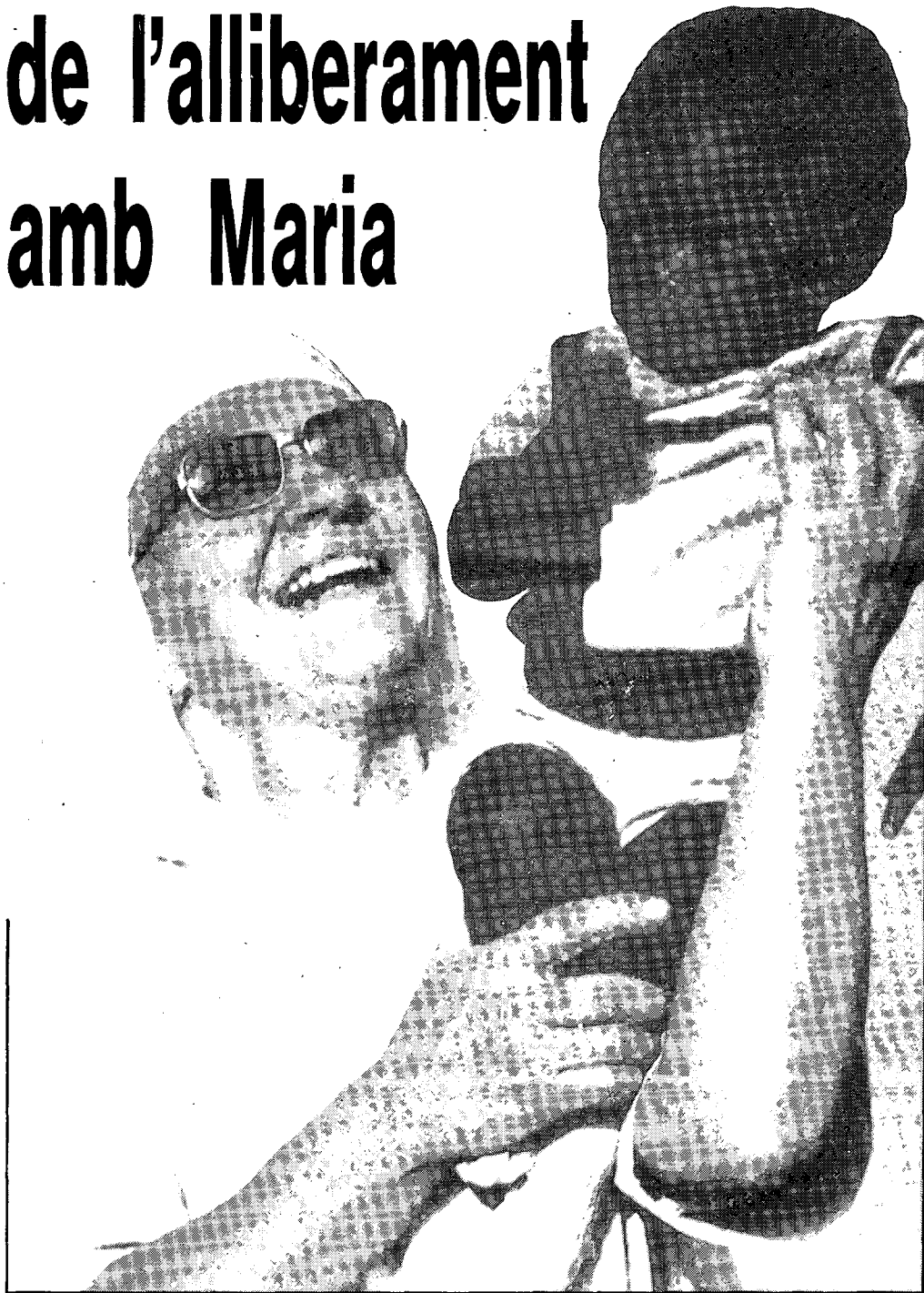
Laics o seglars?

Pàg. 3

"Vida Creixent"

Pàg. 21

Domund 87, sota el signe de l'alliberament amb Maria

"Alliberament amb Maria" és l'eslògan del DOMUND d'enguany. La celebració de la jornada missionera en ple Any Marià ha mogut els seus responsables a una reflexió sobre l'alliberament de l'home i el misteri de la Verge, expressat en el seu càntic del "Magnificat".

La injustícia dels qui acaparen els béns de la terra i deixen en la pobresa i la misèria les tres quartes parts de la humanitat, és una tragèdia que lesiona l'amor als homes. La confiança que ells posen en la riquesa, la força, la violència i en la manipulació, milita contra la senzillesa del cor i el desig d'alliberament integral que són necessaris per a l'enderrocament dels ídols i la recerca de Déu en la vida i en la llibertat.

Això és el que expressa Maria en el "Magnificat". I això és el que l'Església missionera desenvolupa en la seva actuació entre els més pobres d'aquest món. Sovint ens assabentem de missioners i missioneres empresonats, condemnats, torturats, assassinats. Maria, en defensa dels seus drets, proclama davant els creients i no creients que el compromís per accelerar l'alliberament dels homes i dels pobles, compta amb la benedicció de Déu.

Podrien traslladar-se a Barcelona

El Seminari de Girona comença el curs amb set alumnes

GIRONA.—El dia 1 d'octubre es va iniciar el nou curs al Seminari Diocesà de Girona amb una reunió de professors i alumnes a la qual va seguir la missa d'invocació a l'Esperit Sant. Aquest any el Seminari només compta amb set alumnes dels quals cinc són estudiants de capellà i els altres dos un religiós i un laic.

Aquest nombre tant reduït de teòlegs ha plantejat seriosament la possibilitat de traslladar els estudis de teologia a Barcelona, en un seminari comú amb les diòcesis que experimenten una notable escassetat de vocacions: Girona, Urgell, Solsona, Vic i Tarragona. Així ho va estudiar el consell presbiteral en la seva reunió del passat mes de juny, acordant per majoria que ja en aquest mateix curs s'organitzés el seminari interdiocesà i els teòlegs gironins s'hi integrassin.

Una de les raons per prendre aquesta decisió va ser la carta de la Congregació de Seminaris, aconsellant que s'agrupin els teòlogats que tenen un petit nombre d'alumnes. Amb tot, posteriorment els rectors dels seminaris catalans afectats per aquesta crisi vocacional varer decidir no fer el reagrupament aquest any, sinó en tot cas el curs que ve.

El motiu d'aquesta decisió rau en la necessitat de preparar bé aquesta solució en tots sentits, buscant un edifici adequat, reunint l'equip directiu, dissenyant el programa de formació, etc.

Tots els alumnes d'aquest seminari interdiocesà anirien a la mateixa Facultat de Teologia, juntament amb els seminaristes de Barcelona, religiosos i laics.

M. CABALLÉ

PEREGRINACIÓ MARIANA A ROMA PER LA IMMACULADA

del 4 al 9 de desembre

Aquest pelegrinatge a Roma, en el marc de l'Any Marià i plenament volent seguir-ne el seu esperit, ens portarà a visitar els llocs, les imatges i les esglésies on la Mare de Déu sota diverses invocacions, és venerada i vetlla sobre la Ciutat Eterna.

VISITAREM:

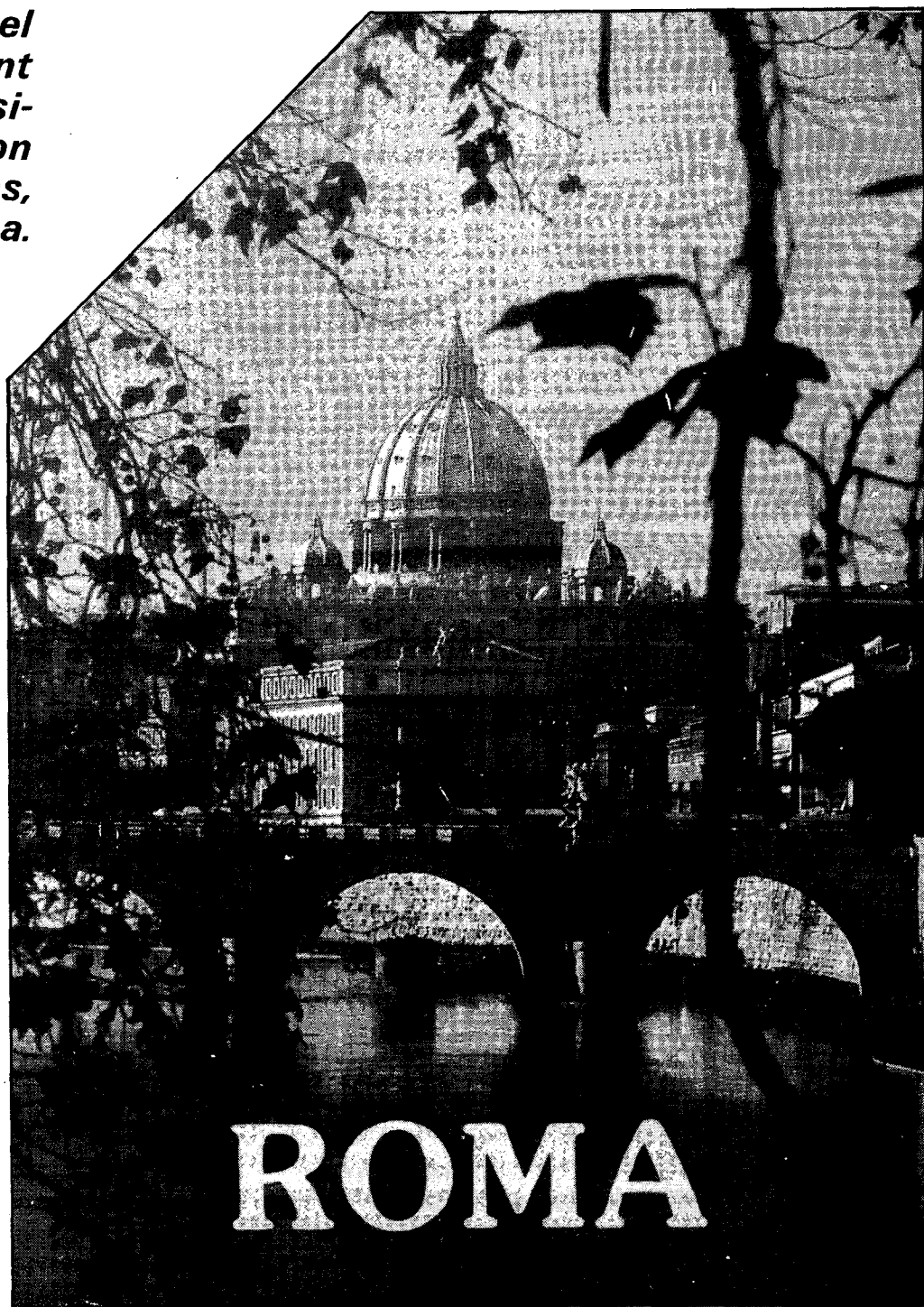
Dissabte, 5 de desembre: Catacumbes de Priscil·la, Museus Vaticans, **Santa Maria in Cosmedin**, Temples romans, Arc d'Adrià, **Santa Maria in Ara-Coeli**, Capitoli, **S. Nome di Maria al Foro**. Coliseum.

Diumenge, 6 de desembre: **Santa Maria di Montserrat**, Plaça de Sant Pere, Angelus, **Santa Maria in Valicella (Chiesa Nuova)**, **Santa Maria dell'Anima**, **Santa Maria della Pace**, Piazza Navona, Panteon, Fontana di Trevi.

Dilluns, 7 de desembre: Grutes Vaticanes, Pietà, Visita Basílica de Sant Pere, Jardins del Vaticà, **Mare de Déu de Lourdes**.

Dimarts, 8 de desembre: **Santa Maria la Maggiore**, **Santa Maria in Trastevere**, Giannicolo, Piazza di Spagna, Trinita dei Monti, Pincio, **Santa Maria in Monte e Santa Maria dei Miracoli**.

Dimecres, 9 de desembre: Audiència amb el Sant Pare.

*Per inscripcions adreceu-vos a: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3er., 3a. 08010 Barcelona
Telèfon 301 37 18 de 10 a 1 i de 5 a 7. Srta. Maria Figueras.*

EDITORIAL

El Sínode, una tasca ambiciosa

Quan escrivim aquest **editorial** el Sínode només ha encetat els grans temes de la seva agenda. "La vocació i la missió dels laics en l'Església i en el món", és un assumpte ambiciós i que comporta un sens fi de qüestions entrelligades i de naturalesa diversa. Totes són importants i moltes d'elles urgents. Unes són d'ordre teològic i doctrinal, d'altres fan referència a "l'estratègia" pastoral i n'hi ha que vénen urgides per la conjuntura social i cultural del nostre temps —cosa que no les fa pas menys importants, ben al revés. Esperem que els pares sinodals i els experts —laics o no— que els assessoren tindran el lleure suficient per a tractar amb prou profunditat i claredat tota aquesta temàtica o, almenys, per senyalar aquells punts que, potser només tocats de passada, demanarien un ulterior aprofundiment i, qui sap, si la dedicació d'una altra assemblea sinodal.

Fins ara les intervencions han versat sobre la primera meitat del tema, els laics en l'Església. Ningú no ignora la importància que té el clarificar i sobretot aplicar en la vida pràctica de l'Església la doctrina prou ben assentada pel Concili Vaticà II sobre el caràcter bàsicament "laical" del cristianisme. És a dir que el baptisme —comú a tots els cristians— és el gran sagrament que ens qualifica a tots els que l'hem rebut per exercir la triple "missió" —sacerdotal, reial i profètica— de l'Església, a excepció d'allò que per la seva naturalesa sacramental pertoca als ministres ordenats. L'aplicació pràctica d'aquesta doctrina ha de fer possible una major participació dels "no ordenats" en totes aquelles tasques eclesials —fins i tot en el govern en alts nivells— que no requereixen haver rebut el sagrament de l'ordre. És fàcil de veure quin canvi es produiria en el rostre de l'Església el dia que emprenguéssim decididament aquest camí.

Una qüestió complementària d'aquesta és la de la igualtat "baptismal" de la dona. Qüestió que hauríem de tenir assumida des dels temps evangèlics i a la qual l'Església del nostre temps hauria de saber donar un enfoc original, sense anar a remolc del "món", ja que la doctrina sobre aquest punt, i fins i tot la millor tradició cristiana —per exemple la de les Esglésies orientals—, és prou rica en aquest punt malgrat el què es digui. En efecte, la revelació cristiana en afirmar la "igualtat" de l'home i de la dona, ensems que llur complementarietat, els col·loca en relació a "algú" i "qualcom" que els transcendeix —en Crist i el Regne—, i estableix una jerarquia de valors que escapa a les categories humanes. Així Maria és la primera i és indispensable en l'Església, no sols per la seva maternitat sinó sobretot per la seva "fidelitat"; i seguint l'exemple de Maria el cristianisme pot mostrar una corrua d'"excel·lències" que no tenen res a veure amb el "ministeri" que exerciren o exerceixen.

Fins aquí, però, no s'ha fet més que tocar qüestions intraeclesials. Resta tota l'altra meitat del tema sinodal: la vocació i la missió "en el món". Esperem que hi haurà temps per a tractar-la a fons ja que si és important que l'Església estigui ben construïda i ben organitzada, com la Jerusalem del salm, no podem oblidar que ella "és per al món". "Tant estimà Déu el món que li ha donat el seu Fill" del qual l'Església és el cos. I seria una llàstima que, en aquesta qüestió encara es passés més temps i es gastessin més energies del què és estrictament necessari en qüestions "també intraeclesials" —algunes d'elles molt italianes— com les de voler qualificar i pesar l'eficàcia apostòlica d'organitzacions i moviments, mentre l'apostolat net i pelat, organitzat, associat o en moviment resta per fer.

Laics o seglars?

En el nostre món liberal, caracteritzat per l'esperit de lliure associació, l'Església sol ser contemplada com una més dintre de les moltes associacions que hi ha; contemplada, no sols de fora, sinó també des de dintre. En conseqüència, és lògic que es vagi imposant la idea que els seus membres han de tenir un estatut de drets i de deures com els que afaïonen qualsevol associació de caire democràtic. L'existència d'una jerarquia és considerada com una cosa anacrònica, que ha de desaparèixer, i que l'esperit del Concili Vaticà II ja va posar en crisi. De tot arreu s'aixequen veus il·lustrades reivindicant una "eclesiologia de comunió" inspirada en la realitat del Poble de Déu i que hauria de potenciar el paper dels laics, davant de l'eclesiologia de caire piramidal, autoritària i sacralitzant, de tendència marcadament "restauracionista" que alguns arriben a definir com a "ratzingeriana-polonesa".

No penso entrar aquí en el debat sobre aquest tema, però sí que vull fer esment d'un confusionisme terminològic que domina la controvèrsia, i que em sembla particularment greu. Em refereixo a la confusió entre **laic** i **secular**, termes que se solen considerar com a intercanviabls i que, en realitat, designen dues realitats completament distintes.

D'una forma totalment superficial, s'acostuma a contraposar el **laicat** a la classe sacerdotal o monàstica, dins les mateixes coordenades que es contraposa **profà** a **sagrat**. Flagrant error. La condició de **laic** no pressuposa **per se** una adscripció concreta a la profanitat o a la sacralitat; el terme "**laic**" és un terme totalment heterogeni respecte d'aquells. **Laic** és, senzillament, aquell home, o dona, que pertany al **laos**, paraula grega que vol dir **poble**, i que tant en l'Antic com en el Nou Testament s'aplica a la categoria teològica de "Poble de Déu". La **laïcitat**, doncs, és condició definitiva de tot batejat, sigui quin sigui el seu estat de vida, sigui quin sigui el ministeri eclesial que exerceixi o que deixi d'exercir. Això queda ben reflectit en el capítol dedicat al **Poble de Déu** de la constitució "**Lumen Gentium**" del Vaticà II, per bé que en el capítol específic que aquesta constitució concilia dedicà a la missió dels laics, encara hi regna el criteri ambigu de definir-los en contraposició a bis-

JORDI BASSAS i RIBALTA

bes, preveres i membres d'ordes religiosos. I aquesta ambigüitat del document conciliar pot ser que hagi motivat moltes ambigüitats posteriors a l'hora d'aprofundir el tema.

Curiosament, la terminologia pre-conciliar era molt més precisa i rigorosa en aquest punt: els equívocs teològics no eren tan fàcils. Abans que els representants de la **nouvelle théologie** comencessin a introduir amb èxit la noció de **laic** (recordem l'obra del p. Yves Congar "**Jalons pour une théologie du laïc**"), la paraula usada universalment era la de **seglar**. I, amb el cor a la mà, cal reconèixer que el seu ús en lloc de la paraula **laic** protegeix aquesta última paraula de les contaminacions semàntiques que motiven els malentesos d'una i altra banda.

La paraula **seglar**, o **secular**, defineix exactament aquella persona que té el **saeculum** com a àmbit existencial propi. El **saeculum** llatí —traduït impròpiament per **segle**— és la versió literal del mot grec **aion**, que té equivalències en tota la família de llengües indogermàniques i que defineix un període de temps emmarcat en un cicle còsmic complet. En l'Es-criptura, aquesta paraula, **aion**, apareix sempre precedida per un adjectiu, o bé el determinatiu "**houtos**" (=aquest), o bé el qualificatiu "**erchómenos**" (=el que ha de venir), la qual cosa dona bon fonament per pensar que en el pensament del judeo-cristianisme només s'admet un **aion** present i un **aion** futur (a diferència d'altres àmbits religiosos on l'**aion** pot definir infinits cicles còsmics, com en l'hinduisme, per exemple).

Sabut això, ens podem adonar de seguida que una **teologia del laicat** no pot tenir res a veure amb una **teologia de la secularitat**. En el primer cas, el concepte clau és el de **Poble de Déu**, mentre que en el segon el concepte clau és el **aion** o **saeculum**, entès en les dues úniques dimensions presents en l'Es-criptura, "aquest" i "aquell que ha de venir". No és la condició de **laic**, sinó la de **seglar** la que situa la persona en l'àmbit específic de les seves relacions amb les coses temporals i en de-

termina tot un sistema de valors i contra-valors.

Tanmateix, la reflexió teològica sobre la secularitat no és cosa fàcil: la temptació del **secularisme** és un parany difícil d'evitar si no es va molt en compte. El **secularisme** és el refús de tota referència al "**segle** que ha de venir" i la consideració de la unitat irrepetible del "**segle** actual". El secularisme s'inspira en una constatació teològica del tot certa: el cristianisme és l'única fe religiosa que valora les coses temporals en elles mateixes; però el secularisme negligeix un fet igualment cert: el cristianisme seria del tot intel·ligible si no projectés aquesta valoració intrínseca del "**segle** present" cap a la consumació definitiva en el "**segle** que ha de venir". Per al cristianisme, les coses temporals assoleixen el seu valor intrínsec en la mesura que esdevenen signes del **saeculum** futur, i, tot esdevenint-ne signes, d'alguna manera permeten que aquest **saeculum** futur ja s'hi instal·li. La presència de l'eternitat en el temps és el constitutiu essencial de la secularitat cristiana.

És per això que la bondat o malícia de qualsevol acció humana presa en la seva actualitat temporal, ens diu ben poca cosa sobre el seu significat fins l'economia de salvació. Per això la **teologia de la secularitat** no pot fixar-se únicament en la valoració puntual dels fets històrics, sinó en la manera com aquests fets històrics s'integren més tard en un **tot salvífic** que els ultrapassa. Per exemple, no en traurem res de valorar èticament en el seu moment històric la persecució romana contra els cristians: només en el **més enllà** aquestes persecucions s'ompliran de sentit salvífic: un **més enllà** que té com a signe sensible la pròpia cristianització de l'Imperi, encara que entremig s'hi barregi el tema controvertit del constantinisme. (Un pensador agnòstic espanyol ha vist en la cristianització de l'Imperi romà la plasmació concreta del mandat evangèlic de "perdonar els enemics").

Per això, la **teologia de la secularitat** haurà de ser necessàriament retrospectiva, a diferència del **secularisme** que actua de forma prospectiva. El **secularisme** ens cantarà les excel·lències dels valors temporals en alça en un moment històric determinat, i ens

passa a la pàg. 5

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona
Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

BROMES I BROMES

A Tarragona solíem dir, parlo de més de quaranta anys en- rera, que les bromes porten aigua, i significàvem amb aquesta imatge que hi ha bromes, i no cal pas que siguin gaire pesades, que fan plorar. També n'hi ha que fan riure. I n'hi ha unes altres que no fan ni l'una cosa ni l'altra. Hi ha bromes i bromes, com solem dir quan no volem definir-nos. Entre tantes menes de bromes, n'hi ha unes que fan de mirall. Amb gràcia o sense, amb malignitat o amb tendresa, un bromista s'aprofita d'allò que ets i que potser amagues, o que ni coneixes, ho magnifica, ho amplia, ho ridiculitza, se'n riu i t'ho fa veure. N'ha fet una broma. Pot ser una magnífica pista de coneixement propi, com ho són les bones caricatures.

MIQUEL ESTRADÉ

La novetat teològica del Vaticà II no es reduï al fet de la seva convocatòria ni a l'orientació que li donaren els Papes que l'inauguraren i el clausuraren. La novetat consistí a la vegada en la resposta de l'assemblea i en la diversitat dels qui hi prengueren part.

Mai no s'havia vist una reunió semblant de bisbes (el mateix Vaticà I, contemplat comparativament, semblava ben pobre i ben limitat al món occidental). Tampoc no s'havien vist mai tants teòlegs reunits. El Vaticà II agrupà més de dos mil bisbes i alguns centenars d'experts. Un fet ple de sentit. Una teologia al servei de la vida eclesial en tota la seva diversitat. Seria interessant de fer aquí una geopolítica de la teologia mundial d'aquell moment i parlar de les figures més eminents que hi intervingueren. Observaríem tendències, unides sens dubte a la història i a la geografia dels pobles. La insistència francesa en la missió, la serietat alemanya en les fonamentacions dogmàtiques, el despertar bíblic dels americans, la pneumatologia —poc escoltada— dels orientals, i ja aleshores les preocupacions socials i evangèliques dels llatinoamericans (que després interpretarien profèticament el Concili a Medellín, el 1968)... Però aquesta no és ara la meua finalitat.

El que cal observar, a propòsit de la composició del conjunt dels teòlegs conciliaris, és que es pot dir que representava allò que existia de teologia en aquell moment. Pot parlar-se d'una espècie d'invasió, per part dels teòlegs de la perifèria, de la Roma cristiana. Era aquesta la condició perquè el pensament no fos manipulat pel "sistema" curialesc.

Una altra dada del treball teològic: la seva difusió en l'opinió pública. Tots recordem que les primeres sessions del Concili van tenir lloc no sols a porta tancada, sinó sense ressò a la premsa. El fet era perillós; sempre es fan possibles interpretacions diferents a partir del moment que un es veu obligat a tot tipus de conjectures. La diària conferència de premsa va posar fi a aquesta situació. Aquesta circulació de la informació pot ser considerada com un fet de menor importància. Però fixem-nos-hi. No sols els bisbes que parlaven a l'aula conciliar es dirigien a la gent fo-

La incidència del Concili en l'evolució del pensament Teològic (II)

L'expressió teològica de la comunió eclesial

EVANGELISTA VILANOVA

ra del recinte de Sant Pere, sinó que la mateixa teologia començava a fer seu aquest camí. Dit en altres paraules: la teologia, que es trobava en les intervencions episcopals preparades per aquells col·laboradors que eren els experts, no estava reservada als bisbes. Es comunicava al poble, es donava a la publicitat i, en conseqüència, esdevenia més vulnerable. Té una gran importància que els debats del Vaticà II fossin fets públics. El Concili fou per al poble de Déu, fou normalment un Concili del poble.

Amb tot, cal dir que l'aspecte essencial de la labor teològica conciliar consistí en l'elaboració de l'acord entre la "concertació" i la "confrontació". No tothom coincideix; a més, hi havia teòlegs pertanyents a confessions cristianes no catòliques. Mai no agraïrem prou el bé dels diàlegs que tingueren lloc. Diàlegs que necessitaven temps perquè cadascú es pogués situar, després de conèixer persones i doctrines. Arribar a un "consens" constitueix una dada teològica fonamental. Avui hauríem d'aprendre la lliçó, quan el diàleg, en l'actual situació eclesiològica, s'ha vist enormement empobrit. Tenim por del diàleg; hom prefereix no acceptar-lo. D'aquí que neixin tantes teologies paral·leles i, en conseqüència, tantes pastorals tancades, sempre escudades en un "legítim" pluralisme. Des d'aquest punt de vista, el Vaticà II continua essent un exemple. També ho va ser pel que fa a les relacions entre el magisteri i la teologia.

Hauríem de parlar ara de l'objecte "material" de l'obra conciliar. La literatura que se n'ha escrit és abundant. M'accontentaré, doncs, amb una sola anotació. Pràcticament tota l'obra conciliar es mou en-

torn de l'eclesiologia. És una eclesiologia que vol complementar l'elaborada pel Vaticà I. La tasca fou possible gràcies a haver assumit els "renovellaments" que tingueren lloc durant els trenta anys que precediren el Vaticà II, en la semi-clandestinitat, i que foren oficialitzats a l'aula conciliar pels responsables de l'Església. Renovació bíblica, litúrgia, pastoral, ecumènica, pastoral... Es tracta, en una paraula, de l'anomenat "retorn a les fonts". Aquest fou el programa inicial que quedà explicitat al moment que els Pares conciliaris refusaren l'esquema sobre l'Església que havia estat preparat en un ambient acadèmic de tendència neoescolàstica. El tema de l'Església, amb un enfocament renovat, seria, doncs, el pal de paller del Vaticà II. Tant si es tractava de la natura de l'Església, amb la *Lumen gentium*, i de la seva acció (ètica) en el món d'aquest temps, amb la *Gaudium et spes*, com de la seva missió amb la *Ad gentes*, i fins de la revelació divina (amb la *Dei Verbum*), ja que s'hi tracta de les relacions entre la Paraula de Déu, l'Esclat, la Tradició, d'una banda, i l'Església, de l'altra, sempre es tractà de l'eclesiologia teòrica i pràctica. En trobem un exemple particularment interessant en el Decret sobre la llibertat religiosa. En efecte, aquest decret és com una cruïlla on conflueixen una sèrie de problemes eclesials. En primer lloc, és característic que l'elaboració d'aquest text fos confiada al Secretariat per a la Unitat, la qual cosa provava que en les relacions interconfessionals podien molt bé plantejar-se qüestions problemàtiques referents a la llibertat: equivalia a reconèixer que considerar la llibertat no era indiferent a la mateixa eclesiologia. Els debats foren moguts, entre altres, per gràcia dels bisbes espanyols. El text hagué de ser reelaborat set vegades: calgué que fos tret de la competència del Secretariat per a la Unitat i confiada a una comissió *ad hoc* (on es trobava Mons. Lefebvre, el destí del qual ha canviat tant), cosa que provocà un clamor d'indignació i fins una intervenció de tretze cardenals davant de Pau VI... En fi, en poques paraules, deixar a punt un text no és un problema d'un dia ni d'un sol home. Suposa un llarg camí, fruit d'uns lleials acords. És, en el fons, l'expressió teològica de la comunió eclesial.

L'altre dia em feren pensar dues converses amb dues amigues que abandonaven el col·legi on fins ara havien treballat, per traslladar-se a altres destins. I em feren pensar perquè, mentre una d'elles em parlava pessimament de tots els seus, fins ara, companys, l'altra em deia que allí només hi havia trobat amics. La primera m'explicava que el director l'havia perseguit, que les seves companyes professores li havien fet la vida impossible, que tot havia estat una col·lecció de travetes, que fins l'administrador i la cuinera eren insuportables. Però que, després, vaig parlar amb la se-

gona, em va semblar que em parlaven d'un altre col·legi. Per ella, havien estat uns anys feliços, amb alguns petits problemes transitoris, però amb un balanç final que l'omplia de felicitat.

Quina de les dues, em preguntava, té raó? És que, efectivament, tots conspiraren contra la primera, mentre que tots estimaren la segona?

Ho diré sense embuts: quan algú em diu que a casa seva o en el seu ambient de treball "ningú" no el vol, de qui penso mal és de qui m'ho diu. Perquè entenc que algú no s'entengui amb un o amb dos

La llum dona llum

J.L. MARTIN DESCALZO

dels seus companys, però aquell que renyeix amb tots, és que quelcom li falla, i qui no és estimat per ningú és que ell tampoc no ha estimat a ningú. En canvi, quan algú només rep amor, és senzillament perquè se'l mereix.

Aleshores, ¿tots rebem allò que ens hem guanyat a pols? En bona part, sí. Perquè és cert que els homes tenim grans do-

sis d'egoisme i de desagraïment, però la veritat és que, a fi de comptes, cada u recull allò que ha sembrat. I qui només troba egoisme al voltant seu, potser és que ell el té al fons del seu cor i dels seus ulls.

Recordo allò que deia Vinoba: "Com la llum no pot veure les tenebres perquè il·lumina tot el que mira, així l'home bo no veu més que bondat. No perquè visqui en un càndid somni, sinó perquè aquesta bondat que vol veure arreu, la suscita, la sembla i la recull a la seva mirada".

Sant Joan de la Creu ho deia més clarament encara: "I on no hi ha amor, posa-hi amor

i en treuràs amor".

Dit tot això, em sembla que els homes no ens hauríem de preocupar tant per si els altres ens estimen, com per si nosaltres els estimem. Si és així, tard o d'hora ens estimaran. Ja que, a més, si els mirem amb amor, amb ulls nets, descobrirem que, amb totes les seves mancances, no són tan dolents ni tan hostils com ens diu que són el nostre egoisme. Cada u veu en el món allò que porta en el seu cor. Això és el que explica que dues persones abandonin una empresa, un col·legi, una casa, i una ho faci amb l'ànima plena d'amistat i l'altra plena de ferides.

ARA MATEIX

Justament als vint-i-cinc anys del començament del Vaticà II ha saltat a la premsa el rumor: els centres d'estudis superiors de l'Església a Barcelona, esdevindran la universitat catòlica de Catalunya? I ja que he fet referència a l'aniversari del Concili, esmentem una altra dada que també fa de marc al rumor: als deu anys, més o menys, de democràcia...

Fa, posem, un parell de dècades, una brama com aquesta no hauria prosperat. La por dels fantasmes —catolicisme monolític, ghetto confessional, elitisme econòmic— l'haurien ofegada. Ara, segons que sembla, no. I, tanmateix, els fantasmes d'existir existeixen, i no passen pas desapercebuts. Diumenge passat mateix, els entrevistats sobre el tema en el programa religiós de TV-3 s'hi referien. Però ho feien sense radicalisme: parlaven d'afinar els conceptes, substituint l'expressió "universitat catòlica" per "universitat d'inspiració cristiana", advertien del problema del seu finançament, que la podria fer massa cara, i remarcaven la importància que, en qualsevol cas, tindrà sempre la presència dels cristians a la universitat pública. És a dir, reflectien una situació de lucidesa sobre els perills, però demostraven, al mateix temps, que es veien amb cor de superar-los.

Què ha canviat, del clima de l'immediat post-concili al d'ara? Hi ha qui s'entesta a desqualificar l'autocrítica i l'evolució més recent amb el penjamet indiscriminat d'evolucionisme o de restauracionisme. Però no és això. O no és només això. Són molts els qui han sabut adonar-se d'alguns malentesos, d'algunes ingenuïtats, d'algunes des-

El rumor de la universitat catòlica, com a símptoma

J. CARRERA PLANAS

viacions, d'alguns fracassos que ens han estat endossats amb etiqueta falsa de conciliaris, i malden per una, diguem-ne, revisió de la revisió dels anys del post-concili, no amb nostàlgia del passat sinó amb visió de futur.

En el tema de les institucions de l'Església frontereres de l'ordre temporal, no voldríem pas perdre les grans conquestes assolides: cor obert a la societat, evangelització sense imposicions, fidelitat a la paràbola del llevat, testimoni d'amor gratuït... Ara bé, també cal reparar en fenòmens com la tendència a privatitzar la fe, la manca d'empenta creadora, el consumir-se en un puritanisme eixorç... parasitaris d'aquelles conquestes.

Ben segur que la idea d'una universitat catòlica a Catalunya no va a la recerca de cap concepció perillosa, sinó que es mou en el context d'aquesta revisió que l'experiència de la vida democràtica també esperona.

Una revisió que, curiosament, s'està produint, en tot el ventall pastoral, només d'una manera fàctica. Les teories no són posades en revisió. Per això es dona un fet singular:

mentre els papers escrits, les grans assemblees i els discursos continuen mantenint el llenguatge de fa uns quants anys i venten el foc sagrat de la polèmica, les pràctiques pastorals evolucionen i van convergint. Per sota del flux verbal dels ismes, cada dia s'assembla més el que una paròquia fa amb el que fa una altra, el que fa un moviment i el que fa un altre, en tot el cos eclesial, si n'escapem els dos extrems minoritaris. Potser perquè no és possible fer tantes roses com pensar-ne...

Aquesta revisió i aquest mutu apropament fàctics són realment positius. Però no n'hi ha prou. Si no sabem formular-los a nivell teòric la situació se'n farà confusional. No pot ser que, per exemple, responsables de la pastoral destacats se situïn en la línia de la revisió, quan parlen confidencialment i, en canvi, insisteixin o deixin que s'insisteixi en els vells esquemes en les declaracions més públiques. No lliga que, per una banda, es parli d'universitat catòlica i, per una altra, siguin transferides escoles catòliques a l'administració civil. Necessitem una clarificació d'idees.

Ara fa deu anys va tenir lloc a Barcelona una assemblea de preveres important. Rellegint avui el seu contingut, hi trobem, al costat d'elements molt valuosos, algunes de les coses a revisar. Més que un punt de partida va significar l'arribada a la meta d'unes idees llargament i esforçadament propugnades. Però el temps passa. Ara que una jornada diocesana en subratllarà l'aniversari, continuarem enfondint amb la mateixa rella el mateix solc, o n'obrirem de nous?

CATALUNYA

Persecució del joc il·legal i dels menors a les escurabutxaques

Efectius de la brigada del joc de la policia autonòmica de Catalunya van clausurar a Barcelona, un minicasino i un saló recreatiu on es realitzaven pràctiques de jocs il·legals. Al minicasino, situat a l'entresol del bar Casablanca, al passeig de Montjuïc, els mossos d'esquadra van confiscar, entre fitxes i diner efectiu, 2.700.000 pessetes. El saló recreatiu, del passeig Fabra i Puig, va ser tancat perquè hi havia menors d'edat jugant amb les màquines escurabutxaques.

Els jutjats de Sant Feliu de Llobregat paralitzats en un 90%

Els dos jutjats de primera instància i instrucció de Sant Feliu de Llobregat estan pràcticament paralitzats des de fa més d'un any, segons un informe dels procuradors que exerceixen en aquest partit judicial. Els procuradors consideren que la situació és "caòtica" i que el 90% dels procediments estan paralitzats.

Reconversió en escoles privades d'EGB

Les Conselleries d'Ensenyament i de Treball han acordat amb tres organitzacions patronals i tres sindicats una sèrie de mesures a prendre en els denominats "centres en crisi" d'EGB a partir del pròxim curs. Aquests "centres en crisi" són aquelles escoles d'EGB en règim de concert econòmic amb la Generalitat que han de desaparèixer com a tals o perdre algunes de les unitats escolars que mantenen fins ara, per raó de la pèrdua d'alumnat, derivada al mateix temps del descens demogràfic dels últims anys que afecta ja els primers cursos de l'ensenyança primària.

ve de la pàg. 3

Laics o seglars?

dirà que la defensa i promoció d'aquests valors és una actitud evangèlica. I aquests valors poden ser de diversa índole, segons l'època: fidelitat al senyor, culte a l'autoritat reial, a la llibertat, a l'ordre públic, a la sexualitat, als imperatius econòmics, tant se val. La teologia de la secularitat, en canvi, sense desqualificar d'entrada cap valor temporal per si mateix, només els valorarà evangèlicament en el moment en què els pugui situar dins la iconografia d'un temps fort de salvació. Per entendre'ns: la teologia de la secularitat no es preocuparà tant de la vida íntima de Miquel Àngel i de les seves relacions amb les persones masculines i femenines que li van servir de models, sinó que més aviat es fixarà en l'acció misteriosa de l'Esperit que actua i salva a través de

Es preveu que en el curs 1987-88 tres d'aquests centres desapareixeran com a escoles d'EGB (podrien reconvertir-se per a d'altres funcions docents) i que diverses desenes d'escoles hauran de disminuir el nombre d'aules, especialment de primer i segon curs d'EGB.

L'acord ha estat firmat pels sindicats Comissions Obreres, Unió Sindical Obrera i Unió General de Treballadors i per les patronals Serveis Educatius de Catalunya (Secretariat d'Escoles Cristianes) Confederació de Centres d'Ensenyança de Catalunya i Federació Catalana de Centres d'Ensenyança.

ESPANYA

La Telefónica arribarà a pobles amb menys de cinquanta habitants

La Telefónica ha enviat a l'Administració un pla per a l'extensió dels telèfons públics de servei (PETPS) que amb una inversió de 14.365 milions pretén cobrir gairebé la totalitat del territori espanyol. El pla preveu la instal·lació de 12.556 telèfons en nuclis de població de menys de cinquanta habitants, basant-se en nous sistemes radioelèctrics desenvolupats per Telettra que incrementen la cobertura del senyal.

Hi ha dotze milions de conductors

Més de dotze milions de persones tenen el permís de conduir a Espanya, de les quals nou milions corresponen a homes i tres a dones, segons l'últim cens de la Direcció General de Tràfic corresponent a finals del 1986. En aquesta data els permisos de conduir a Espanya pujaven a 12.345.589, els posseïdors dels quals 8.975.139 eren homes i 3.370.450 dones.

El nombre de permisos de conduir expedits durant 1986 fou de 765.420 llicències de les quals 508.256 corresponen a homes. Les llicències concedides a dones en el mateix any foren de 257.164, la

qual cosa suposa un augment del 13,31 per cent pel que fa a l'any anterior, mentre que l'augment de les llicències concedides als homes només suposa un 4,45 per cent.

Durant l'any passat, hi hagué 1.395 suspensions de llicències decretades per l'autoritat judicial i només a una persona se li retirà el permís de conduir definitivament. Les cinc províncies amb major nombre de permisos suspesos en relació amb el seu cens de conductors foren Cuenca, Terol, Segòvia, Logronyo i Màlaga. Les províncies amb menor nombre de permisos suspesos foren Guipúscoa, Santa Cruz de Tenerife, Salamanca i Biscaia.

El BEI concedeix un crèdit de 8.500 milions per a obres públiques

El Banc Europeu d'Inversions (BEI) ha donat llum verda a la concessió de diversos préstecs al Ministeri d'Economia i Hisenda espanyol per un import total de 58 milions d'ecus (8.350 milions de pessetes) per al finançament de diverses obres d'infraestructura, fonamentalment de carreteres i preses en diferents punts del país.

Aquests crèdits del BEI, institució bancària de la Comunitat Econòmica Europea dedicada bàsicament al finançament d'inversions en els països membres, permetran al Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme (MOPU) realitzar diversos projectes tendents a millorar els enllaços intercomunitaris i potenciar el proveïment d'aigua a les regions menys desenvolupades d'Espanya.

Amb aquestes operacions, fins ara puja a més de 35.700 milions

de pessetes, el total dels préstecs atorgats pel BEI a Espanya durant el present any del 1987 per finançar projectes d'infraestructura i iniciatives de la petita i mitjana indústria.

Exigeixen el carnet del PSOE per mantenir un lloc de treball

"El director d'emissora municipal d'Elda, Radio Vivir, em va coaccionar abans de les eleccions de juny perquè obtingués el carnet del PSOE, ja que si no prescindiria dels meus serveis, com així ha estat", ha manifestat Antonio Santiago Oliver Mañas, veí d'Elda, separat i amb dos fills de 13 i 14 anys al seu càrrec, en una entrevista a ABC. Antonio Oliver denuncia els fets davant la Comissaria de Policia.

MÓN

Un Jurat Internacional condemna la persecució de les minories nacionals a Turquia

Un jurat internacional reunit a Viena format per especialistes en la defensa dels drets humans ha examinat la política duta a terme a la república turca i ha dit que aquest govern "viola les disposi-

cions concernents a la no discriminació, el dret d'asil, la llibertat d'opinió, la de reunió i d'associació segons està definit per la Declaració Universal dels drets del Home, així com la Convenció europea del Consell d'Europa i de la qual Turquia forma part. Al mateix temps viola els drets de les minories nacionals de Xipre, dels armenis, dels assiris, dels grecs, dels xerkeses, lazis i kurdistanes. Totes aquestes minories, de religió cristiana o musulmana estan en territoris controlats pels turcs.

Escàndols financers a Iugoslàvia

El secretari general de l'agrupació de bancs comercials iugoslau, Vladimir Krsulj, va ser detingut el dia 1 d'octubre per la seva implicació en l'escàndol financer del consorci agro-alimentari Agrokrom. Krsulj està acusat de no haver informat els bancs iugoslau de la insolvència d'Agrokrom, que els últims anys va posar en circulació obligacions sense fons.

A Sud-àfrica es permetran barris multirracials

El govern sud-africà accepta que les zones de vivendes actualment separades segons les races per llei puguin esdevenir multirracials si els seus habitants ho volen. El president sud-africà, Pieter Botha, va assegurar en públic que un grup d'experts li va fer aquesta recomanació.

Lliberada Ferrarons, compatricia meva

Vaig llegir amb gran goig la llarga llista de Sants i Servents de Déu que en menys de dos segles han sortit de la nostra terra tal i com ho comenta en Jaume Armengol en el n° 399 de CATALUNYA CRISTIANA corresponent a la setmana del 17 al 23 de maig. Buscava il·lusionada, el nom d'una humil però flairosa flor de la Garrotxa. Lliberada Ferrarons i Vives i, m'entristí de no trobar-lo.

Acompanyo aquestes lletres, que no volen ser de cap manera un retret, amb aquesta publicació que dirà molt més i molt més bé que el que jo pugui dir de la meua estimada i venerada compatricia.

ROSER DE BOLÓS

Democràcia formal i democràcia real

M'ha plagut l'editorial del número 404 d'aquesta estimada revista titulada "Deu anys de democràcia". Per no allargar em referiré només a l'apartat que parla dels partits, eleccions, representació i govern.

Entenem que es posen objeccions a certa manera de funcionar els partits i al fet de ser òrgans exclusius de la dinàmica democràtica. Per contra es postula el tenir en compte, per una més autèntica representació, l'estructura de la societat "en aquelles entitats naturals per les quals transcorre i flueix la vida dels individus i la col·lectivitat" "Els partits ni la creen ni la decideixen aquesta vida"..., diu l'editorial.

Són dues maneres d'entendre la democràcia: la formal i la real. En la primera funcionen els partits de quadres tirant a burgès, minoritaris, amb l'ajut de diferents grups en defensa de llurs interessos, a voltes no massa confessables. Els ciutadans es troben lligats amb el partit només en el curt termini electoral, passant després a la més absoluta inoperància política ja que l'elegit legisla o governa per delegació, cosa molt hipotètica i abstracta; l'electoralisme i el parlamentarisme són les seves seqüeles. En la democràcia real tot estriba a aconseguir una participació integral autèntica i permanentment operant, no sols a tra-

vers dels partits de masses, vertaderes escoles de formació política, sinó a través de les comunitats, institucions i organismes que componen la respectiva societat, perquè la vida d'un estat no sols es realitza en el cim sinó també necessàriament a tots els nivells. El principi de subsidiarietat i la federació integral resolten l'estructura i la dinàmica democràtica. Les comunitats deuen, però, gaudir d'autogestió o autonomia perquè sense responsabilitat no hi pot haver autèntica representació i participació.

He llegit moltíssim sobre democràcia i representació i tot m'ha fet pensar en una possible democràcia del futur més autèntica. Per tractar-se d'una obra dels últims temps crec que és recomanable la lectura de "Via carlista al socialisme autogestionari" d'en Carles Huc de Borbó Parma; la seva repetida lectura m'ha colpit de debò.

SALVADOR CAMPÀS I MOLAS

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat

Tel. 201 96 30

Un tema que marcarà aquest Sínode

La plena incorporació de la dona en la funció eclesial

El tema de la dona en l'Església ha estat clau en les primeres sessions del Sínode. Qüestió complexa, però inajornable. Dues auditors seglars i dos cardenals del màxim prestigi han considerat que aquest Sínode ha de ser una fita històrica en les relacions Església-dona.

Al mateix temps han estat estudiades dues qüestions que podríem anomenar assignatures pendents de sínodes anteriors: la necessitat d'elaborar un catecisme universal i la conveniència d'aprofundir la relació entre les conferències episcopals i la Cúria Romana.

Durant més d'una hora i mitja els pares sinodals callaren per deixar parlar els seglars: el Sínode ha obert les seves portes i les seves oïdes perquè parlessin cinc auditors i auditors que han marcat una novetat en la història d'aquestes magnes reunions, fins ara circumscrites a l'episcopat.

"El seglar —digué el senyor Dherse, auditor— és un contemplatiu actiu. Déu l'envia per cristianitzar el món mitjançant la seva activitat personal renovada, així com mitjançant tota una sèrie d'activitats més directes en la participació i l'evangelització".

La dona en l'Església vista per una dona

La senyora Callixta Belemo Essana, auditora, centrà la seva allocució en el tema de la dona i la seva missió cristiana. Belemo Essana pertany a la UMOFC ("Unió Mundial d'Organitzacions Femenines Catòliques"). "En molts llocs del món —digué— les dones assumeixen compromisos en l'Església i en la societat. No obstant això cal que assumeixin cada dia més funcions de direcció i govern en camps fins ara reservats exclusivament al gènere masculí, i això fins i tot en l'àmbit eclesial".

Ocupar altes responsabilitats en el govern de l'Església

La relació del cardenal Thiaudoum, pauta dels debats sinodals, subratlla que "s'accepta sense vacilació el modern moviment de l'alliberament i promoció de la dona en la família i en la societat humana. El Sínode descobrirà sens dubte que aquest és un dels problemes més sentits avui en l'Església i haurà d'as-

sumir la seva responsabilitat de contribuir a un millor discerniment i llegir els signes dels temps dins de l'obligat respecte a la tradició".

Les paraules del cardenal invitaven a reconsiderar el mínim paper que fins ara han representat les dones en els òrgans rectors de l'Església, tant universal com local. Sense haver de moure una coma de les formulacions dogmàtiques o teològiques, no es veu el perquè una dona no podria ocupar altes responsabilitats en el Consell Pontifici per a la Cultura, en la Comissió Justícia i Pau, i per suposat, en la Congregació per als Religiosos i Instituts Seculars. Una cosa és que a la dona se l'exclouï del sacerdoci i una altra molt diferent que se li doni càrrecs subalterns, fins i tot en sectors on l'aportació femenina és fonamental, com per exemple, en l'ensenyança, la catequesi, l'assistència social i sanitària, la família, etc.

Les religioses, insubstituïbles

També es va fer ressò immediat d'aquestes inquietuds el cardenal Godfried Daneels, arquebisbe de Malines-Brussel·les, que fou relator del sínode extraordinari del 1985. "No pot perdre's de vista —digué— el paper insubstituïble de les religioses en l'Església". I afegí: S'ha d'estudiar l'estatut teològic d'un eventual diaconat femení".

El papa Pau VI restaurà el diaconat permanent en l'Església i des de llavors han estat ordenats 12.000 diaques, la majoria casats. Si un dia aquesta porta quedés oberta a la dona, aquesta podria batejar, predicar, distribuir la comunió, presidir la litúrgia de les noces i enterraments, etc.

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

Es tracta d'eliminar el paternalisme

"El desig de participar activament la dona en la vida de l'Església no implica necessàriament la demanda de tenir accés als ministeris sacerdotals" —digué Teresa Chooi, de Malàsia—. I afegí: "És més aviat el reconeixement del paper que la dona desenvolupa en l'activitat de l'Església a tots els nivells i l'eliminació d'actituds paternalistes i condescendents.

El que sembla cert és que el Sínode haurà de pronunciar-se sobre aquest tema si no vol ser acusat de fugir-ne. "Ha arribat l'hora d'oblidar-se dels tabús i de ser creatius", comenta un corresponsal del Sínode, gens sospitos de sensacionalista.

Dos temes pendents

En finalitzar el Sínode extraordinari del 1985 emergien dos punts-clau per a la vida de l'Església: la necessitat d'elaborar un catecisme universal i la conveniència d'aprofundir en la naturalesa teològica i jurídica de les conferències episcopals. El Vaticà II, amb la seva formidable revolució, necessitava la sedimentació d'un quart de segle per poder condensar el nucli de veritats de fe i d'ètica cristiana que han de ser transmeses a les generacions posteriors. Per altra banda, l'entrada en funcionament de les conferències episcopals no s'ha realitzat sense que hagin sorgit tensions fortes entre la Santa Seu i determinats episcopats (Holanda, Brasil i Estats Units, per citar els casos més importants). Suposats els errors tàctics i els factors històrico-psicològics de cada cas, d'allò que no hi ha dubte

és que subsisteixen algunes ambigüitats sense resoldre.

La sessió del dijous dia 1 va ser consagrada a la lectura de dos informes sobre ambdós temes realitzats per dos autèntics pesos forts de la cúria romana: el cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, i el cardenal Bernardin Gantin, prefecte de la Congregació dels Bisbes.

El cardenal Ratzinger digué als pares sinodals que el catecisme universal serà sotmès a l'aprovació del Sínode que se celebrarà el 1990 i que podrà ser aprovat en complir-se els vint-i-cinc anys de la clausura del Vaticà II. Estem immersos de ple en un llarg procés de cinc anys de duració, en el curs del qual s'efectuarà una consulta a l'episcopat mundial. La hipòtesi que un projecte històric de tal envergadura pogués néixer en uns despatxos romans, per molt importants que aquests siguin, no s'aguant.

El cardenal Gantin, fou d'una extrema breuetat, limitant-se a llegir un parell d'holandeses. En canvi, el tema és molt important, ja que afecta la naturalesa i funcions de les conferències episcopals, organismes que neixen com a conseqüència del Vaticà II i que han transformat el paisatge de les esglésies locals. Que hagin sorgit problemes d'interpretació i interrogants no té res d'estrany, ja que duen pocs anys de singladura. Tampoc no s'entén que el Vaticà, zelós de les seves prerrogatives, vulgui tallar el poder dels episcopats. Cal clarificar alguns punts i, sobretot, desterrar qualsevol intent de suspicàcia mútua.

El Vaticà estaria disposat a reconèixer la Fraternitat de monsenyor Lefebvre

La Santa Seu sembla que està disposada a "regularitzar" l'existència de la fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X, fundada per monsenyor Lefebvre, qui ha acceptat que un cardenal "visitador" vagi al Seminari d'Econe (Suïssa) per estudiar la solució dels problemes canònics més seriosos.

L'estatut jurídic de la Fraternitat, la licitud canònica dels seus 220 sacerdots, i l'autorització de celebrar la missa segons el ritu de Sant Pius són les tres qüestions que aquest visitador examinarà.

L'aprovació de l'estatut jurídic de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X comporta el reconeixement dels cinc seminaris i de les altres obres dependents de la Fraternitat. El Vaticà estaria disposat a fer d'aquest moviment una nova família religiosa.

Si es confirmen aquestes concessions, Lefebvre sembla disposat —i així ho ha declarat, ja que el Vaticà ha guardat silenci— a renunciar la ruptura que quedaria consumada si es decidís ordenar un o diversos bisbes —es va parlar de quatre— la qual cosa li ocasionaria automàticament l'excomunió, segons el vigent Decret de l'Església Catòlica.

Com a contrapartida, aquest punt és el més obscur. Lefebvre acceptaria la validesa de les decisions preses per l'Església durant els pontificats de Pau VI i Joan Pau II, acceptant el Concili Vaticà II i posant fi a una actitud de desidència vers l'Església oficial, que constitueix sempre un perill de crear un veritable i propi cisma.

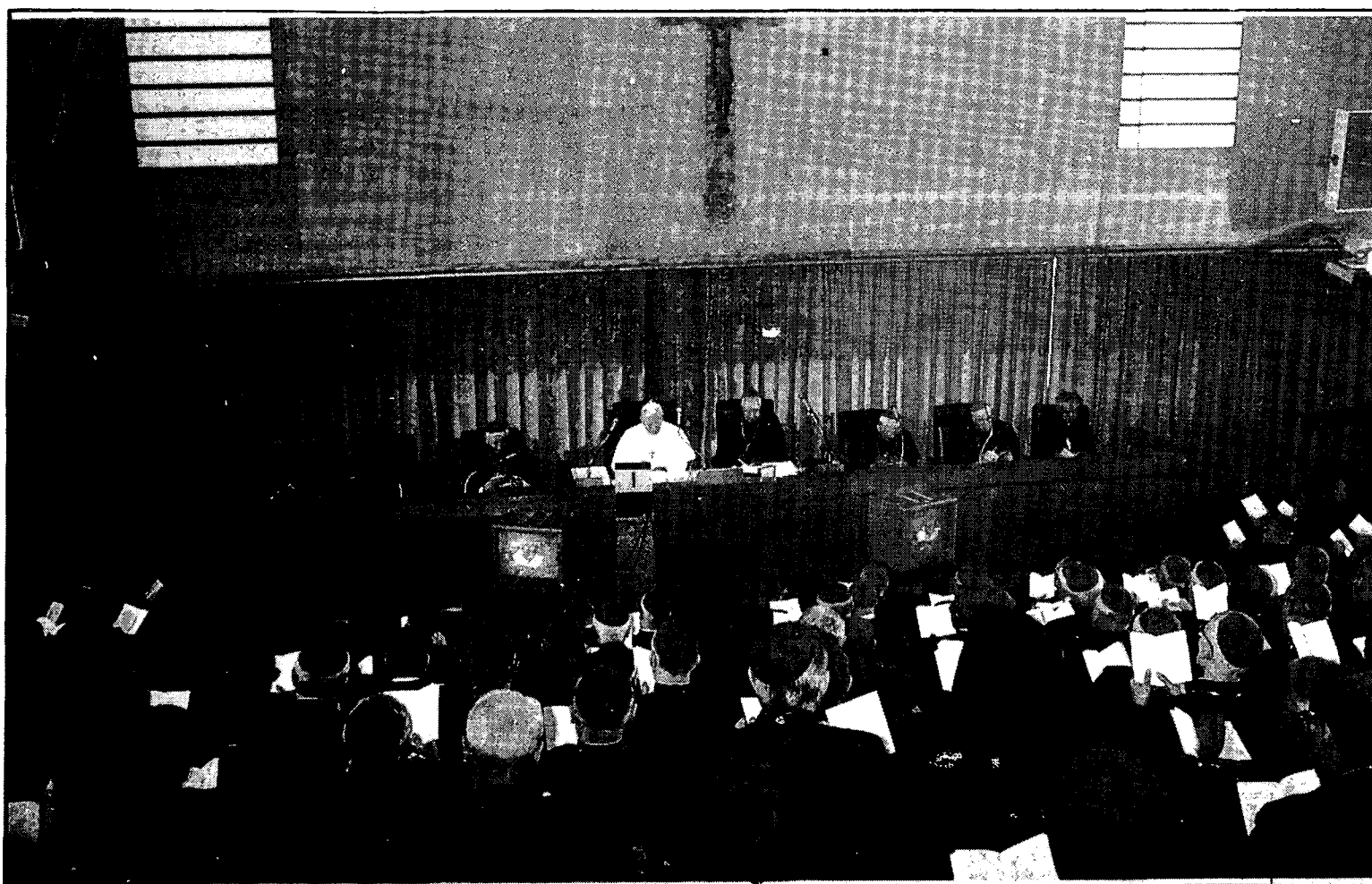
Segons l'agència "Itàlia", el visitador intermediari seria el cardenal Thiandoum, arquebisbe de Dakar i ponent de l'actual Sínode dels bisbes.

Thiandoum fou el successor de Lefebvre a l'arxidiòcesi de Dakar, i al mateix temps, sempre ha mantingut bones relacions amb Lefebvre a qui ha invitat diverses ocasions a re-

conciliar-se amb el Papa.

La confirmació de tot l'anterior es tindrà quan a mitjans d'octubre, Lefebvre i el cardenal Ratzinger celebrin una nova trobada a Roma.

"La Sala del Sínode"

és un amfiteatre de 350 places equipat d'un sistema de traducció simultània. El Papa assisteix a algunes de les sessions quan li ho permet el seu intens treball i nombroses audiències.

BARCELONA

Basílica Parroquial de Santa Maria del Pi.- Iniciat ja el nou curs, comencen també de nou, els temes formatius, el primer dels quals tindrà lloc el dijous, **dia 22** del corrent, a dos quarts de nou del vespre, a la Sala Sant Josep Oriol, sobre el tema: "MARIA MODEL CRISTIA DEL LAIC". Ens en parlarà Mn. Salvador Pie, prev., professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Parròquia de la Sagrada Família de Barcelona.- (c/. Provença, 450). Dijous, **dia 5 de novembre**, ponència a càrrec de Mn. Joan Bada, professor d'Història Contemporània a la Facultat de Teologia de Barcelona, sobre el tema: "LA RESPONSABILITAT CÍVICA". També hi haurà Col·loqui. Organitzen els Grups de Reflexió i Diàleg de la Parròquia.

Adoració Diurna Reial Perpètua i Universal als Sm. Sagrament.- Celebrarà l'inici del curs, el proper **dia 22 d'octubre**, a Sant Eugeni i Papa, c/. Borrell, 303, a les 5 de la tarda. Meditació a càrrec de Mn. Francesc Camps, Missa concelebrada, presidida pel Consiliari Mn. Àngel Martínez, Ex-

posició solemne, Benedicció i Reserva.

Obra d'Exercicis Parroquials. Recés Extraordinari.- Se celebrarà diumenge, dia 25 d'octubre, el 45 RECÉS EXTRAORDINARI, al Col·legi de Sant Ignasi, c/. Carrasco i Formiguera, 32 - Sarrià. Començarà a les 10 del matí amb la celebració de l'Eucaristia. A les 4 de la tarda hi haurà Projectió cinematogràfica: Fàtima. Esperança del món. Molokai. Informació: O.E.P., c/. Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

Fraternitats de Betània de Carles de Foucauld.- Proper Desert (Recés), per a aprofundir en les realitats de la fe. Tema: "Maria, la Contemplativa". Dia: 25 d'octubre. Lloc: c/. Trafalgar, 70, 1er. 1.ª. Tel. 302 71 77. Dirigirà el P. Marian Rosana. Horari: De les 10 a les 19. Es prega puntualitat i avisar amb antel·lació.

Cursos de Balmesiana.- El proper dimarts, dia 20 d'octubre, començaran a Balmesiana els Cursos d'enguany. Matèries: Filosofia, Teologia, Sagrada Escripura, Llengua i

Literatura Catalana. Cada matèria té dues hores setmanals de classe, de 7'40 a 9. Per informació: c/. Duran i Bas, 9.

Parròquia de l'Immaculat Cor de Maria. Festa de Sant Antoni M.ª Claret.- Amb motiu de la celebració de l'Any Marià, la nostra comunitat cristiana vol reflexionar sobre la presència de Maria en la vocació i en la missió de Sant Antoni M.ª Claret i la seva projectió en l'Església i en el món d'avui. Ens reunirem, doncs, els dies, 20, 21 i 22, a les 8 del vespre per celebrar l'Eucaristia. L'homilia estarà a càrrec del P. Antoni Fradera Odin, missioner del Japó. El divendres, dia 23, tindrem una celebració penitencial comunitària i el dia 24 la Solemne Concelebració presidida pel P. Jordi Pijoan, provincial dels claretians de Catalunya. Tots els actes seran a les 8 del vespre al Santuari-Parròquia del Cor de Maria, c/. Sant Antoni M.ª Claret, 47.

Festa de la Mare de Déu de la Bonanova.- Aquesta festa se celebra el darrer diumenge del mes d'octubre, que enguany s'escau el dia 25. El Santuari de la Mare de Déu de la Bonanova, situat a la plaça

del mateix nom, celebrarà amb especial solemnitat la seva festa en aquest Any Marià. Hi haurà un Tridu preparatori, que començarà el dimecres, dia 21, a la tarda. El diumenge, dia 25, les misses de 12 i 1 seran concelebrades, i a les 6 de la tarda es cantaran Vespres de la Mare de Déu en el cambril, recentment restaurat. En ocasió de la festa s'ha editat l'himne de la Bonanova i la Visita a la Mare de Déu.

Unió Eucarística Reparadora. (Obra Sagraris-Calvaris).- El dissabte, dia 24, l'UNER, celebrarà a nivell regional l'assemblea de començament de curs, a Montserrat. A les 9'30, acte eucarístic a la Capella del Santíssim del monestir. A les 4'30, reunió de tots els grups de les diferents diòcesis al Saló major del mateix monestir. L'autocar de Barcelona sortirà a les 8 del matí de la Ronda de St. Pere, entre Plaça d'Urquinaona i Catalunya. Inscripcions: Casa de Natzalet, c/. Verge de la Salut, 26. Tel. 213 01 82.

V Trobada Anual de les Delegacions catalanes de "MANS UNIDES".- Se celebrarà a "El Miracle" (Solsona), els dies 24 i 25 d'octubre.

Intervendran com a ponents, monsenyor Miquel Moncadas, bisbe de Solsona; el senyor Carles Gasòliba, diputat al Parlament Europeu, i Alex Masllorens, periodista, Director de l'informatiu de TVE "Panorama". Els temes bàsics seran: La responsabilitat dels cristians, el paper de la Comunitat Econòmica Europea i la sensibilització de l'opinió pública davant de la fam al món i la problemàtica del Tercer Món. Començarà el dissabte a les 6'30 de la tarda, per acabar el dia 25, diumenge, a les 4. Per informació: Tel. 318 08 87.

Institut de Teologia de Barcelona. Curs d'Espiritualitat.- Tractarà el següent temari: "Espiritualitat de la missió: Com ésser evangelitzador en el món d'avui?", pel professor Joan Bestard, els dies 26, 27, 28 i 29 d'octubre. "La vida Cristiana en Pablo", pel P. Jaume Roig de Campo, s.j., els dies 24 i 25 de novembre i 1, 2 i 9 de desembre. "L'oració en els nostres temps", pel P. Josep M.ª Fondevila, s.j., dies 12, 19 i 26 de novembre, i 3 i 10 de desembre. Aquests Cursos oberts a postgraduats i a persones interessades, s'impartiran en horari vespertí de les 7 a les 9 del vespre. Inscripcions: Secretaria de l'Institut, c/. Diputació, 231 (edifici del Seminari). Tel. 254 19 63.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SOLTERA 26 anys vol casar-se noi 26 anys en amunt fins 40. Ap. 23.174 Barcelona.

MESTRA soltera i catòlica, 29 anys vol conèixer nois i noies fins amistosos, Apartat 588. (25080) Lleida.

SRA. SOLA desitja Srta. sols dormir zona P. St. Joan-Sedeta. Tel. 257 91 69 de 8 a 9 matí.

MASIA es lloga part per petita granja o similar prop Manresa a 6 km. poble. Lloguer reduït. Planas, Princesa, 53. Tel. 319 71 84.

TAXISTA fadrí 40 anys desitja conèixer fadrina no fumadora fins matrimonials. Tel. 410 01 66.

ES LLOGA habitació a senyora. Ambient cristià. Demano informes. Tel. 253 14 41 de 8 a 10 del vespre.

SRTA. MESTRA busca habitació tranquil·la i cèntrica, preferentment Eixample, sols dormir. Casa Sra. sola. Tel. 300 87 27.

COMPRO el "LLIBRE D'OR DEL ROSARI A CATALUNYA" d'en Valeri Serra. Imprès a Barcelona i estampat a Vilanova.

Truqueu al 317 67 23 de Barcelona o escriviu a l'apartat 5579 de Barcelona.

LLOGO Habitació sols dormir zona Balmes-Aragó. Confort. Tel.: 785 81 04.

ENSENYAMENT de Tall i Confecció Sistema Martí. Especial empleades de la Llar. Zona Sagrada Família. Tel. 322 78 90.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

CORRESPONDÈNCIA amb nois i noies 21-24 anys desitja Laura Guirado, Jaume I, 2, 5.ª 2.ª. 43005 Tarragona.

ES BUSCA Sra. de confiança per tenir cura d'anciana tardes 4.30 a 9.30. Envieu referències a Jesús Bosch. Joan Güell 154 esc. A. 2n. 2.ª 08014 Barcelona. T. 322 64 07 de 10 a 12.

SRA. Sola desitja Sra. sols dormir. Tel. 201 28 40 de 19 a 20.

AUXILIAR clínica s'ofereix per companyia nits, avis o persones malaltes. T. 323 10 43 de 8 a 10 nit.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

CAP ADMINISTRATIU-COMPTABLE

2.000.000-2.500.000 Ptes. brutes.

Es tracta d'una petita empresa del sector editorial. Cerquem una persona (pot ser home o dona), que pugui responsabilitzar-se, tant de l'administració pròpiament dita, com de la tresoreria i la comptabilitat. Cal que estigui habituat a treballar amb ordinador i pugui donar referències completes. L'horari és de matí i tarda amb una possible flexibilitat.

Interessats escriure a mà donant el màxim de detalls a:

Balmes 123, 3er 2ª - 08008 Barcelona, indicant la Ref. 43.711 de R.F.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les festes de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM _____
ADREÇA _____
POBLACIÓ _____ Tel. _____
PREU LÍNIA _____ SETMANES _____

100 pts.
200 pts.
300 pts.
400 pts.
500 pts.
600 pts.
700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244, 2on. 08007 - BARCELONA

TORTOSA

Amb una cinta de cassette com a símbol del curs

287 catequistes s'han preparat al Seminari

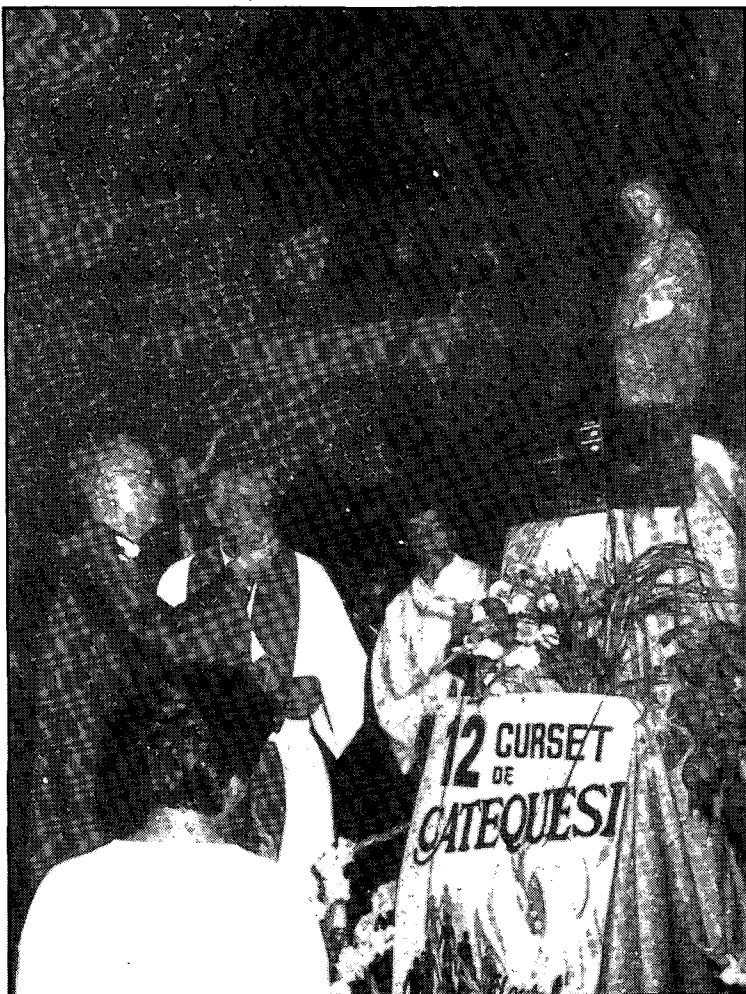
TORTOSA.— Desfetes les rotlles del cant "És l'hora dels adéus..." cada cursetista retornava a la seva parròquia amb un feix d'esquemes i apunts a la carpeta; una llista de nous amics i caliu de bons propòsits al cor, i un souvenir —símbol-bo, bonic i barat— a la butxaca: dos pams de cinta de cassette!

Naturalment el lector espera una explicació d'aquest "detall". Millor que el cronista l'explicaria qualsevol dels 287 catequistes que distribuïts en 11 tallers visqueren el significat de la petita "cinta".

Suplirem, per tant, la informació vivencial i us direm que al saló d'actes i a la Capella del Seminari hi posarem una bonica imatge de Maria que tenia a la falda no solament el seu filllet sinó també un gran aparell de cassette obert del qual sortien metres i metres de cinta gravada. Tot artísticament ben presentat entre robes de colors, flors, llibres catequètics... i molta llum. Un llampanant cartell cridava aquest slògan: "El catequista, com Maria, és portaveu de Déu". Al bell mig de l'any Marià es volgué "dir" que al grup de la catequesi hem de repetir com Maria les paraules que Jesús ens ha gravat al cor. Així de senzill i expressiu".

Certament —ho deia el Bisbe— és per donar gràcies a Déu, per l'èxit d'aquests cursets. Estem en l'edició que ja fa dotzena i és ben comprovada la capacitat de convocatòria que any rera any té aquest ventall de tallers. Penseu que més del 70% dels cursetistes eren joves de 16 a 22 anys que es "tanquen" un llarg cap de setmana al Seminari per reflexionar i pregar.

Possiblement la clau de l'èxit estarà en la metodologia activa i participativa, en el caliu comuni-

tari i fins i tot a cavall de l'axioma escolar: "aprendre jugant".

Hom pensa, visitant els tallers i especialment l'Eucaristia de cloenda, en aquella anècdota protagonitzada per un bon rector de parròquia... i un empresari de teatre lleuger, tipus ambulant, com de "varietés". El capellà d'un poble —estem a la dècada dels anys 60— tocava la campana invitant llurs feligresos a celebrar el novenari del Sant Patró. Poca gent i

encara vella hi acudia.

En canvi, cada vespre, l'envelat del teatre a la plaça major s'omplia de públic que naturalment pagava l'entrada. Com que en conversa amical l'home de sotana es lamentés davant l'empresari, aquest li donà raó dels respectius fracàs i èxits. Li digué: "Miri, mossèn, vostès presenten la veritat com si fos mentida... i jo presento la mentida com si fos veritat. Tot plegat, mossèn, ho fan avorrit i el públic se'n cansa..."

Déu ens guard d'acceptar aquest acudit simpàtic però simplista, com si arreglant les formes de presentació i participació festiva, els nostres fidels ens vindrien més a missa i acceptarien de cor el fons del missatge. L'Evangeli és exigent i radical i suposa una opció de fe i estil de vida moral.

Però, però, una mica sí que tenia raó l'empresari del teatre.

Calia i cal tenir més imaginació i creativitat per posar-se a l'altura d'una societat que sap vendre el seu producte pensant en el mercat de consumidors.

Tres novetats i dos contrapunts

Per primera vegada s'ha pogut organitzar un taller de "Missa amb infants" que havent sembrat estil i metodologia, els responsables del full "Missa familiar" de Barcelona es comprometen a trametre'ns cada setmana unes tècniques d'animació.

L'altra novetat esperançadora: el curset nº 1 dedicat als "Responsables per a la formació de catequistes". Una vintena de preveres i laics han conegut el projecte de l'Escola bàsica tal com l'ha estructurat el Departament per a la formació de catequistes del Secretariat interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes.

I tercera: cinc parròquies que mai no havien pogut enviar cate-

quistes, aquest any s'han estrenat.

Els contrapunts els marquen les exigències de realisme pastoral: Malgrat l'èxit de cada setembre des de fa 12 anys, la diòcesi de Tortosa amb 240.000 cristians i quasi 1.000 catequistes no pot presentar grups nombrosos i establitzats de catequesi d'adults. Bé que voldríem fer diana en aquest joc... però el taller de catequesi d'adults sempre és el de matrícula més baixa.

Veiem també lluny el canvi d'actituds en la base de les parròquies. La nostra catequesi pateix de sacramentalista. Molts de xiquets i adolescents pugen al tren de la Catequesi de Comunió i Confirmació i quan apleguen a la festa del Sagrament, baixen del tren. Per a la massa de fidels, la catequesi no és per a la vida cristiana sinó per a celebrar la diada del Sagrament.

I marquem el punt final amb el propòsit de fer un seguiment dels catequistes que si bé el seu Rector els prepararà el tema setmanal, el Secretariat es compromet a unes trobades trimestrals per zones i a organitzar qualsevol tipus de reunió formativa. En definitiva a escoltar de nou la cinta del cassette gravat amb lletra d'Evangeli i música d'avui.

JOAQUIM BLANC

DICCIONARI DE CATEQUETICA

Radiografia del moment actual de la reflexió catequètica. Iniciativa de l'Institut de Catequètica de la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma i dirigit per Joseph Gevaert.

Presenta un ampli panorama de temes i problemes de la catequesi actual. Visió internacional i ecumènica. Rigor i solidesa científica amb referència a la catequesi a Catalunya.

386 articles

L'edició catalana del DICCIONARI consta de 386 articles sobre:

- Continguts centrals del cristianisme en la perspectiva catequètica.
- Història de la catequesi.
- Catequesi de les confessions cristianes i dels jueus.
- Problemes de l'ensenyament religiós a l'escola.
- Primera evangelització i catequesi missionera.

Destinatari

Indispensable en els centres de cultura i en les biblioteques parroquials, delegacions de catequesi, Secretariats diocesans,...

Instrument imprescindible en les escoles de catequistes, en els cursos de catequètica dels seminaris diocesans, en les escoles de teologia per a seglars, en els centres de formació permanent,...

Edició en català i en castellà. Editorial CCS. C/ Alcalà, 164 - 28028 Madrid.

Edició catalana a càrrec del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes (S.I.C.)

El trobareu en les llibreries religioses. Preu 6.160' ptes.

Distribució

Centre de material catequètic.
C/ Talamanca, 5-7. Tel. (93) 872 15 43.
08240 MANRESA.

**DICCIONARI
DE
CATEQUETICA**

PASTORAL RURAL

Al Molí de la Rovira

Cares fresques de capellà rural, vehicles amb polcim de camins parroquials arribaren, el 21 de setembre al Molí de la Rovira per a programar la pròxima reflexió pastoral.

¿Per què ens reunim de tots els Bisbats de Catalunya? ¿És que els capellans de poble esperem fer miracles? ¿És que somniem descobrir un mètode pastoral revolucionari per l'anunci del Regne de Déu? Ens reapleguem per la pregària i reflexió: aquesta és fruit de la pròpia experiència personal, quotidiana, monòtona i prosaica, però ablanida per la vocació ministerial; és l'experiència de donar tómb i mitges voltes per aquests pobles i al voltant de les persones del camp per on creix la meravella del Regne de Déu, on el Pare continua essent el protagonista absolut de crides i invitacions, on els camins subterranis de la Gràcia segueixen el seu trajecte profund i fosc, entre fang i fems de camins i granges, entre les inseguretats i els sofriments, entre pors i alegries de les famílies rurals.

La nostra reflexió neix de la nostra terra. Del contacte directe amb persones i sacraments salta l'espurna de les reflexions. Les intuïcions i raciocinis es baten i debaten en l'era de la discussió comunitària fins a arribar a l'estructuració metòdica per donar a conèixer els nostres fruits a l'Església de Catalunya. Creiem que "CATALUNYA CRISTIANA" ha difós les nostres experiències humils a tota l'Església del nostre país.

Al Molí de la Rovira s'ha revisat la metodologia, les aportacions personals; s'ha replantejat el sistema de discussió; s'ha posat sobre la taula el pro-

cés del nostre treball, ja que l'últim programa fou extens però reduït a vuit sessions en les quals s'estudià: "pràctica i mentalitat religiosa", "la religiositat popular", "la identitat dels catòlics", "canvis de valors", "la religiositat i la família", "la religiositat i la joventut", "la religiositat i l'escola", "els mitjans de comunicació social i el fet religiós", "les tècniques de descristianització"; cada sacerdot comparà aquests estudis de l'Institut de Sociologia Aplicada de Madrid amb la seva experiència parroquial. Ja que aquests punts afecten vivament a les nostres parròquies i ja que el temps de les trobades és limitat, s'hauria millorat si les intervencions orals haguessin estat més concretes, curtes i substancials. Per tradició el capellà rural sempre ha fet gala de la seva espurna d'humor bo, però no sempre a contra-rellotge.

En la pròxima sessió es presentaran els projectes de pastoral rural de cada u de nosaltres i es demanaran altres projectes a arxiprestats rurals de Girona i Lleida i es compararan amb les conclusions de la Gleva i de la Selva del Camp.

També en aquesta trobada del Molí de la Rovira hem carregat de nou la creu de la presidència a mossèn Francesc Pardo amb l'ajuda del bon cirineu mossèn Josep Pausas des de la Secretaria. Si aquesta reelecció és viacrucis, també es vida, vida pel Departament de Pastoral Rural i vida per mantenir el nostre compromís d'evangelització de la societat rural catalana.

MN. JOAN MARQUILLES LLORENS
Departament de Pastoral Rural

TARRAGONA

Reunió conjunta del Consell de Direcció i tots els delegats i director de secretariats

Nova forma de treballar en la Pastoral de Conjunt

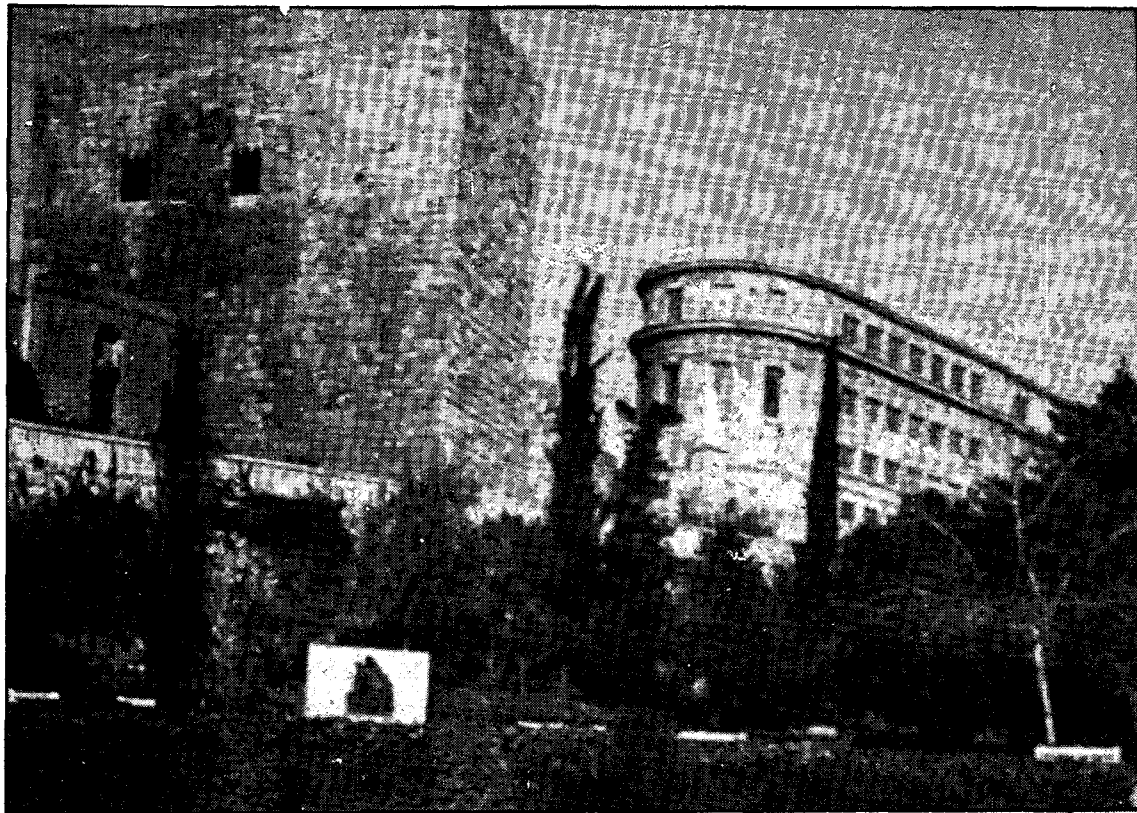
TARRAGONA.— S'ha celebrat fa poc una reunió del Consell de Direcció amb tots els delegats diocesans i els directors de secretariats, la qual, a més de la seva importància pels temes tractats, ha marcat una nova etapa en la forma de treballar en la Pastoral de Conjunt ja que ha estat una bona experiència de treball de conjunt del Consell de Direcció i els organismes pastorals diocesans per valorar la programació dels objectius diocesans. Per aquest proper trienni han estat assumits els mateixos de la Conferència Episcopal Espanyola, donat que tots els organismes diocesans van veure —en una reunió anterior— que s'adaptaven perfectament al tarannà de la nostra tasca a fer i així es va presentar a l'Arquebisbe.

La reunió que es va perllongar durant tot el matí, va començar amb una pregària i unes paraules del Dr. Torrella "un treball en equip, tenint en compte que nosaltres hem de posar el millor, però l'Esperit es qui fa la feina" per acabar dient "...nosaltres no fem la nostra Església, sinó que fem l'Església de Jesucrist. Pau VI deia que ens preguntaran —Que feia l'Església? L'Església estimava—".

A continuació va ser mossèn Miquel Barbrà, Vicari Episcopal de Pastoral Diocesana, que entre d'altres paraules va comentar "...no volem ser un consell paral·lel, sinó treballar de conjunt. Ha de ser un conjunt d'accions concretes, avaluables i viables".

Acte seguit, cada delegació i secretariat, va explicar les seves accions concretes i mitjans a emprar per portar a terme durant aquest curs 87/88, els objectius pastorals diocesans que són: des d'una perspectiva global d'anunciar Jesucrist en el nostre Món: 1r.- Avivar les arrels de la vida cristiana; 2on.- Enfortir de manera efectiva la comunió eclesial; 3r.- Promoure el laïcat participant i apostòlic; 4rt.- Evangelitzar els pobres, amb els pobres i des dels pobres.

Un cop presentats tots els documents d'estudi i valorades les tasques a fer, es passà a confeccionar un calendari diocesà d'activitats, reunions i trobades per poder programar el present curs amb esperit de conjunt. Es va acabar la

L'arquebisbat de Tarragona enceta noves formes d'endegar la tasca pastoral

reunió amb uns suggeriments concrets per tal que aquesta tasca que es comença pugui ser una realitat "concreta", avaluable i viable".

Missatge als catequistes

En l'inici del nou curs, el Dr. Torrella ha escrit als catequistes aquest missatge:

Vull començar pel que porto al cor i als llavis: "en nom de l'Església us vull donar les gràcies a vosaltres, catequistes parroquials, laics, homes i —en major nombre encara— dones, que us heu consagrat a l'educació religiosa de nombroses generacions. La vostra activitat, sovint humil i oculta, però feta amb zel ardent i generós, és una forma eminent d'apostolat laical particularment important allà on, per diverses raons, els infants i els joves no reben una formació religiosa convenient en el si de llurs famílies" (CT 66).

En aquesta primera ocasió en què em dirigeixo a vosaltres, voldria "urgir-vos a una bona formació per esdevenir instruments d'ò-

cils de l'acció de l'Esperit en els adults, joves i infants que us són confiats". No cal que us recordi que la formació és "un deure d'importància cabdal" (Directori General de Catequesi 115), ja que "qualsevol activitat pastoral que no compti, per a la seva execució, amb persones ben formades i preparades, necessàriament anirà al fracàs" (id. 108).

De poc serviria planificar activitats, posar a punt textos i instruments pedagògics, acondicionar

locals... si no us asseguréssiu una profunda i ampla formació personal.

I la primera formació és la vivència personal i comunitària de la Fe en Jesucrist, Aquell de qui parlem i a qui volem encaminar. Això vol dir conèixer-lo, pregar-lo, viure la comunió de vida amb Ell, celebrar-lo en la pròpia comunitat parroquial. Si no creix la vostra fe en el Senyor dins de la comunitat concreta, ¿com podreu estimular el creixement de la fe dels altres?,

¿com podreu animar a d'altres a formar part de la vostra parròquia?

Un segon aspecte de la vostra formació és el coneixement, cada vegada més aprofundit, dels continguts del missatge cristià que heu de comunicar. Aquest coneixement, per mitjà de la lectura, de l'estudi, de la reflexió, avui és més necessari que mai si volem posar uns bons fonaments a la vida de la fe. Prou en som de conscients que el coneixement no dona la fe; però també és veritat que no es pot creure sense saber. Cal que el grup de catequistes de la parròquia, amb el vostre mossèn, organitzeu d'una manera precisa i viable la vostra pròpia formació, tant pel que es refereix a allò que heu d'ensenyar, com també en la manera com cal fer-ho (Cf. CT).

Utilitzeu els mitjans abundants i variats que la Delegació de Catequesi posa a la vostra disposició, especialment l'Escola Diocesana de Catequesi, demaneu orientació, prepareu i reviseu les vostres sessions de catequesi, tingueu a l'abast llibres i revistes per a la vostra lectura personal. Tot plegat ajudarà la maduresa de la vostra pròpia fe i us farà més capaçs de comunicar el missatge evangèlic.

I, encara, per acabar us demano que estudeu amb deteniment la reflexió pastoral de la nostra diòcesi "ITINERARI CATEQUÈTIC I ELS SAGRAMENTS DE LA INICIACIÓ CRISTIANA" que aquests dies surt a la llum pública: és norma per a tots en aquest camp.

Prou per avui. Catequistes, gràcies, endavant i bona feina!

PEP MIQUEL

FETS I CRITERIS

La unitat d'Europa

Quan parlem de la unitat d'Europa la primera cosa que convé precisar és a quina Europa ens referim. Podem pensar en l'Europa "de l'Atlàntic als Urals", considerada encara avui com una utopia. Coneixem la crua realitat de l'Europa dividida entre països occidentals i països anomenats de l'Est.

A l'Europa occidental els primers passos vers la unió es donaren per motius econòmics. Naixien tres comunitats europees: la del carbó i l'acer (CECA), la de l'economia o Mercat Comú (CEE) i la de l'energia atòmica (EURATOM). Així s'associaven les primeres nacions interessades i l'any 1962 naixia l'Europa dels 6: Alemanya, Bèlgica, França, Holanda, Itàlia i Luxemburg. L'any 1973 hi entraven Dinamarca, Irlanda, i el Regne Unit i existí l'Europa dels 9. El 1986 amb l'entrada d'Espanya, Grècia i Portugal tenim l'Europa dels 12.

És veritat que s'han fet altres passos endavant i s'ha arribat a la creació d'un Parlament europeu. És així com els ciutadans dels 12 països han elegit per sufragi universal i directe els seus representants; però a la pràctica els governs de cada país mantenen tota la seva capacitat decisòria.

La qüestió més important és plantejar-se vers quina Europa caminem, és a dir, volem una unitat europea només pels avantatges econòmics, o desitgem arribar a un sistema federal que sigui històricament realitzable.

No podem considerar satisfactòria la situació actual si Europa vol recuperar un cert protagonisme mundial i no vol quedar ofegada pel sistema bipolar EE.UU.-URSS.

Només si els països europeus superen la inèrcia del pes de la història i l'egoisme dels nacionalismes, l'Europa podrà realitzar la gran missió de disminuir les tensions existents entre els dos blocs contraposats i contribuir amb més eficàcia a

favor del desarmament general i d'un nou ordre internacional més just.

Al nostre país s'ha adquirit un cert sentit europeu a través de l'emigració i del creixent turisme d'aquests últims anys. L'entrada a la Comunitat Europea i les eleccions al Parlament Europeu han mogut l'opinió pública i l'interès dels mateixos ciutadans. Tot i amb això és pensa quasi només en els avantatges econòmics.

El Govern espanyol hauria d'intensificar una campanya per promoure la formació d'una consciència comuna d'Europa que es fonamentés en els valors de la llibertat, de la solidaritat i de la cultura, que són patrimoni comú.

Per part de l'Església Catòlica es constituí l'any 1971 un Consell de Conferències Episcopals d'Europa, format pels delegats dels 25 països que van des de Portugal fins a Turquia. Celebra una reunió cada any. No és una Conferència episcopal europea sinó un Consell, un organisme de coordinació, que promou la recíproca informació.

Aquest Consell col·labora amb les altres Esglésies cristianes d'Europa agrupades en l'organisme anomenat la KEK. Cada any es reuneix una Comissió mixta per preparar el treball ecumènic en favor de la pau, de la unitat, dels drets humans i d'altres qüestions.

Per damunt de les ideologies i dels partits polítics tots els homes de bona voluntat han de sentir-se interessats pel procés d'integració europea.

Deixades de banda les guerres i les divisions entre els pobles, és hora que al final del segle XX l'Europa es compromet seriosament per una comunitat fraterna i per una civilització solidària.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE,
Arquebisbe de Tarragona i Primat

OBRA D'EXERCICIS
PARROQUIALS

DIUMENGE 25 D'OCTUBRE DEL 1987

45 RECÉS EXTRAORDINARI

Al Col·legi de S. Ignasi
Carrasco i Formiguera, 32 - Sarrià

Programa d'actes:

10 - Concelebració Eucarística

11 - Convivència

12 - Meditació

13.15 - Benedicció Eucarística

14 - Dinar de Germanor

16 - Projectió cinematogràfica:

Fátima. Esperanza del Mundo. Molokai.

Informació en O.E.P. - Duran i Bas, 9
08002 Barcelona. Telèfon 301 16 26.

BARCELONA

Fou salvada pels veïns

L'antiga creu de la Creu Alta torna al seu lloc

SABADELL.— El darrer dissabte de setembre fou inaugurada la nova plaça de la Creu Alta completament ampliada i renovada. És la petita placeta que es formà en una cruïlla de camins, en el punt més freqüentat davant mateix de l'església parroquial de Sant Vicenç de Jonqueres que fins el 1904 formava part del terme de Sant Pere de Terrassa.

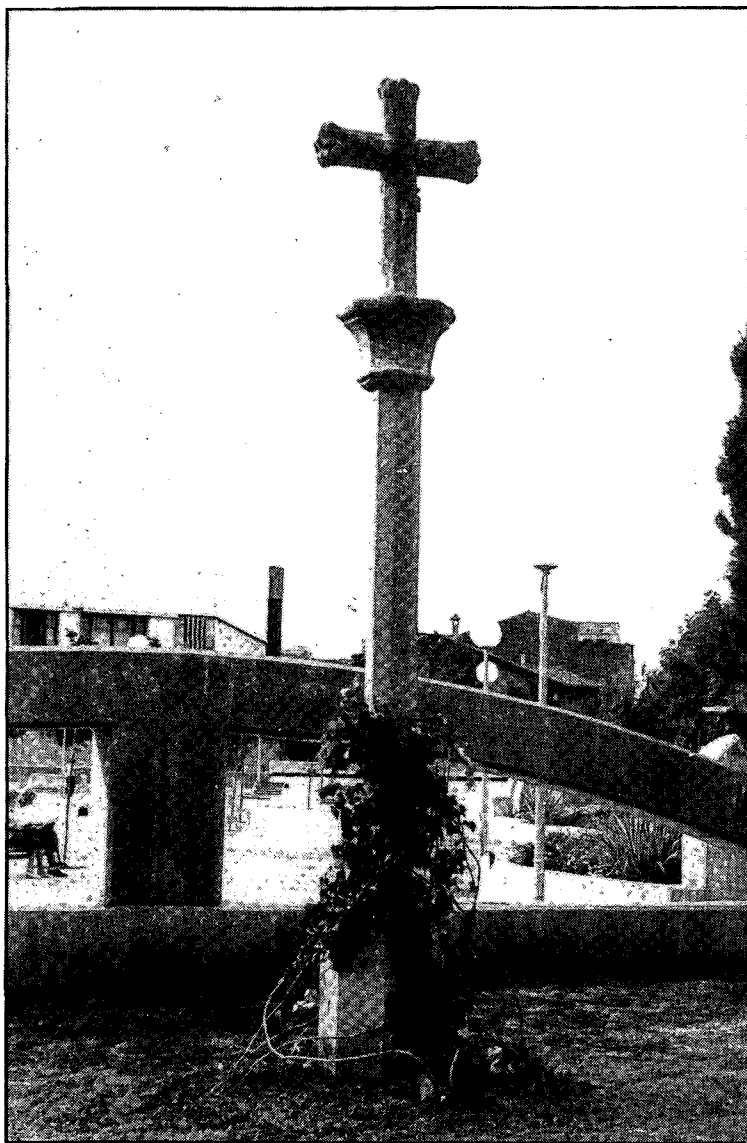
Damunt de la font que hi havia al bell mig de la placeta, els habitants de Jonqueres hi bastiren fa més de 400 anys una creu de pedra que senyalava el nou terme i que fou desmuntada i trossejada el 1933, durant la república.

Aquesta creu que dona el nom a la Creu Alta, fou salvada pels veïns i fins ara custodiada al Museu d'Història de Sabadell, durant 54 anys.

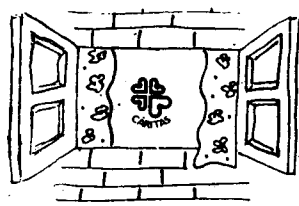
Feliçment, després de moltes vicissituds el passat dissabte els creualtencs celebraren amb molt lluïment, la inauguració de la nova plaça bellament agençada i urbanitzada per l'ajuntament de la ciutat.

El rector de la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres, acompanyat dels clergues i feligresos, procedí a la benedicció litúrgica de la plaça i de la creu.

La festa durà tota la tarda i vespre amb diferents actes festius i els veïns de la Creu Alta gaudiren també d'una ballada de sardanes la primera de les quals fou l'estrena de la que porta el títol "Tallarets", composta especialment per mossèn Albert Taulé, rector de la parròquia.

D. VIÑAS Una peça que té més de 400 anys.

FINESTRAL DE

LA CARITAT

A la recerca de solucions

Una més gran sensibilització sobre el problema de la pobresa a les grans ciutats està forçant els que tenen poder a la societat a buscar solucions. Volem creure que aviat es podran paliar algunes mancances socials per via institucional. Ara per ara, però, encara queden moltes coses per fer i moltes situacions que reclamen la nostra solidaritat.

269.- Esposa separada per mals tractaments. Està malalta i té tres fills entre els 7 anys i els 21 mesos. Necessita ajuda per a aliments. Són 12.600 ptes.

270.- Cap de família invàlid pendent de recurs per denegació d'invalidesa permanent. Té tres fills tots en atur i sense subsidi. La família no té cap ingrés. Per a ajuda alimentació, 15.000 ptes.

271.- Mare sola amb tres fills ha de fer front a deutes de menjador escolar del curs passat abans d'iniciar aquest. Calen 37.632 ptes.

272.- Matrimoni amb cinc fills entre els set anys i els 5 mesos. Subsisteixen de la venda ambulat. Han hagut de pagar deutes i no poden comprar gèneres. Per a comprar-ne demanen 17.000 ptes.

273.- Noia de 22 anys sorda des de fa 6 anys. Ha estat sense tractament per falta de mitjans en la seva família. Viu aïllada. Per a la seva reinserció social necessita un audífon. Li falten 20.000 ptes.

274.- Matrimoni amb cinc fills petits viu en una casa en molt males condicions. Per a fer reparacions imprescindibles necessiten 45.000 ptes.

275.- Senyora amb una pensió de 23.180 ptes. ajuda a una germana viuda sense pensió i a un nebot en atur. A ella li cal una dentadura que no es pot pagar. S'ha buscat ajudes però li falten 7.000 ptes.

276.- Mare soltera sense feina. El nen necessita unes botes ortopèdiques que no pot pagar. Són 10.600 ptes.

277.- Matrimoni malalt amb dos fills. Subsisteixen de feines esporàdiques quan les poden fer. Tenen deutes de lloguer. Necessiten 25.000 ptes.

278.- Senyora sola ha estat molt de temps sense feina. Ara n'ha trobada una però ha de pagar un deute de lloguer. Li calen 20.000 ptes.

279.- Matrimoni sol i sense fills. Ella està malalta. Ell ja és gran i no troba feina. Els han tallat l'aigua per falta de pagament. Els rebuts pugen 15.519 ptes.

280.- Mare amb quatre fills petits. El marit és a la presó. Li han tallat la llum per falta de pagament. Deu 45.900 ptes.

281.- Matrimoni amb sis fills entre els 16 i 1 anys. El pare cotra una petita pensió d'invalidesa i la mare té una depressió. Per a pagar deutes d'aliments i de lloguer necessiten 45.000 ptes.

282.- Mare sola amb una nena ha vingut del seu poble esperant millorar la seva vida. Ha acabat els seus estalvis. Mentre se li ajuda a trobar una sortida a la seva situació li cal una ajuda per a aliments. Són 22.000 ptes.

283.- Matrimoni amb dos fills de 9 i 8 anys. El gran té un tumor cerebral. La mare ha hagut de deixar la feina per atendre'l. El pare té un sou molt petit. Tenen deutes de lloguer. Urgeixen 48.900 ptes.

IMPROMPTU

Diaris nous

ORIOL CAMPS

Sempre que apareix un nou periòdic, sigui diari, setmanal o el que sigui, m'agrada veure com és, com està planejat i, més que res, els punts que calça.

Així m'he anat fent una classificació més o menys acurada, segons que hagi aprofundit més o menys, de les tendències que serveixen. Hi ha periòdic que, al començament, costa una mica d'encasellar. Altres només amb un cop d'ull n'hi ha prou.

Ara és moda el sensacionalisme a ultrança. Potser perquè és la forma més comercial. I alguns diaris s'han acollit a ella uns obertament, altres amb una mica de mitja tinta, que és com si no acabessin de definir-se mai.

Aquests dies ha aparegut a Barcelona un nou diari. En castellà perquè es ven més, naturalment, i que, de fet, ni hauria calgut fullejar-lo: sensacionalista de la més pura estampa.

Jo no vull pas dir que no s'hagi d'utilitzar el sensacionalisme. Però sí que si s'utilitza ha de ser de manera que ningú no pugui sentir-se'n ofès o perjudicat. Que ningú, ni tan sols els familiars d'un malalt il·lustre, no pugui veure trençada la seva intimitat, i menys quan és una dolorosa intimitat.

A qui beneficia una informació així? Si el periòdic que usa aquestes armes creu necessari excitar la morbositat d'un cert públic, que gosaria dir el menys culte i conscient, pensa continuar per aquest camí, caldria que abans examinés profundament la qüestió, i pensés que d'informar a desinformar hi ha molt poca diferència.

GLOSSES DOMINICALS

L'heroisme dels missioners

Sense titubeigs ni perplexitats! Així és com han dit "sí" a Jesús aquells sacerdots, religiosos, religiosos i laics que han sentit en la intimitat del cor la crida d'anar a treballar en les esglésies joves. També els laics, que no són pocs! Això cal dir-ho molt alt, ara que s'està celebrant a Roma el Sínode de Bisbes, que tracta precisament de la vocació i la missió dels laics en l'Església i en el món.

Tot cristià s'ha de sentir missioner. Però alguns han inclòs Déu en el projecte de la seva autorealització: el volen seguir plenament. Són els cridats pel Senyor, la veu del qual els ressona fortament en l'ànima: vine i segueix-me. És la vocació. I després, les paraules de la missió: ves i anuncia l'Evangeli a tot el món i fes deixebles meus. I la il·lusió de donar-se a Déu i als homes, encoratjada per l'amor més generós del cor, vola incansable a les terres llunyanes d'Amèrica, d'Àfrica i d'Àsia.

La tasca dels missioners és bella, però dura; és difícil, però no és impossible; moltes vegades és heroica. Ells dediquen la vida a l'anunci de l'Evangeli i al servei dels pobles als quals han estat enviats. Allí realitzen l'acció alliberadora més gran i necessària, humanament i cristianament parlant. Treballen sense parar: instrueixen, ensenyen, socorren, guareixen i defensen, si cal, els indígenes. Fins i tot, exposant i donant la pròpia vida. Com el bisbe Labaca que, fa poc, juntament amb una religiosa, va segellar amb la seva sang una vida dedicada a l'evangelització i a la defensa dels pobles indis de l'Amazònia equatorial. Enfront de l'avançament destructiu d'un progrés que amenaça la mateixa supervivència dels pobles!

Com es veu, no poques vegades el martiri corona una vida plena de sacrifici i lliurada al servei dels altres. No falten heroïsmes comparables als d'aquells cristians dels primers segles de l'Església.

sia. Com fou el cas d'aquelles quatre religioses dominiques, assassinades amb uns altres catorce màrtirs pels "simbes" a Kisangani (Zaire) el novembre de l'any 1964.

Els seus cossos foren linxats pels "simbes" els quals cregueren que els màrtirs havien mort. Fou aleshores quan sor Olímpia, una de les religioses, es va treure l'anell de consagrada a Déu i el va oferir a un jove africà que presenciava l'escena horritzat. La religiosa li va demanar que fes arribar aquell record a la seva mare, que residia a Espanya. A l'instant, sor Olímpia, veient la seva superiora plena de sang, ja morta i estesa al seu costat, li va treure l'anell i el va donar a l'esmentat jove perquè fes el mateix que li havia demanat per a ella.

I heus ací la cosa més emocionant de l'escena: un dels "simbes" se sorprengué en veure la religiosa amb vida i sentir que parlava. Ple de còlera, la va amenaçar que li tallaria el cap. Ella s'aixecà el vel i, en un acte d'autèntica heroïcitat, oferí el coll al botxí i li digué: "talla". El seu cap, segat pel matxet del "simba", va rodolar per terra i anà a parar sobre els restants cadàvers.

Els màrtirs són els grans confessors de la fe. I també els més radicals seguidors de Jesús. Com diu la carta als Hebreus, ells "han fixat la mirada en el qui ha instituït la nostra fe i la duu a terme, Jesús, el qual va suportar una creu, menyspreant-ne la ignomínia". El seu sacrifici, com el de Jesús, és salvació i redempció. Perquè la sang, vessada violentament en un acte martirial per confessar la fe, s'uneix misteriosament però realment amb aquella que va regar el Calvari. Allí, amb la seva passió i resurrecció, Jesús va realitzar el veritable alliberament integral de l'home.

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

BARCELONA

Diumenge vinent hi serà col·locada

La nova Moreneta és a punt de pujar al Cavall Bernat

MONTSERRAT.— La nova imatge de la Moreneta a punt de col·locar al cim del Cavall Bernat, per tal de substituir la desapareguda d'alumini. Aquesta nova imatge ha estat feta amb planxa d'acer. En Jordi Alvarez és el dissenyador i autor material de l'obra.

Aquesta Moreneta de ferro, s'exposà als baixos de l'Ateneu Barcelonès, els dies: del 15 al 30 de setembre. Per tal d'eixugar les despeses dels materials emprats, s'editen unes postals de la nova imatge, numerades; es procurà respectar els números dels membres del Grup Cavall Bernat, per facilitar la seva adquisició, i es trobaven a disposició dels interessats, fins al tancament de la mostra.

La imatge, s'exposa novament, al monestir de Montserrat dels dies: del 3 al 25 d'octubre, al peu de les escales que

donen sortida al cambril de la Verge i fou beneïda el mateix dia 3, pel pare Abat Cassià Just.

Finalment el dia 25 d'octubre, a les 11 del matí, s'entronitzarà la imatge al cim del Cavall Bernat (si el temps ho permet). A la mateixa hora es preveu també la celebració d'una missa al peu del Cavall, oficiada per Mn. Zayas i en sufragi dels escaladors morts d'accident en aquella roca: Àngel Barbara, 24-5-1936 i Ignasi Lamas, 7-2-1987.

Aquesta serà la tercera imatge

El dia 10 de juny de 1945, un grup reduït d'escaladors amics, units per un ideal comú, aconseguiren pujar una imatge de la Verge de Montser-

rat, Patrona de Catalunya, al cim del Cavall Bernat i la deixaren fixada en aquesta roca cimera. Estava confeccionada amb morter imitant pedra i romangué allí durant 11 anys.

El dia 21 d'octubre de 1956 i per tal de substituir la primera imatge, malmesa pel pas del temps i les inclemències meteorològiques, fou pujada al cim una nova imatge, fosa en alumini i d'un pes de 30 quilos. Aquesta imatge va ser el resultat d'un acord unànim de tots els escaladors i en la seva confecció hi col·laboraren el ple de clubs i centres excursionistes de Catalunya, que aportaren diferents objectes d'alumini oferts pels seus socis com a material de fosa, donada la penúria que d'aquest material en sofria el país en aquell temps. Hi romangué 30 anys.

El dia 18 de juny de 1986, una comunicació anònima rebuda en la F.E.E.C. comunicava que aquesta segona imatge havia estat sostreta. Tot seguit, el Grup Cavall Bernat, en una reunió celebrada en els locals de la Federació sota la presidència d'en Jordi Garrigós, President de la F.E.E.C., prengué l'acord de substituir-la per una altra, que fou encarregada al soci Jordi Alvarez. Aquest, després de la presentació i l'aprova-
ció de la maqueta, es posà a confeccionar-la amb planxa d'acer de 40 mm de gruix recoberta amb una pretecció de zinc atomitzat, amb un pes total de 350 quilos. Els criteris que s'han seguit en la confec-

**A NOVA «MORENETA» AL CIM DEL CAVALL
25-X-87**

F.E.E.C.-GRUP CAVALL BERNAT

MUNTANYENC! COL·LABORA AMB UN DONATIU I
TEU REBUT SERÀ SOTERRAT EN EL BASAMENT DE LA IMATGE

ció d'aquesta imatge han estat els de durabilitat i fermesa formal de l'original. Així i tot, presentades les fotografies de

la mateixa a l'Abat Cassià Just, del Monestir de Montserrat, aquest li donà la seva entusiasta aprovació.

XVII Capítol General de les Missioneres franciscanes

BARCELONA.—Fa poc s'ha celebrat el XVII Capítol General de les Religioses Franciscanes Missioneres de la Nativitat de la Mare de Déu. Es va escollir la Germana Ana Mª Lander Azcona com a Superiora General i a les Germanes: Felicidad Santamaria Cea, Montserrat Gualda Heras, Juana Heredia Reverte i M^a del Pilar Rodríguez Villarreal com a Conselleres Generals. Les "darderes"—denominació popular de les esmentades Germanes Franciscanes, deguda al seu fundador un laic barcelonès cirurgià del segle XVII Francisco Darder— fan la seva tasca caritativa a cinc nacions: entre les quals cal destacar, a més a més d'Espanya i Argentina, les missions a la selva amazònica de Perú.

Gavà col·loca una majòlica en el camí dels Degotalls

MONTSERRAT.— Fent-se ressò de la crida de la Comissió ABAT MUNTADAS, el poble de Gavà (Baix Llobregat) ha ofert una MAJÒLICA representant la imatge de la seva Patrona la MARE DE DÉU DE BRUGUERS, amb motiu de la tradicional romeria celebrada el propassat diumenge 4 d'octubre.

Després d'assistir a una missa concelebrada, els romeus de les tres parròquies gavanenques, s'aplegaren al Camí dels Degotalls on acompanyats pel monjo benedictí pare Jordi Castanyer i presidits per mossèn Jaume Boguñà, rector de Sant Pere, procediren a la inauguració de la majòlica realitzada pel prestigiós ceramista Sr. Guivernau. El temps un xic inclement no va fer decreïxer l'entusiasme i fervor dels assistents que participaren en las oportunes pregàries i cants.

A la tarda, el pare Abat, en una especial audiència, agrai el gest dels devots gavanencs que unint el seu amor a la seva patrona la mare de Déu de Bruguers, a la devoció que, com a catalans, professen a la Moreneta, honoren la mateixa Mare que sempre i en qualsevol lloc acull la bona disposició dels seus fills.

J.S.M.

Nazarenum, un nou centre de documentació de la Sagrada Família

BARCELONA.—Fa poc, en la seu de la Cúria General dels Religiosos Fills de la Sagrada Família (Entença, 301 - 08029 Barcelona), el pare José Mª Blanquet, superior general procedí a la benedicció i inauguració del nou centre de documentació i estudi sobre la Sagrada Família, que es titula NAZARENUM. És una iniciativa de l'esmentada congregació del beat Josep Manyanet en l'esforç per mantenir-se fidel a la vocació i missió rebudes en l'Església de "promoure el culte, la imitació i l'honor de la Sagrada Família i procurar la formació cristiana de les famílies".

A l'acte assistiren un gran nombre de persones entre reli-

giosos, religioses, familiars i amics de la congregació.

Com digué el pare Blanquet, ja en nom —NAZARENUM— indica que es tracta d'un esforç per recollir tot el material possible sobre el tema per aprofundir i fomentar l'estudi de la vivència familiar de Jesús amb Maria i Josep a la santa casa de Natzeret durant els anys de la seva vida oculta i per propagar la seva devoció a l'Església.

El centre es proposa la investigació i l'estudi de tot allò que es refereix al misteri de la Sagrada Família de Natzeret; l'organització de cercles i trobades d'estudi; la publicació i divulgació de la literatura pròpia de la Sagrada Família i la

relació i intercanvi amb l'Associació de la Sagrada Família i d'altres centres afins.

Per dur a terme aquests fins, el Nazarenum ha creat la seva pròpia biblioteca i ha organitzat els arxius convenients per recollir i classificar tota la documentació i el material gràfic apropiat.

Joan Pau II s'ha dignat enviar un autògraf augurant que les activitats del centre siguin molt fecundes i resultin d'ajuda per a les persones i entitats religioses i pastorals que tenen per objecte la projecció de l'exemple de la Sagrada Família de Natzeret en l'Església i en la societat.

El centre té uns estatuts que regulen la seva organització i funcionament.

URGELL

Professió de dues novícies de la Sagrada Família d'Urgell

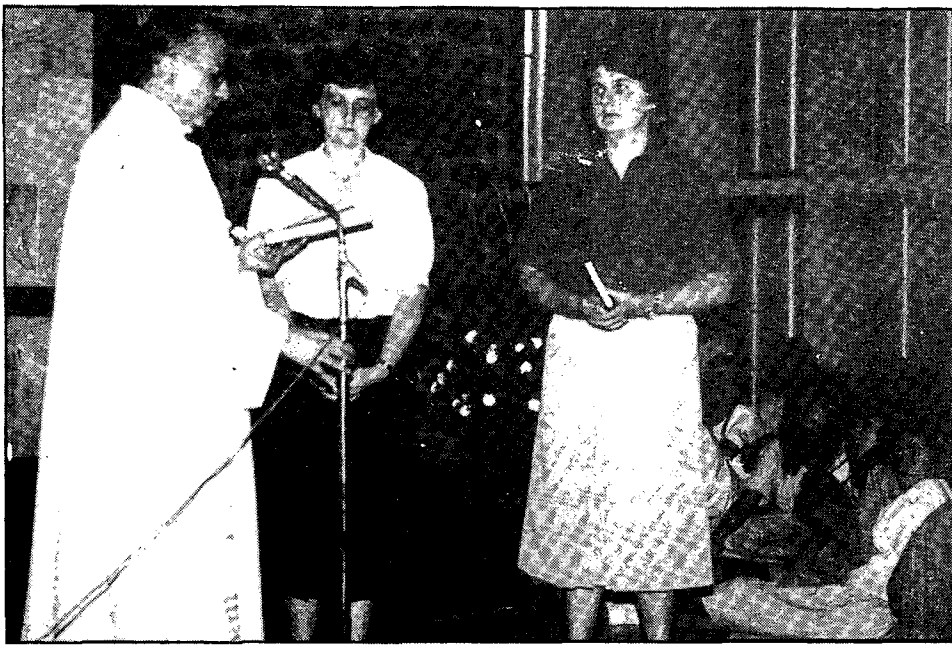
"Heu escollit la radicalitat en el seguiment de Jesucrist"

LA SEU D'URGELL.—Irene Pujol i Maria Àngels del Pino van consagrar-se a Déu en la vida religiosa en el marc d'un acte litúrgic celebrat a l'església de la Sagrada Família.

L'autenticitat en l'amor, el testimoni cristià —sal i llum de la terra—, la llibertat i la pobresa van ser els valors que el P. Jaume Avellà, S.J., ressaltà en la professió religiosa d'Irene Pujol i Maria Àngels del Pino, acte celebrat a l'església de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell el dia 19 de setembre. Davant la comunitat cristiana van manifestar la seva voluntat de seguir Jesucrist i imitar la virtut d'Anna Maria Janer, la Fundadora de l'Institut, en el servei dels pobres. Després de la professió van lliurar una bosseta de sal als familiars i amics presents, signe del compromís en el testimoniatge cristià.

A l'acte, hi van assistir la Superiora General Maria Coromines i la Provincial Rosa Carrera, més d'un centenar de religioses, familiars i amics de les professes i un estol de joves que s'eduquen en l'Institut religiós.

Irene Pujol és natural de Figuerola de Meià, té 20 anys i estudia 3er. de BUP. Maria Àngels del Pino va néixer a Lleida fa 19 anys i estudia COU. El lliurament generós als malalts per part d'una religiosa exemplar desvetlla la vocació de la Irene quan tenia 14 anys. Ella mateixa ho explica: "Volia ser com ella, servir els malalts, donar testimoni de Crist i fer-ne participants els altres". La Maria Àngels explica així l'origen de la seva vocació: "Em vaig sentir colpida per l'amor de Déu, vaig voler

Irene Pujol i Maria Àngels del Pino

donar-li una resposta i fer arribar els altres l'amor de Déu que jo havia experimentat".

Tot l'acte va transpirar lloança a Déu per la seva bondat, la maduresa d'un compromís seriós i la serenitat d'una resposta a l'Amor. La festa al jardí va servir per compartir un goig esclatant.

Progressiu deteriorament de Santa Maria de Balaguer

BALAGUER.—L'ajuntament de Balaguer, la parròquia i el Bisbat urgeixen a la Generalitat de Catalunya una solució al deteriora-

ment progressiu de l'església de Santa Maria. El mes d'agost l'Alcalde informà a la parròquia i al Bisbat que "s'havia produït l'ensorrament d'una de les balustrades del campanar, fet que ocasionà el trencament d'una biga i un forat important al sostre". L'escrit també recorda la condició de

monument històric-artístic i recorda "l'obligació d'evitar la degradació de Santa Maria i de vetllar per la seguretat de totes aquelles persones que admiren el monument". Per evitar accidents l'Ajuntament ha tancat el carrer adjunt al monument i ha tapat el forat del sostre del temple amb un plàstic. Per la seva banda el Bisbat s'ha compromès a "insistir a les instàncies del Patrimoni Artístic de la Generalitat perquè hi posi remei com més aviat millor."

El regidor municipal de cultura, Sr. Casals, el 16 de setembre informava a C.C. que l'Ajuntament encara no havia rebut cap resposta de la Generalitat. Darreament la Corporació Municipal ha sol·licitat a la Diputació Provincial que la subvenció de 4'2 milions de ptes, destinada a la consolidació del campanar, sigui ampliada per a arranjat la teulada. Santa Maria de Balaguer és una àmplia església de l'època ja avançada del gòtic, monument ben estimat pels balaguerins no solament per la seva significació històrica tan vinculada a l'antiga capital del Comtat d'Urgell, sinó també valorada per haver estat parròquia del 1575 al 1836 i admirada pel lloc que ocupa que la converteix en una balconada de pedra damunt la Plana d'Urgell.

El campanar és octogonal i, amb el seu templet, va ser construït el s. XVIII. Aquesta és precisament la part del monument que actualment ha suscitat la problemàtica que afecta la conservació del monument.

ANTONI MIRABET

El dia del DOMUND que avui celebra tota l'Església ens recorda la tasca alliberadora dels missioners enmig dels pobles més necessitats del món, al costat de tantes persones de bona voluntat que treballen perquè arreu regni la justícia, la llibertat, el progrés i la pau.

Anhels d'alliberament

El nostre món anhela la llibertat, i això es manifesta clarament quan veiem la situació d'esclavitud en la qual es troben les dues terceres parts de la humanitat, que habita en els països del Tercer Món: fam i set, malalties, analfabetisme, por, dictadures de tot tipus, guerres, abusos dels països rics sobre els pobres, supersticions, angonya davant el mal, el pecat i la mort.

Les joves esglésies de missions són molt sensibles a aquestes dramàtiques situacions que viuen i tenen tan a prop i que impedeixen el normal desenvolupament de les persones i dels pobles. Tots veiem que el seu compromís decidit per l'alliberament integral, té les seves arrels en la força de l'Evangeli que els cristians hem d'anunciar, com Jesús, amb obres i paraules.

Déu compromès en l'alliberament dels homes

Aquest clamor per l'alliberament, que arrenca dels orígens de la història humana i arriba fins als nostres dies, no deixa insensible Déu. En front a la dura esclavitud del seu poble a Egipte "El Senyor digué a Moïses: He vist les penes del meu poble i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós... Vés, doncs, jo t'envio al Faraó perquè facis sortir d'Egipte el meu poble, els fills d'Israel" (Ex 3,7.10).

També Déu se serveix de Ciro, un rei que no coneix el Déu d'Israel, per realitzar el segon alliberament del seu poble, captiu a Babilònia, tal com hem escoltat en la primera lectura.

Fixem-nos en la vida i les paraules de Jesús, el Salvador i Alliberador de tots: neix i viu pobrament i proclama: Felços els pobres, els humils, els qui tenen fam, els nets de cor, els qui posen pau, els perseguits. Més encara: el judici final serà sense misericòrdia per aquells que no hagin estat misericordiosos amb els pobres.

Jesús actua realitzant fets salvadors i alliberadors: anuncia la Bona Nova del Regne de Déu que ha entrat en la història dels homes i es dirigeix preferentment als marginats del seu temps: als samaritans, les dones, els malalts, els desemparats. El que

pot desconcertar és de veure Jesús compartint també, amb rics i poderosos: ell és l'home lliure que els crida a la conversió i llibertat de la qual es troben molt allunyats. Vol ser l'únic Pastor d'un ramat del qual ningú no n'és exclòs.

Alliberats i lliberadors

A la segona lectura, l'Església ens ha invitat a imitar l'exemple dels primers cristians de Tessalònica. Formen una comunitat lliure i alliberadora: perquè la seva fe treballa per a propagar-se, la seva caritat no es cansa de realitzar el bé i aguanta tota mena d'adversitats gràcies a l'esperança posada en Jesucrist.

L'Evangeli ens estimula avui a solidaritzar-nos amb l'actitud i les paraules de Maria, la mare de Jesús: ella es va posar en camí i anar tot seguit a visitar la seva cosina Isabel. Maria porta a aquella dona necessitada la gràcia del seu fill Jesús i, al mateix temps, l'ajuda del seu humil servei.

Maria, plena de fe i de l'Esperit Sant, inicia aleshores el càntic del Magníficat, càntic de tots els pobres del món alliberats pel Senyor i en els quals el Poderós ha fet obres prodigioses i mostra el seu amor etern.

Després proclama les proeses del braç del Senyor: "dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del sol..., i els rics s'en tornen sense res". En canvi, "exalta els humils, omple de béns els pobres".

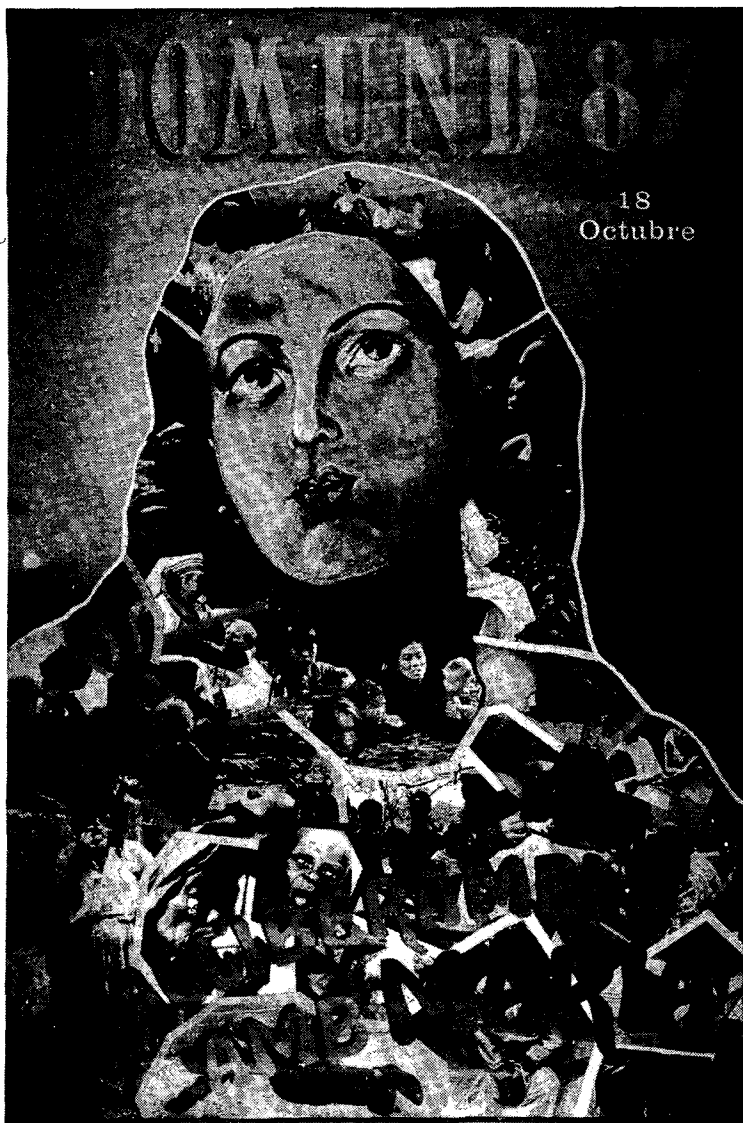
Com els primers cristians, a nosaltres ens cal "mirar" Crist a través de Maria. Ella ens ensenya a escoltar el clam dels pobres del nostre món a treballar pel seu total alliberament. Amb ella aconseguirem ser homes i dones reconciliats amb nosaltres mateixos i amb els altres, amb Déu i amb la natura.

Apreciem, i compartim també, el treball i els sacrificis d'aquells homes i dones, missioners de l'Església, que posen tot el seu esforç a portar als pobres del Tercer Món l'alliberament total de Crist, viscut i comunicat per Maria. Perquè, com deia Pau VI, "entre evangelització i alliberament hi ha llaços profunds...". En efecte, ¿com podríem proclamar el manament nou de l'amor sense promoure, mitjançant la justícia i la pau, l'autèntic creixement de l'home? (Evangeli Nuntiandi, 31).

Que l'Eucaristia que celebrem en aquesta jornada missionera del DOMUND ens ompli, a nosaltres i als germans de tot el món, d'aquella llibertat total que ens aconseguí el Senyor amb la seva mort i resurrecció.

JORDI JORBA

Delegat de Missions, Barcelona

La xifra actual se situa en el nivell dels seminaristes registrats el 1944

Des de 1980 augmenta arreu d'Espanya el nombre dels seminaristes diocesans

MADRID.— El nombre de seminaristes diocesans que hi ha a Espanya ha augmentat en els darrers set anys, els quals han passat de 1505 a 2092, ha manifestat el director de l'Oficina d'Estadística i Sociologia de la Conferència Episcopal. La xifra actual se situa en el nivell dels seminaristes registrats el 1944 i l'augment, segons el parer de Francisco Azcona, director de l'Oficina d'Estadística, obeeix a la nova planificació de formació sacerdotal, al ressorgiment de noves agrupacions apostòliques i a l'assumpció d'una formació sacerdotal més ben coberta i assumida.

En l'evolució de la quantitat de vocacions durant aquest segle destaca l'època anterior i posterior a la guerra civil. Des del 1944 al 1950 la xifra augmentà de 3.500 fins a 8.200. En els anys 50 i 60 el

nombre es va mantenir estable fins que amb la crisi postconciliar, iniciada el 1968, davallaria la quantitat de vocacions fins a 1.505 el 1979.

Vitalitat eclesial

Francisco Azcona afegí que des que finalitzà la crisi postconciliar, que compregué tota la dècada dels 70, i amb l'arribada de la democràcia, l'Església assolí una gran vitalitat que s'ha traduït en aquest augment de vocacions. La represa dels plans d'estudis sacerdotals afavorí aquesta tendència d'augment del nombre de seminaristes, en reduir-se el període formatiu fins a sis anys. En opinió de Francisco Azcona, influiria també el fet que els joves d'ara reconeixen que la política no és la solució a tots els problemes actuals. Il·lustra aquesta creença, segons di-

gué, la dada que un de cada quatre seminaristes procedeixi d'agrupacions apostòliques. El nombre d'aquestes ha augmentat sobretot en els darrers anys, i entre les quals destaquen les neocatecumenals, la d'adsis i les parroquials.

Molts dels seminaristes que comencen tenen entre 18 i 25 anys.

Els seminaristes acostumen a començar la seva formació entre els 17 i 18 anys, malgrat que alguns d'ells s'inicien abans. El període d'edat més destacat és el comprès entre els 18 i els 25 anys, ja que un 13 per cent dels que comencen el curs de formació tenen aquestes edats. La majoria provenen de famílies de classe mitjana ja que solen ser fills d'empresaris independents, oficinistes i obrers, i només un 6 per cent procedeix de la classe alta.

Nivell d'estudis

Pel que fa el nivell d'estudis, el 40 per cent dels nous seminaristes ja han estudiat BUP i COU, el 13 per cent té estudis superiors, el 17 per cent amb estudis primaris i tan sols el 4 per cent ha cursat formació professional. Per altra part, la majoria dels joves seminaristes prefereixen dedicar-se a l'acció sacerdotal en el món rural, a l'acció caritativa amb els marginats o els moviments comunitaris en comptes de la dedicació litúrgica que era potser el més gran desig dels sacerdots d'anys enrera.

Segons una enquesta efectuada per la Conferència Episcopal, l'ensenyament, les missions i l'acció litúrgica són les funcions que gaudeixen actualment de menys preferència en el món sacerdotal. Azcona explicà que un fenomen

La nova planificació de formació sacerdotal, causa de l'augment de les vocacions.

sociològic fonamental que explica la vitalitat actual de l'Església és l'augment de les parròquies en el món urbà —21.410 el 1986 davant de 20.933 el 1980— com a conseqüència del creixement i naixement de les noves barriades de les ciutats.

L'acció educativa és una acció fidel; i és alhora una acció misteriosa perquè misteri és la persona de l'educador i misteri la persona de l'educand.

Tanmateix els nostres temps per una banda se'n burlen de la fidelitat, i per altra banda —com si això fos una necessitat de l'afirmació humana— neguen tot misteri.

Els educadors hem d'acceptar els educands "tal com són" en la seva realitat, però no per roman-dre-hi conformistament, sinó per empenyer-los a voler ser lliurament com la seva veritat els exigeix.

La veritat de la persona, però, el seu moll de l'os, és la condició d'imatges de Déu, i de cridats a esdevenir fills de Déu. Som imatges de l'Infinit, cridats a esdevenir participants de la seva vida. Per això totes les persones som un misteri, una realitat la comprensibilitat de la qual cap home no pot exhaurir.

Ens costa acceptar "la realitat" de l'educand —sovint complexa, incòmoda, fugissera—; ens consta acceptar "la seva veritat", que li hauria de resultar exigent a través d'acceptar-la com a exigent nosaltres; ens costa relacionar creativament una i altra en l'exercici de la nostra llibertat, tot fomentant l'ús de la seva. I el resultat és que sovint sentim la temp-

Maria, encoratjament a la fidelitat davant el misteri de l'educand

tació de desesperar-nos.

No cedim. Elevem els ulls a Maria. Ella sap com ningú de nosaltres de la dificultat que comporta la fidelitat al Misteri de l'Altre. Sabia que el que portava en el seu si "serà anomenat Fill de l'Altíssim". La seva cosina Isabel la va saludar "mare del meu Senyor". Va rebre els pastors, que havien sentit dels àngels "us ha nascut un Salvador, que és el Crist Senyor". Va sentir de boca de Simeó aquella pregària: "els meus ulls han vist la vostra salvació que heu disposat davant de tots els pobles, llum que es revelarà als pagans i serà glòria del vostre poble d'Israel". També va sentir que el seu Fill seria "signe de contradicció". Uns mags vinguts d'Orient li oferrren homenatge prosternats, després d'haver preguntat a Jerusalem pel "rei dels jueus que ha nascut". Quan Jesús ja era grandet, davant la requesta dels seus pares, els respon: "¿no sabeu que jo m'he d'ocupar de les coses del meu Pare?".

Maria, per la naturalesa humana que havia donat al Fill de

Déu, tenia l'obligació d'educar-lo, ja que el Fill etern de Déu, en voler-se fer un de nosaltres, "creixia i s'enfortia, ple d'enteniment i la gràcia de Déu era en ell" —com diu sant Lluc—.

Jesús va ser un veritable home, amb una naturalesa en tot com la nostra, excepte en el pecat. Per consegüent, Jesucrist, com a home, "va progressar". I el progrés humà comporta l'educació, l'ajuda en l'assoliment de la maduresa.

Per això pot dir sant Lluc: "Després baixà amb ells, anà a Natzaret i els era obedient".

Maria, doncs, educava Jesús com una perfecta esposa de sant Josep, al qual havia donat en el temple el nom de "pare de Jesús", no per naturalesa —com ella era mare—, però sí per la cultura amorosament construïda en el si de la Sagrada Família i comunicada al Fill de Déu.

Ningú no pot negar que l'acció educativa de Maria sobre Jesús, veritable Déu i veritable home en la unitat personal del Verb de Déu, no sigui per a nosaltres un

exemple de dificultat en la fidelitat al misteri de l'educand. No podem dubtar que Jesús per a la seva mare no solament era un misteri, sinó que era "el misteri de Déu" manifestat entre els homes. I Maria li va ser totalment fidel, com proven les paraules que va respondre a l'àngel en l'anunciació: "heus ací l'esclava del Senyor".

Maria, doncs, va tenir dificultats en la seva tasca educativa. Però amb tota seguretat no van ser dificultats procedents de la més mínima insinuació d'infidelitat, ja que Déu, des del primer moment de la seva existència l'havia emplenada de la seva gràcia i, per consegüent l'havia deslliurada de tot pecat.

Les dificultats de Maria van ser una forma de col·laborar en l'obra del seu Fill, assumint tot l'humà llevat del pecat. Quan al·cem doncs els ulls a Maria en les nostres dificultats de ser fidels al misteri dels educands, al·cem els ulls a una persona que ha sentit el que sentim, però que no ha consentit mai a res que pogués contradir en el més mínim la seva deci-

sió: "heus ací l'esclava del Senyor".

"Al llarg de la vida oculta de Jesús a la casa de Natzaret —diu Joan Pau II a la «Redemptoris Mater»— Maria és «oculta amb Crist en Déu» (cf. Col 3,3) mitjançant la fe. Perquè la fe és un contacte amb el misteri de Déu. Maria constantment i diàriament està en contacte amb el misteri inefable de Déu que s'ha fet home. (...) És la primera d'aquells «petits» dels quals Jesús dirà: «Pare... has ocultat aquestes coses als savis i intel·ligents i les has revelades als petits». Ja que «ningú no coneix el Fill sinó el Pare». Com pot, doncs, Maria «conèixer el Fill»? Certament, no com el coneix el Pare; tanmateix, és la primera entre aquells als quals el Pare «ho ha volgut revelar». Maria, la Mare, està en contacte amb la veritat del seu Fill únicament en la fe i per la fe. És, per tant benaurada perquè «ha cregut» i creu cada dia enmig de totes les proves i contrarietats del període de la infantesa de Jesús i després durant els anys de la seva vida oculta a Natzaret, on vivia «obedient a ells».

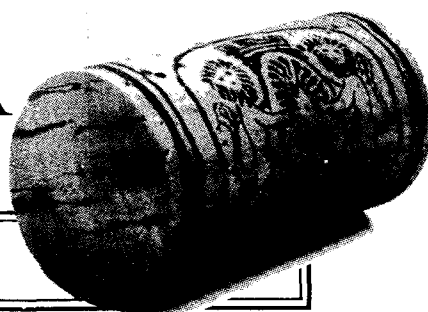
L'educador no està en contacte amb la veritat de l'educand solament en la fe i per la fe. Però quin dubte hi ha que la veritat de l'home imatge de Déu i fill de Déu —que il·lumina tota altra veritat humana— la coneixem per la fe? Deixem-nos encoratjar per la fe de Maria que la féu fidelíssima educadora del Fill de Déu. Que ella ajudi el seu Fill encarnat en els homes —l'Església— a celebrar els 2.000 anys de la redempció.

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

RECTIFICACIÓ

En l'article anterior de la sèrie publicat en el número 419 de CATALUNYA CRISTIANA, (pàg. 4), el títol del qual deia: **Maria, invita a la tendresa...** havia de dir: **Maria, crida a la tendresa...** Preghem perdonin l'error.

Un sol vot del Congrés Mariològic Internacional de Kevelaer

“Que s’ensenyi la Mariologia en tots els centres superiors eclesiàstics”

La segona quinzena de setembre tingué lloc a Kevelaer la celebració del X Congrés Mariològic i Marià internacional. El nombre crescut i qualificat de teòlegs vinguts de tot el món i el fervor popular d’aquelles jornades, ha estat un exponent prou clar que la mare de Déu ocupa un lloc de primacia en la història de la salvació.

KEVELAER.—Kevelaer és una petita ciutat alemanya de no més de deu mil habitants que ha nascut i viu a l’entorn del santuari de la Mare de Déu, “Consoladora dels afligits”.

Els carrers principals conflueixen a la plaça de la capella. Al bell mig d’aquest lloc hi ha una construcció exagonal, anomenada “La capella de les gràcies” on es conserva una petita estampa de la Mare de Déu: és la “Consoladora dels afligits”. Res d’imatges de grans dimensions ni de valor artístic. Tres altres esglésies més grans emmarquen la plaça, en la qual els arbres han crescut de manera desordenada.

Un santuari, uns hotels, unes botigues

Kevelaer, com molts dels llocs de peregrinació, és un santuari, uns hotels i unes botigues. Els ciutadans viuen del santuari, però sense exageració, amb modèstia, amb senzillesa. “El seu santuari” els fa viure la seva fe. És bonic i esperançador veure com des de bon matí i durant tot el dia els veïns de Kevelaer passen per la plaça, encenen una candela i pregunten uns moments a la Mare de Déu, i tots els vespres de l’any un grup de persones es reuneix a l’església dels ciris a celebrar l’hora de la “Lloança a Maria”. Per altra banda no se senten pas forasters o allunyats de les peregrinacions que diàriament acudeixen al santuari.

Temàtica i característiques del Congrés

El Congrés mariològic a Kevelaer va celebrar-se amb una participació molt nombrosa i en un ambient de sincera col·laboració, tant per part de les autoritats com de tot el poble. Donat que el tema era molt extens —“La devoció i el culte a la Mare de Déu durant els segles dinou i vint fins al Concili Vaticà II”— és natural que les ponències es limitessin a punts molt concrets. A la secció espanyola hi prengueren part també alguns protestants

de països ibero-americans. Pel que fa a Catalunya s’estudiaren algunes institucions, com l’Acadèmia Mariana de Lleida i el Col·legi de missioners de Sant Miquel d’Escornalbou, i personalitats com sant Antoni Mª Claret, el pare Coll i el pare Boldú, entre altres.

En aquests, com en els dos congressos anteriors, es troba-

Una manifestació popular durant els dies del Congrés davant la capella de la Mare de Déu, “Consoladora dels afligits”

ren a faltar els que podríem anomenar “capdavaners” de la Mariologia: Philips, Roschini, Gagnebet, Bonnefoi, Aldama i sobretot l’iniciador i president dels primers Congressos mariològics internacionals, C. Balic. Cal dir que entre els estudiosos hi mancà l’element jove; n’hi havia, però hauria estat més esperançador que fos més abundant. En canvi es féu notar la presència i participació femenina, no solament en les ponències sinó també en les secretaries de les comissions.

Seria de desitjar que a les dones se’ls donés participació també en les sessions generals, perquè entre elles hi ha gent capacitada, com professores d’instituts i universitats.

Cal dir també que en el Congrés de Kevelaer es donà molta importància al sentit ecumènic; anglicans, luterans, reformats i ortodoxos tingueren participació a les sessions plenàries, i la secció especial presentà el resum de la seva actuació a l’última sessió ge-

Presidència de la cloenda del Congrés

neral. Un detall que cal anotar i remarcar —en comparació als primers congressos— és l’absència del llatí tant per part dels ponents com en les discussions. La traducció simultània —per cert, a vegades deficient— ha arraconat el llatí.

Un sol vot

En la cloenda del Congrés es proposà només un sol vot: “Que s’ensenyi la mariologia en tots els centres superiors d’estudis eclesiàstics”. No oblidem també que el capítol vuitè de la “Lumen Gentium”, dedicat a Maria, és obra del Concili Vaticà II.

Finalment, l’abundor de manifestacions artístiques, concerts i audicions musicals, exposicions d’art i de producció literària, contribuïren a donar més vida i color a l’ambient marià de tota la població de Kevelaer.

J.P.

VI TROBADA MISSIONERA SEGLAR A CATALUNYA

Les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya i les Illes i OCASHA, organitzen pels dies 7 i 8 de novembre una trobada missionera seglar a la Casa de la Sagrada Família (Baixador de Vallvidrera-Barcelona). Horari de les 5 de la tarda del dissabte fins el diumenge després de dinar. A partir dels 18 anys. Inscripcions a les pròpies Delegacions, (a Barcelona, C/ Bisbe Irurita, 5. Tel. 317 91 94 matins).

VALENTINE
La pintura ideal

S’OFEREIX

Mestra de 22 anys (recuperacions, ajuda a l’escola,...) amb DEI, Català i monitor de lleure. Tel. 317 64 00 (Carme).

18
Octubre

El Tercer

A L'ÀSIA

Realitats asiàtiques que clamen per l'alliberament

L'any 2000, els asiàtics seran uns 3.600 milions (el 60 per cent) dels 6.200 milions d'habitants de la Terra. D'ella, la major part seran nens i joves (actualment el 40 per cent té menys de quinze anys).

Per això la pobresa també sembla immensa. El 80 per cent dels asiàtics viuen sota el límit de la pobresa. Factors culturals i fins i tot institucions religioses han contribuït a aquesta situació. Però més decisius han estat la dependència colonial i el neocolonialisme que continua desagnant i ofegant les seves economies.

La situació en el món rural és particularment precària: l'atur, la manca de terres pròpies i el mal nodriment els dificulten la superació del seu estat, en l'arrel del qual es troben els vestigis de l'opressió feudal i de les potències dominadores així com en l'actualitat les corporacions multinacionals a les quals interessa mantenir aquesta situació sense sortida.

Cal donar tota la seva importància a una dada moltes vegades relegada: la distribució de les terres del món és fruit, en molts casos, de la injusta apropiació i fixació de fronteres per part dels prepotents blancs durant els darrers segles. I això ho pateix especialment Àsia: Xina, Índia i Japó, que suposen el 40 per cent de la humanitat, ocupen només el 10 per cent de la superfície terrestre (mentre que Canadà, Austràlia i Nova Zelanda, amb l'1 per cent de la població mundial ocupen el 13 per cent del globus terraqüi. Brasil, gairebé tan gran com la Xina, té la desena part d'habitants). Tot això fomenta una intranquil·litat que pot esclatar de manera explosiva i incontenible.

Aquesta situació de pobresa va acompanyada de situacions insostenibles de marginació i de discriminació. La dona, malgrat el respecte tradicional per la maternitat, pateix com ningú les conseqüències de la pobresa; i això des del seu naixement: són pitjor acollides que els homes, i per tant menys ateses i educades; el seu destí és dependre dels homes i sotmetre's a la vida imposada per la tradició. Els condicionaments psicològics i religiosos han estat decisius en aquest aspecte. Actualment els moviments secularitzadors i socialistes moderns han facilitat els primers passos en un procés d'alliberament que es preveu llarguissim i difícil.

La marginació s'estén a minories ètniques, castes i grups socials. L'Índia amb el seu mosaic de races, Pakistan i Bangladesh, Sri Lanka (els Tàmils), Indonèsia (Timor oriental), Malàsia i Indonèsia, Filipines (musulmans de Mindanao), Japó (els burakunin i els coreans), Corea, Afganistan... tenen greus conflictes interns, moltes vegades sagnants, per mo-

tius polítics, racials, religiosos, fins i tot per la imposició de fronteres per les potències colonitzadores, que dificulten la integració nacional.

Les castes, com a sistema social rígid i hereditari, constitueixen una forma peculiar de discriminació: situa a la part més baixa i explotada en la societat 150 milions d'habitants de l'Índia. Comparteixen la situació de les tribus més abandonades i dels estrats de població més poc afavorits.

Particularment sagnant és la peregrinació de les caravanes de milions de refugiats que, sense pàtria ni futur, creuen fronteres sense mitjans de vida i sense llibertat, sense esperança i sense suport. Des d'ells resulta més escandalós el nivell de despeses militars d'aquests països pobres, però embolicats en les xarxes de la política internacional (amb el que li costa un submarí a l'Índia n'hi hauria prou per abastar d'aigua a 200.000 pobles; amb el manteniment anual d'un avió de guerra n'hi hauria prou per alimentar durant deu dies cent milions de persones).

Aspiracions d'alliberament

Les tradicions religioses d'Àsia cerquen abans de tot l'alliberament profund de l'ésser humà. L'hinduisme i el budisme han nodrit al llarg de la història aquesta aspiració i han cercat camins per fer-la realitat. Aquesta ànsia d'alliberament ha romàs inscrita en el cor de les cultures i de la gent d'Àsia.

Per les seves ressonàncies i trets característics l'alliberament a l'Àsia no pot entendre's en termes purament ni primàriament socio-econòmics. Alliberament és abans de tot una experiència interior de total llibertat, resultant d'una constatació experimental de la relativitat radical del món empíric; és una percepció profunda de la buidesa d'allò transitori que porta a fugir del consumisme i l'avarícia, a extingir odís i prejudicis, i a dissipar il·lusions enganyses engendrades per l'absolutització de valors finits (experiència que es concreta en el monjo budista o en l'asceta hindú, que han assolit l'alliberament de tot allò relatiu que els esclavitzava i de tot lligament psicològic i sociològic).

Però això no significa que els valors d'alliberament que sorgeixen dels pobres i dels marginats hagin de ser emmudits o deixats a segon terme. Les grans religions han posat menys interès en l'eliminació de les estructures socials injustes. Però també han donat origen a monjos i a sants populars que han combinat la seva apassionada recerca de Déu amb la denúncia de tot ordre injust i amb el compromís solidari amb la causa dels pobres, tota vegada que el canvi social també és necessari per a l'harmonia amb la naturalesa i amb tots els éssers vius.

Aportacions de l'any 1986

DIÒCESI	PESSETES	DIÒCESI	PESSETES
Albacete...	7.450.984	Mondónedo - Ferrol.	6.589.835
Almería ...	6.057.944	Orense ...	15.496.864
Astorga ...	5.756.940	Orihuela - Alicante..	27.390.091
Avila ...	11.025.699	Osma - Soria ...	4.004.000
Badajoz ...	12.359.950	Oviedo ...	28.403.371
Barbastro ...	719.628	Palencia ...	10.875.138
Barcelona...	51.816.319	Pamplona - Tudela...	49.275.643
Bilbao...	32.341.064	Plasencia...	7.000.340
Burgos ...	13.821.837	Salamanca ...	9.073.931
Cádiz ...	10.868.649	S. Sebastián...	40.051.320
Calahorra - Logroño.	11.576.943	Santander...	11.639.306
Canarias ...	14.908.740	Segorbe - Castellón.	11.550.247
Cartagena ...	49.017.020	Segovia ...	4.850.371
Ciudad Real...	13.103.989	Sevilla ...	28.060.135
C. Rodrigo ...	1.456.499	Sigüenza - Guadalaj.	6.730.914
Córdoba ...	18.827.755	Solsona ...	3.992.025
Coria-Cáceres ...	3.843.924	Tarazona ...	2.709.173
Santiago - Coruña...	34.809.489	Tarragona ...	8.381.852
Cuenca ...	6.644.260	Tenerife ...	7.693.904
Girona ...	17.988.842	Teruel ...	3.902.884
Granada ...	20.942.542	Toledo ...	15.746.800
Guadix ...	2.072.089	Tortosa ...	6.253.002
Huelva ...	6.232.585	Tuy-Vigo ...	7.304.389
Huesca ...	2.472.760	Urgell...	4.478.763
Ibiza ...	1.965.321	Valencia ...	57.651.107
Jaca ...	1.638.483	Valladolid ...	12.331.989
Jaén ...	10.971.399	Vic ...	8.670.185
Jerez ...	4.891.674	Vitoria ...	27.299.874
León ...	10.996.223	Zamora ...	4.515.051
Lérida ...	5.595.572	Zaragoza ...	23.036.773
Lugo ...	7.060.635	Vic. Gral. C. ...	10.605.477
Madrid ...	122.955.276	D. N. + Sell. ...	22.704.595
Málaga ...	25.207.609		
Mallorca ...	15.117.285		
Menorca ...	2.853.079		
		Total ...	1.053.638.356

Món exigeix alliberament

Conèixer la situació actual —amb les seves arrels en el passat— i les aspiracions i exigències dels pobles d'Àsia, Àfrica i Amèrica llatina en quant al seu alliberament, és un imperatiu del DOMUND/87.

El professor Eloy Bueno, en la seva ponència "La Missió com a alliberament integral dels homes i dels pobles", presentada davant del Consell Nacional de Missions, inclou uns apunts —redactats per tres especialistes missioners— sobre la situació i les exigències d'alliberament en el Tercer Món. Són els que reproduïm a continuació.

Aquest tipus de religiositat popular connecta naturalment amb el model bíblic d'alliberament.

A L'ÀFRICA

Realitats africanes que clamen per l'alliberament

Àfrica no coneix les dicotomies típiques del pensament europeu (que porten a accentuar o el que és estructural —en la línia marxista— o el que és individual —en la tendència pietista—) i per això és més propera a entendre i viure el que és l'alliberament integral. Els africans experimenten profunda-

d'això desconegut), i en droga que permeti resignar-se davant del sofriment. La comunió amb la naturalesa pot esborrar qualsevol apèndex de canvi estructural. En conjunt des de la tradició africana aletegen amenaces contra la llibertat.

L'experiència històrica recent tanca també aspectes negatius. L'esclavitud que conduïa els negres vers Amèrica i la presència del colonialisme han estat fonts d'opressió econòmica i de desarrelament cultural. Les estructures econòmiques europees contribueixen a mantenir encara aquesta situació, expressada fins i tot a nivell psicològic en els nombrosos complexos d'inferioritat de l'africà.

ros tradicionals.

Aspiracions d'alliberament

En la tradició africana també es troben profundes arrels de la recerca de l'alliberament: la importància d'allò concret com a font d'expressió i de contacte (sagrament) amb el que és vital per una banda, així com a manifestació i exigència ètica (el concepte africà de justícia relacional) d'altra banda. La importància del que és concret i de la persona concreta, que es manifesta en una certa màniga ampla i un gran sentit de l'acolliment, és la seva gran força i el ca-

Com a trampolí vers l'empresa alliberadora pot servir abans de tot la rectitud ètica tan pròpia del musulmà (hi ha missioners que prefereixen, com a treballadors, els musulmans sobre els cristians, per la major honradesa —almenys econòmica— d'aquells), així com la senzillesa com a ideal de vida, record dels orígens que els invita a la senzillesa en les relacions socials.

A L'AMÈRICA LLATINA

Realitats americanes que clamen per l'alliberament

En la consciència d'aquests pobles es troben profundament radicades la pobresa, la marginació i la dependència com a elements de la seva vida social i individual que clama per un urgen alliberament. També aquí la història ha estat en gran mesura font d'aquesta situació, ja que ha introduït valors extrínsecs, ha generat una dinàmica de dependència i ha donat origen a èlites i minories nadiues que han servit com a fonament del neocolonialisme.

En l'aspecte econòmic el descobriment obrí el camí del saqueig de les riqueses de la colònia per part dels països europeus. La posterior introducció de capital i de béns de producció estreny el règim de dependència en connexió amb les oligarquies nacionals que controlen l'Estat. Això s'agreuja amb la desigualtat d'intercanvis i per la injustícia del comerç internacional.

La situació socio-cultural queda en gran mesura determinada pel que ja s'ha indicat: aquest tipus de desenvolupament productiu determina els valors i maneres de comportament de les diverses classes socials. Les capes majoritàries de la societat, que no entren en el sistema o són integrades en ell, resten seduïdes per la seva brillantor, però marginades en els cercles de misèria de les grans ciutats. La recerca d'una major producció o desenvolupament fomenta l'explotació de la mà d'obra barata i abundant. En virtut de l'estructura social, la riquesa, a vegades àmplia, d'aquells països és iniquament repartida.

El sistema polític en bona mesura sorgeix com a servei a aquesta injustícia. El poder públic no és concebut com un instrument del bé públic sinó com un canal de transmissió i defensa dels interessos i valors de les oligarquies nacionals en connivència amb poders estrangers. La insolidaritat de la burgesia potencia en molts casos la consolidació de règims militars i totalitaris; es configura d'aquesta manera l'anomenat sistema de "Seguretat nacional", en el qual tot s'orienta vers la defensa dels interessos de les minories privilegiades que s'han apropiat de l'Estat.

Les minories ètniques pateixen una forta discriminació. El 48 per cent de la població és blanca; els mestissos són el 32 per cent i els negres el 9 per cent (amb forta oscil·lació segons països); fonamentalment els dos últims grups es troben subjugats i han de defensar-se de l'etnocidi cercant la seva pròpia supervivència com a poble.

Sobre aquest rerafons es comprèn la força i urgència de l'enumeració de Puebla, que presenta els diversos grups que necessiten el seu propi alliberament: els infants que ja des del seu naixement són colpejats per la pobresa, els joves que no troben lloc en la societat i cauen en la frustració, els indis i afro-americans que són relegats a la perifèria i a la deshumanització, els camperols que són sotmesos a les injustícies del sistema de mercat, els treballadors que són mal pagats... La pobresa extrema, per camins molt concrets, es fa present en tot el continent llatino-americà.

Aspiracions d'alliberament

La tradició popular, impregnada de fe cristiana, s'expressa particularment en la religiositat popular. En ella pot recloure's molta resignació o apatia, però al mateix temps reflecteix capacitat de sacrifici i de renúncia, humilitat que pot arribar a l'heroisme i una profunda nostàlgia que les coses canviïn. Fomentant aquestes dimensions s'obren els camins de l'alliberament.

En amplis estrats del poble i de l'Església s'ha mantingut viva la memòria de la dignitat de l'indi, del pobre, del marginat; car (malgrat les moltes connivències) hi ha hagut molts homes d'Església que han lluitat, des del segle XVI, pels drets conculcats i per la justícia vilipendiada, en ocasions fins i tot amb el sacrifici de la pròpia vida.

En l'època més recent estrats significatius de la població han pres consciència de la seva situació de dependència i s'han proposat superar-la. Per part de l'Església és un compromís assumit conscientment i responsablement a Medellín i a Puebla. La seva opció pels pobres i els joves marca clarament el camí del futur.

La proliferació de les comunitats de base ha facilitat la presència propera i solidària dels cristians enmig dels sofriments del poble; s'ha accentuat la presència de cristians en tots els esforços concrets de recerca de justícia i alliberament (amb perill de caure a vegades en la dinàmica de la violència); tot això ha estat acompanyat d'un esforç de reflexió i de valoració des del punt de vista de l'Evangeli sobre tals situacions d'injustícia i sobre els esforços alliberadors, que és el que ha donat origen i sentit a la teologia de l'alliberament.

Que ho sàpiguen tots. Que repeteixin el que Maria va dir: "Déu derroca els poderosos del soli i exalta els humils."

ment la vitalitat amb la qual se sent i es viu allò concret, la força amb la qual el present es comunica amb el passat. Però això no significa que pugui ser acusat d'animita (com pretén l'orgull o el fariseisme dels intel·lectuals europeus). Més aviat expressa el profund equilibri amb què viu l'àfrica la dualitat d'aspectes de la realitat.

Tanmateix també s'amaguen uns aspectes negatius que poden provocar esclavatges dels quals s'ha d'alliberar. La profunda intuïció amb què viu la seva comunió amb el passat, si es viu com a mite, pot convertir-se en esclavatge vers el passat, en por vers el desconegut (i el futur forma part

cà modern.

El procés de cristianització també ha tingut la seva part fosca. Els africans han acceptat l'Evangeli a vegades malgrat els mateixos missioners, que irradiaven la prepotència colonial i els complexos de superioritat d'Europa. Al mateix temps que servia de vehicle inconscient de la cultura europea, el cristianisme europeïtzant ha portat a l'Àfrica les seves pròpies mancances estructurals: dicotomia entre material i espiritual, entre clergues i laics, instruments rituals que convertien el cristianisme en quelcom desencarnat, separació entre religió i vida, jerarquia que tendia a separar-se del poble més que els curande-

mí pel qual pot entrar millor en contacte amb l'Evangeli. Un africà comprèn perfectament la generositat de la jove que ruixa Jesús amb ungüent costós, mentre els deixebles protesten en nom de la justícia social (com els europeus esclavitzats moltes vegades per ideals abstractes)...

El que hem dit és vàlid abans de tot per a l'Àfrica subsahariana. La part nord està influïda majoritàriament per l'Islam, amb els seus trets específics enfront al problema de l'alliberament: com a factors d'esclavatge destaquen el fonamentalisme religiós i la rígida coherència social, que esclavitzava al mateix temps que aporta certa sensació de seguretat.

CALENDARI

Diumenge, 18 d'octubre. XXIX del temps ordinari. La Mare de Déu de la Bonanova. Sant Lluc evangelista, sant Just, nen, màrtir i santa Trifònia, verge.
El sol surt a les 6,06 i es pon a les 17,06 (hora solar).
Festa major a Alàs i Ulldecona.
Fira a Viella.

Dilluns, 19 d'octubre. Sant Pere d'Alcàntara, fundador; sant Pau de la Creu, prevere; sant Joan de Brebeuf, sant Isaac Jogues i companys màrtirs.

Dimarts, 20 d'octubre. Sant Artemi, duc, màrtir; santa Irene i santa Laura, verges.

Dimecres, 21 d'octubre. Sant Hilarió, abat. Santa Úrsula i santa Celina, màrtirs. Santa Griselda, verge.
Festa major al Milà i Valls.
Fira a Vidreres.

Dijous, 22 d'octubre. Sant Heracli, màrtir. Santa M.ª Salomé, vídua; santa Numila i santa Alòdia, verges màrtirs.

Divendres, 23 d'octubre. Sant Joan de Capistrano, prevere; sant Servand i sant Germà, màrtirs.
Fira a Castelló, Caçà de la Selva, Calella i Santa Coloma de Queralt.

Dissabte, 24 d'octubre. Sant Antoni M.ª Claret, bisbe, fundador; sant Martirià i sant Aretas, màrtirs.
Fira a Granadella i la Pobla de Segur.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

18 d'octubre. Diumenge, XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Is 45,1-4-6, S 95, segona 1Te 1,1-5b, tercera Mt 22,15-21.

19 d'octubre. Dilluns de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 4,20-25, Lc 1,69-75, segona Lc 12,13-21.

20 d'octubre. Dimarts de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 5,12.15b.17-19.20b-21, S 39, segona Lc 12,35-38.

21 d'octubre. Dimecres de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 6,12-18, S 123, segona Lc 12,39-48.

22 d'octubre. Dijous de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 6,19-23, S 1, segona Lc 12,49-53.

23 d'octubre. Divendres de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 7,18-25a, S 118, segona Lc 12,54-59.

24 d'octubre. Dissabte de la setmana XXIX de durant l'any. Lectures: Primera, Rm 8,1-11, S 23, segona Lc 13,1-9.

Litúrgia de les hores: Setmana I.

CENTRE CULTURAL "TOSHI", Atlacomulco, Mèxic.
Institució de l'Opus Dei creada per a la promoció de la dona camperola de la zona, principalment mazahúes i otomies.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Els poders màgics de la televisió

El professor mateix que, a casa seva, després de sopar amb la família, s'ha passat la vetlla, fins entrada la nit, davant del televisor igual com fan els seus alumnes, quan, al dia següent, al matí, proveït de guix i esborrador, inicia la classe, té la impressió de predicar al desert als seus somnolents alumnes, ni que allò que ell explica sigui transcendent i allò de la televisió fossin puerilitats que foren seguides amb tots els sentits. Amb els seus màgics poders de suggestió, la televisió ofereix amb tota la potència màgica allò que és valuós i allò que no val la pena. La veu natural del professor durant les classes del matí sona a poqueta cosa als alumnes addictes la nit anterior a l'heroïna al·lucinant de la televisió.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

L'Opus Dei a l'Amèrica Llatina

Un ventall d'inicatives de promoció humana

La tasca apostòlica que la Prelatura Personal Opus Dei desenvolupa als països d'Amèrica Llatina és el tema d'una ampla anàlisi que ha publicat la revista italiana "30 Giorni". Dels setanta-tres mil membres amb què compta en l'actualitat l'Opus Dei, uns trenta mil viuen i treballen a l'Amèrica Llatina.

Testimonis de l'episcopat llatinoamericà

La revista ressalta l'alè que l'episcopat llatinoamericà ha vingut prestant a la tasca apostòlica de l'Opus Dei. Ho demostren les declaracions públiques dels dos darrers presidents de la Conferència Episcopal Llatinoamericana (CELAM).

D'entre els testimonis dels bisbes llatinoamericans destaca —potser per ser menys conegut— el de monsenyor Oscar Romero, assassinat el 1980 quan era arquebisbe de Sant Salvador. Fou un dels 1.300 bisbes que van sol·licitar a la Santa Seu l'obertura de la causa de canonització de monsenyor Escrivà de Balaguer.

Una antiga hisenda colonial

La primera tasca apostòlica que posaren en marxa en terres americanes els membres de l'Opus Dei a finals dels anys quaranta, es desenvoluparen en una vella hisenda colonial de la Vall d'Amilpas, en l'estat mexicà de Morelos.

Han estat des de llavors les iniciatives de promoció humana, social i cristiana que els membres de l'Obra, amb col·laboració amb altres persones han fomentat en el continent americà. Per la revista s'adverteixen quatre grans àrees d'atenció: Centres de formació professional per a obrers, de promoció de la dona i dels pagesos, escoles de formació agrària i centres de formació empresarial.

— **Centres per a obrers:** Es dirigeixen a persones que viuen en el cinturó de les grans metròpolis. Poden citar-se com exemple, el Centre de Formació i Capacitació obrera Kinal, de Guatemala; el **Instituto de Desarrollo Personal**, de Mèxic; o el **Monte-verde**, de Bogotá; el Centre Cultural i Esportiu Oes-

te, de Buenos Aires; el Centre Tècnic i Cultural Cete, de Sao Paulo.

— **Centres de promoció de la dona i dels pagesos:** a Mèxic es troben una escola biennal d'economia domèstica, el **Centro de Estudios Montefalco**; la **Escuela Femenina de Montefalco**, oberta el 1958; un curs d'ensenyança secundària per 192 alumnes retransmès per televisió, la **Telesecundaria**, i una **Escuela Normal** per a educadors. Entorn a aquestes escoles de la vella hisenda en concentren les esperances de vint poblets de la Vall d'Amilpas, on el **Club Tonameyo** proporciona formació artesanal a 140 nois de la comarca.

— **Escoles agràries:** presten assistència tècnica en zones rurals poc desenvolupades. Escola Agrícola **Las Garzas**, a Xile; l'Escola Agropecuària **El Peñón**, a Mèxic; **Campo Florido**, a Veneçuela; **El Alto**, a Colòmbia i l'**Institut Rural Valle Grande**, a San Vicente de Cañete (Perú).

— **Centres de formació empresarial:** Es pretén formar persones que exerceixin la seva professió amb criteri cristià, que tinguin esperit de servei obert a tots els homes, i que no es moguin sols en la busca del seu propi profit, sinó amb un clar afany de desenvolupament social.

Aquest és el fi del **IPADE**, a Mèxic, i d'altres institucions similars com el **Instituto de Altos Estudios Empresariales**, de Buenos Aires, i el **Instituto de Alta Dirección de Empresa**, de Bogotá.

Respostes i fets

Aquestes són algunes de les tasques que els membres de l'Opus Dei porten a terme a l'Amèrica Llatina.

Proporciona la adient assistència pastoral i la formació cristiana necessària, però no és propietari ni responsable de la seva gestió des del punt de vista tècnic.

Són homes i dones —conclou "30 Giorni"— plenament conscients que, com a ciutadans i com a cristians, la realitat de l'Amèrica Llatina necessita, a més a més d'anàlisi, respostes, fets.

J.A.A.

ADULTS EN LA FE

Alegra't

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Un teòleg actual ha dit que la història del cristianisme comença amb una bella expressió: "Alegra't". És l'anunci de l'àngel a Maria. Es tracta de l'escena, plasmada per tants artistes, de l'encarnació de Verb de Déu. Notícia joiosa i trasbalsadora. Mots programàtics del què és, per naturalesa, el cristianisme.

Si repassem l'evangeli de Lluc, trobarem arreu l'expansió de l'alegria. En aquest escrit sinòptic, l'alegria ho envaeix tot. De manera que els personatges que hi apareixen, en moltíssimes ocasions, són enduts per l'alegria incontinguda. En efecte, quan l'àngel, en la gran nit d'estrelles i de sol, s'apareix als pobres pastors de Betlem, els comunica "la gran alegria" del naixement del Salvador. És que l'àngel és el missatger de l'"Evangeli", de l'alegria summa. Porta el missatge bo i joios. Proclama la bona notícia. Així la paraula "Evangeli", que convindria no traduir mai, és el gran missatge de l'alegria, de quelcom que comença de nou en una renovada orientació de la història de la humanitat.

Mancats d'alegria

"A les esglésies, em fa un amic, s'acostuma a parlar d'alegria. Els predicadors solen exhortar-hi amb una cara bastant llarga i els fidels no semblen massa joiosos". De vegades he pensat que, els cristians no tenim —sembla— una experiència massa forta del què és l'alegria. Almenys no en donem la impressió. En efecte, hom troba tristesa, escrúpols turmentadors, angixa de l'esperit, estretor de mires, insatisfacció... Així, un és temptat de preguntar-se si aquesta realitat influeix en el distanciament que determinades persones experimenten en relació amb l'Església. Hi ha qui pensa que aquesta és una qüestió de primer ordre, en els nostres dies, per a la credibilitat de la fe.

Recordo, en referir-me a aquest tema, l'exhortació apostòlica de Pau VI convidant els cristians a dur alegria

al món actual. Crec, de vegades, que molts problemes se'ns escapen de les mans. Perquè hi ha grans realitats que els cristians sols no podem pas arranjar. Però sí que forma part d'una postura constructiva l'aportació de més joia al nostre món. Sens dubte, una actitud joiosa no menarà mai a l'evasió dels problemes reals de la humanitat del nostre temps. En tot moment, el cristià és ferment de caritat efectiva. Cal lluitar per a la millora de tantes realitats que ens reclamen, però cal oferir la joia i l'esperança que ajuden a resoldre també eficaçment les veritables exigències. L'evangeli, emplaça els creients a ser alegres. Com Maria, els pastors, Elisabet, Simeó, Anna... i el mateix Jesús. El Salvador, en molts moments, es deixava endur per la gran alegria de les coses quotidianes i del compliment de la voluntat del Pare.

El nostre món

Ha estat dit que el nostre món, amb tot i que ha assolit de multiplicar les ocasions de plaer, no ha aconseguit engendrar alegria. Aquí el panorama no és pas millor que el de la debilitat dels cristians. Ens trobem davant d'un deler de l'alegria, però amb una minvada realitat. Els mitjans de comunicació, malgrat el concepte del que pot ser notícia, ens ofereixen una visió ben dolorosa i tràgica de la història actual. Basta prémer el botó de la tele per veure un seguit de desgràcies: guerra, droga, explotació,

opressió, atur, marginació... I és suficient l'anàlisi dels programes televisius, en general, per advertir que la vida té una considerable dosi d'avorriments.

La constatació cristiana i l'observació del món contemporani ens fan adonar que l'alegria no és una cosa tan senzilla com podria semblar a primera vista. Té les seves dificultats. I sens dubte requereix unes condicions bàsiques que la facin possible. Cosa que implica la creació d'un medi ambiental on pugui germinar. Els creients en Crist Salvador sabem que tenim la responsabilitat de ser alegres i de contribuir a ser sal d'alegria.

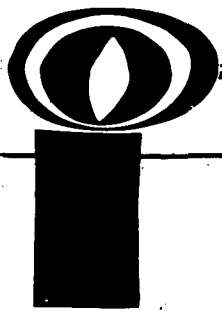
Perquè l'evangeli és bona notícia

Cal prestar atenció. Evangeli, etimològicament, significa bona nova. És un mot que es troba ja en la paganitat. Significava un missatge imperial. I ja se sap, no perquè fos un decret de l'emperador era bo. Prou que sabem com són, de vegades, les notícies dels governants. Però, encara que no fos una ordenació grata, no per això deixava d'anomenar-se "evangeli". La notícia bona ho era per la seva procedència. Era la suprema autoritat qui la donava. Autoritat que, en principi, cercava el bé del seu poble.

Seguint aquest fil i per a sentir-nos vocacionats a l'alegria, hem de dir que "el missatge de Jesús és evangeli no perquè, d'entrada, ens agradi incondicionalment, o ens sembli còmode o agradable, sinó perquè procedeix del qui té la clau de la verdadera alegria. No sempre la veritat és còmoda per a l'home, però només la veritat fa lliures i només la llibertat és alegre".

Penso que, en tot això, hi ha una reflexió oportuna per a fer-nos adonar de la profunditat de l'alegria verdadera. No s'assoleix automàticament. És un do de l'Esperit que s'obté per la intimitat amb Crist i el compliment de l'Evangeli. L'alegria és una responsabilitat que només sent i viu qui s'ha endinsat en les rutes del missatge del Senyor.

L'alegria és el programa de la vida cristiana.

"EL SENYOR CONDUEIX CIR, PER LA MÀ DRETA, PER SOTMETRE-LI LES NACIONS"

Aquest text té avui dues lectures possibles, complementàries: d'una banda, dins les lectures del diumenge, anunci la sentència de Jesús: "Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu". Cir, en efecte, és un testimoni de com els esdeveniments de la història i els poders terrenals no són pas capaços de "fer la competència" a Déu. Ell és el Senyor, i no n'hi ha d'altre! D'altra banda, però, escoltada en aquest diumenge de la propagació de la fe, ens fa pensar en la força de l'Evangeli que penetra totes les nacions i cultures, formant, d'entre tots els pobles, el nou poble de Déu. No pas com un poble en competència política amb els poders terrenals, sinó com la realitat de salvació establerta per Déu, en Jesucrist.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (45:1,4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: "Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguesis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre".

"DONEU AL SENYOR HONOR I MAJESTAT"

Els salms conviden al "càntic nou" per les gestes meravelloses del Senyor. No són pas els homes, per la seva força, (vegeu la primera lectura), els que de veritat salven i dominen. Només "el Senyor és gran, digne de ser lloat". És aquesta convicció de fe la que porta l'Església a complir la seva missió de portar els homes a la fe i a l'adoració.

Salm 95:1 i 3,4-5,7-8,9-10a i c (R.:7b)

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al senyor, arreu de la terra.
Conteu a les nacions la seva glòria,
conteu a tot els pobles els seus prodigis.

R. Doneu al Senyor honor i majestat.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat,
és més temible que tots els déus;
perquè els déus dels pobles són no-res,
però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles,
doneu al Senyor honor i majestat,
tributeu al Senyor l'honor del seu nom.
Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat.
Que tremoli davant d'ell tota la terra.
Digueu a tots els pobles: "El Senyor és rei!"
Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

"NO DEIXEU MAI DE RECORDAR LA VOSTRA FE, LA VOSTRA CARITAT I LA VOSTRA ESPERANÇA"

La lloança que l'apòstol fa de la comunitat de Tessalònica és un perill on tota comunitat pot i ha d'emmirallar-se. Això és particularment adient en aquesta diada. El control de qualitat de la fe cristiana és el seu esforç per propagar-se. La fe, en efecte, no pot ser viscuda com una realitat purament intimista, privada, solitària. L'Església sencera ha rebut de Crist la missió d'estendre el seu Evangeli.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1:1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguantant les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'Evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

La Mare de Déu al centre de l'Església pelegrina

"Maria... havent entrat íntimament en la història de la salvació, en certa manera uneix i reflecteix en ella les més grans exigències de la fe". Entre tots els creients és com un "mirall" on es reflecteixen de la manera més profunda i clara "les meravelles de Déu" (Fets 2:11).

L'Església, edificada pel Crist sobre els apòstols, esdevé plenament conscient d'aquestes grans obres de Déu el dia de la Pentecosta, quan els reunits al cenacle "tots foren plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en altres llengües, segons que l'Esperit els concedia d'expressar-se" (Fets 2:4). Des d'aquell moment inicia també aquell camí de la fe, el pelegrinatge de l'Església a través de la història dels homes i dels pobles. Se sap que al començament d'aquest camí hi és present Maria, que veiem enmig dels apòstols al cenacle "implorant amb els seus precés el do de l'Esperit".

* * *

L'Església perseverava constant en la pregària juntament amb ella i, al mateix temps, "la contemplava a la llum del Verb fet home". Així seria sempre. En efecte, quan l'Església "entra més profundament en el summe misteri de l'Encarnació", pensa en la Mare del Crist amb profunda veneració i pietat. Maria pertany indissolublement al misteri del Crist i pertany a més al misteri de l'Església des del començament, des del dia del seu naixement. En tot allò, doncs, que l'Església és des del començament, en allò que ha de ser constantment, a través de les generacions, enmig de totes les nacions de la terra, es troba la qui "ha cregut que es complirà tot allò que li ha estat dit de part del Senyor" (Lc 1:45). Precisament aquesta fe de Maria, que senyala el començament de la nova i eterna Aliança de Déu amb la humanitat en Jesucrist, aquesta heroica fe seva "precedeix" el testimoni apostòlic de l'Església, i roman al cor de l'Església, amagada com un especial patrimoni de la revelació de Déu. Tots aquells que, al llarg de les generacions, acceptant el testimoni apostòlic de l'Església participen d'aquella misteriosa herència, en un cert sentit participen de la fe de Maria.

De l'Encíclica de Joan Pau II
REDEMPTORIS MATER

"FELIÇ TU QUE HAS CREGUT"

Interrompem avui la lectura de sant Mateu per escoltar, amb motiu del Domund, la narració de la visita de Maria a la seva cosina, i el càntic de Maria. El text central és la lloança d'Elisabet a la mare del Senyor: Feliç tu, que has cregut! Sota el signe de l'any marrià, aquestes paraules es converteixen en un lema per a l'Església, tal com ens l'ha explicat abundantment el Papa en l'encíclica "Redemptoris Mater".

Són, primer de tot, una invitació a experimentar la joia de la fe. "Feliç..." No pas "feliç" en un sentit més o menys banal, com un sinònim de "content", o de "satisfet"; sinó "feliç" en el sentit de les "benaures" (que no són les "felicitats" banals i immediates). Som "benaures", també nosaltres, perquè hem cregut, gràcies a l'acció de l'Esperit en nosaltres. Allò que el Senyor ens ha fet saber en la seva Paraula —la nostra vocació d'eternitat—, es complirà!

Són, també, una invitació a propagar aquesta fe. Com Maria, la comunitat de Tessalònica, i tants i tants homes i dones cristians al llarg de la història de l'Església, i en els nostres dies, porten la presència del Senyor enmig dels pobles i de les cultures. El misteri de la visita és ben actual en l'Església, avui. El Domund ens ho recorda i ens convida a ser actius en aquesta dimensió.

Són, encara, una invitació a la lloança de Déu. La reacció de Maria no és pas el centrament en si mateixa, una consideració sobre les seves obligacions. És la lloança de Déu. En la lloança, Maria renuncia a tot

protagonisme, per posar en el centre de tot la misericòrdia de Déu. La missió de l'Església no pot perdre mai de vista que tot ha de convertir-se en lloança: "Doneu al Senyor honor i majestat!" (salm responsorial). La lloança no ens aliena ni ens fa oblidar els pobres i els humils, sinó que ens recorda, experimentalment, que només el Senyor és digne de ser adorat.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (1:39-56)

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: "Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. ¿Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà".

Maria digué: "La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del sol i exalta els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res. Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre".

Maria es quedà tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Arreu de la terra

Lluny de ser un defecte, la limitació humana és la manifestació de la nostra realitat concreta. Com les fronteres d'un país, els nostres límits ens diuen el que realment som i on som. Això no està pas renyit amb el desig i l'intent de superar els propis límits, d'anar més enllà de la pròpia limitació. Ben al contrari, aquesta projecció més enllà dels propis horitzons, és el principi i fonament del progrés. I és Déu mateix el qui ens crida i ens estimula a traspassar els nostres límits naturals per arribar a ell. **Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat** (v. 9a). Ell és el Tot-Alt, la seva grandesa no té límits. **El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, és més terrible que tots els déus; perquè els déus dels pobles són no-res, però el Senyor ha fet el cel** (vv. 4-5). No és estrany, doncs, que quan s'apareix la santedat de Déu i entra en la petitesa dels nostres horitzons, **tremoli davant d'ell tota la terra** (v. 9b). Déu esbotza totes les fronteres. Així el seu Regne és universal i hi crida tots els homes. **Doneu al Senyor, famílies dels pobles, doneu al Senyor honor i majestat, tributeu al Senyor l'honor del seu nom. Entreu als seus atris, portant-li ofrenes** (vv. 7-8). És, doncs, tot el món —les famílies dels pobles— el que és convidat a celebrar la glòria de Déu i a contar a tothom els seus prodigis (v. 3). La nostra vocació és universal. No podem quedar-nos reclusos en els nostres límits. Cal que ens superem i ens sentim germans —perquè ho som— de tots els homes i dones del món. Siguin o no creients. Perquè Déu ens salva a tots. Però no ha donat a ningú el monopoli de l'administració de la seva salvació.

Més enllà del campanar del poble

(Salm 95 -H.96-: 1 i 3. 4-5. 7-8. 9-10a i c R.: 7b)

JOSEP M. ARAGONÈS

El do de Déu de la salvació es troba certament dintre de l'Església. Però, què és l'Església de Jesucrist? Únicament el que cau sota l'ombra dels campanars dels nostres pobles? Més enllà de les fronteres que nosaltres hem alçat no s'hi troba Déu ni cap vestigi de salvació? La lectura d'Isaïes que acabem de proclamar ens diu clarament que a l'acció de Déu res ni ningú no posa fites. Ell és a tot arreu i actua arreu de la terra.

El càntic nou

Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor, arreu de la terra (v. 1). Al cor mateix de l'Antic Testament, davant d'un Israel extraordinàriament tombat cap endins de les pròpies fronteres, l'Esperit Sant ja semblava la llavor missionera. La salvació que Déu anava preparant i que havia de realitzar en Jesucrist, no s'assemblava a res del que existia. Era una realitat

enterament nova i innovadora. No servien, doncs, per a donar-hi resposta i acollir-la, les velles formes. La mateixa religiositat del poble s'havia de convertir. Tot havia de ser nou. D'aquí arrenca l'exigència de la invitació del salmista: **Canteu al Senyor un càntic nou**. I la novetat del cant consistia en el fet que s'havia de cantar **arreu de la terra**. Al cor de la lloança de Déu s'hi havia de conjuntar tothom, sense excloure ningú. Tot el món —i no sols Israel a tot el món— els homes i dones de tots els països i de tots els temps ha de cantar l'honor i la majestat de Déu. I el cant nou, demana també un culte nou: **Entreu als seus atris, portant-li ofrenes** (vv. 7-8). El càntic nou, doncs, és essencialment l'acció missionera. Ja que per a poder arribar a entonar aquest càntic universal al Déu que ha fet el cel i la terra i que ha redimit la humanitat, no sols s'ha de conèixer la música, sinó que s'ha de saber també la lletra. Per això el salmista traça la línia missionera que ells fidels han de seguir: **Canteu a**

les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis (v. 3).

DOMUND

Avui més que mai hem de respirar la nostra fe a ple pulmó. Respirem-la amb força, sortint de l'engorgiment a què moltes vegades ens tanquem. El món és ample. La fe pot abastar tot el món, i l'ha d'abastar. Més enllà del campanar del poble hi ha altres creients. Hi ha també moltes altres persones, que no coneixen Jesucrist o que el coneixen malament. A tots ha d'arribar el coneixement de la Bona Nova de la Salvació. Per tot arreu Déu ha escampat partícules de veritat i d'amor. Els seguidors de Jesucrist tenim el deure —és la missió que ell ens ha confiat— de recollir-les i construir el món nou de la salvació. Sense que ningú en sigui exclòs. Avui, com sempre, hem d'escollar la veu de l'Esperit: **Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat**. I la nostra actitud d'adoració —el nostre capteniment cristià— ha de ser capaç de fer entrar tot el món en commoció. **Que tremoli davant d'ell tota la terra**. No és la por a la destrucció el que ha de fer tremolar la terra. La humanitat hauria de poder tremolar de joia i d'esperança en el seu alliberament per l'amor de Crist i dels cristians. Per això cal que s'alci ben clar el crit missioner de totes les nostres comunitats. Digueu a tots els pobles: **El Senyor és rei! Sentència amb raó les causes dels pobles** (vv. 9-10). Encara és possible l'esperança. I enguany l'esperança té nom de dona i ressons de maternitat: Maria, la Mare de Déu i de l'Església, mena la humanitat pels camins de l'alliberament de Jesucrist.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

16 - Les llibretes de camp

El Dr. Almera escrivia meticulosament tot el que anava observant en les seves excursions científiques en unes llibretes que s'han conservat en la seva majoria, gràcies a haver pogut salvar la biblioteca del Museu Geològic del Seminari Conciliar el 22 de juliol de 1936, quan s'havia donat ordre de cremar el Seminari. Les llibretes estan numerades des de l'1 fins al 25, però en manquen sis, les corresponents als números 6, 12, 13, 14, 18 i 19, però de les 13, 14 i 19 se'n conserva la funda i de la 14 també una part de l'índex. No sabem si després de la 25 en seguia alguna altra. Aquestes llibretes són com la mateixa vida científica del Dr. Almera; s'hi veu reflectit el seu esperit d'observador i el seu mètode.

Contingut general de les llibretes

Les llibretes estan escrites a ploma o amb llapis blau-violeta. Es veu que escrivia per ell mateix, ja que la lletra moltes vegades es fa difícil d'entendre, amb línies escrites entre línies anteriors i moltes abreviacions i afegitons.

El contingut no és simplement allò que va veient en les excursions geològiques, sinó tam-

bé molts altres detalls d'interès per al biògraf. Hi posa constantment la llista de despeses per a justificar-les després davant la Diputació per a reclamar els honoraris. També la llista de persones a les quals havia d'enviar el resultat dels seus treballs, cosa que ens fa saber amb quins científics es relacionava continuament i quin era el seu afany per mostrar el que feia als experts que podrien fer-ne la crítica. També hi trobem sovint referències a col·legues nacionals i estrangers i a llibres que consultava.

Particularitats interessants

A la segona llibreta ja hi ha relació d'excursions fetes a França, cosa que trobarem també en altres llibretes. Les anades al país veí es veu que sovintejaven molt.

A la tercera llibreta descriu el seu viatge a Terra Santa. És gairebé una crònica de viatge. Va embarcar-se el dia 1 d'abril de 1886. Hi posa fins i tot on celebrava la missa. També ens parla del vaixell i dels companys que hi té, entre els quals hi ha Mn. Jacint Verdader. Va citant totes les poblacions on fan escala i després de la seva arribada a

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

Jaiffa (sic) es posa a descriure la geologia de tots els llocs per on passen fins arribar a Jerusalem.

La quarta llibreta és interessant pel croquis que hi té de la part alta de Barcelona amb el nom dels carrers i la indicació dels torrents. És a aquesta llibreta on apareix per primera vegada el nom "en Bofill, amb qui després col·laborà tant.

Amb la cinquena llibreta comença el mapa que farà de la província de Barcelona per encàrrec de la Diputació provincial. Ho posa en el títol: "Treballs geològics a càrrec de l'Excel·lentíssima Diputació Provincial". Cal destacar que compra les obres de paleontologia general de Fischer i Hòrnes, els Annals miner i geològic, I, II i III, i Molluschi III, IV i V de Bellardi. Es veu ben bé que vol documentar-se per a poder portar a cap amb precisió la feina encomanada.

Les descripcions que ara fa dels terrenys de Barcelona són importants de debò, ja que avui dia ja no es poden fer, perquè la major part estan coberts per les

noves edificacions de la ciutat que n'impedeixen la prospecció. Les descripcions que en fa de la hidrologia caldria no oblidar-les a l'hora de fer obres en els llocs corresponents.

La setena llibreta mostra com l'estudi que fan ell i el seu col·laborador A. Bofill comprèn tots els aspectes possibles a considerar en els terrenys que examinen: topografia hidrogràfica, toponímia, recollida de fòssils i descripció geològica. És interessant veure-hi també com es plantejava les qüestions: hi ha tres pàgines senceres de "Dudas geològiques para desvanecer". Són onze punts; com, per exemple: "la roca arenisca verdosa del fondo de la Barrera de Papiol con agujeros es el Annelidae del silúrico inferior?". A la mateixa llibreta hi trobem una nota interessant: "Cantidades que hay que ahorrar y que pienso convertir en libros para la Biblioteca del Museo de Historia Natural; 1.º de octubre de 1890".

A la vuitena llibreta hi consten trameses als francesos Barrois, Cotteau i Gaudry; al final hi ha també unes llistes d'amics, científics i sacerdots als quals va enviant alguns dels seus treballs publicats. A més de Bofill, apareixen a aquesta llibreta els noms d'altres col·laboradors o

ajudants: Masferrer, Escot i Martí.

És curiós notar que a la novena llibreta posa una llista de cent-seixanta noms, que són les persones a les quals enviarà un exemplar del mapa geològic fet fins ara. Entre ells hi ha el Dr. Brusina de Zagreb.

La llibreta número quinze és particularment interessant per a l'historiador perquè conté les notes preses amb motiu de la reunió extraordinària de la Societat Geològica a Barcelona, de la qual ja hem parlat.

A la llibreta setzena, hi trobem la seva assistència al Congrés Internacional de París de 1900 i també les excursions geològiques pels Pirineus sota la direcció de M. Carez; tot amb les despeses adjuntes, cosa que li era habitual i mostra la meticulositat amb què duia les seves coses.

I així podríem anar detallant fins a la llibreta número vint-i-cinc, que és l'última que es conserva. Resumint, el que hem de dir és que la manera de fer del Dr. Almera apareix a les seves llibretes de camp com la d'un home conscient, observador, meticolós, curós dels més mínims detalls i lliurat totalment a la feina encomanada. És a dir, es tracta d'un treball ben fet; i amb això ja està dit tot.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

“Maria viu, amb fe creixent, la tensió entre el record i l'esdevenidor que li exigeix una tota obertura i un creixent abandó”.

(Cristina Kaufmann, Carmelita descalça, a “Documents d'Església, n.º 442”)

A què ens obliga la nostra condició de laics? (i II)

Tot i que “Vida Creixent” no pretén ser la resposta directa a aquesta qüestió, sí que tenim quelcom a aportar-hi. El lema de la nostra actuació s'inclou dins la meravellosa trilogia d'Amistat, Espiritualitat i Apostolat, treballades a l'interior de cada un dels nostres grups de persones grans, agermanades per un animador i un Consiliari. La coordinació general és a càrrec de l'Equip promotor amb l'assessorament del Consiliari, designat pel nostre Cardenal-Arquebisbe.

Ben a la inversa del que pogués semblar a primer cop d'ull, això no té res de complicat ni comporta cap mena de dirigisme estricte ni d'intervencionisme ofegador de cap iniciativa de bona llei. Tot el contrari, el que fa és promoure, assegurar i animar que cada persona, amb l'ajuda del seu grup, cerqui de viure plenament la fe, reafirmar-la i fer possible una creixent espiritualitat, agomobolats per l'amistat profundament cristiana, autèntica i solidària, amb la qual cadascú es pugui sentir acompanyat en qualsevol de les alternatives que la vida comporta, de felicitat o tristesa, d'optimisme o de depressió, de companyia o de solitud.

Oferir i rebre

Sense menystenir el consol i l'ajuda que hom pogués trobar en el si de la pròpia família, cal valorar, ensems, l'oportunitat d'aquests petits cenacles on cada persona que s'hi integra, sense reserves de cap mena, pot trobar-hi el bàlsam i el suport que una amistat —lliure de tota “obligació” de vincles o interessos— pot, a la vegada, oferir i rebre.

Quant a l'apostolat, no es tracta pas que pretenguem sentir-nos arrabassats per l'Esperit i sortir per carrers i places, com l'Apòstol Pere just estrenada la Pentecosta, proclamant les nostres creences. L'apostolat és la missió donada als apòstols, i a l'Església amb els bisbes, sacerdots, i els laics també, per tal que, enviats pel Crist, prosseguim la seva obra de redempció. Aquesta és la nostra obligació de

seglars compromesos en la fe i de la qual no podem evadir-nos, com ens diu el Vaticà II, en el Decret “Apostolicam Actuositatem” sobre l'apostolat dels seglars:— “Els cristians seglars obtenen l'obligació i el dret a l'apostolat per la seva unió amb Crist, el seu Cap” (Cap. I, 3).

Encara que l'apostolat dels seglars pot estendre's a qualsevol de les activitats que aflueixen en l'amor envers el proïsme, potser per una possible deformació meua professional em sento inclinat a iniciar un resum de les accions que poden constituir el nostre possible camp d'actuació apostòlica, tot fent uns comentaris que em suggereix la lectura de la ponència “El seglar en l'Església i en el món”, presentada per la Comissió Episcopal de l'Apostolat seglar en la XLV assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

Exercir l'apostolat

Heus ací els paràgrafs que voldria comentar: —“...aquest Sagrat Concili exhorta cordialment els seglars, a cada un segons les dots de llur enginy i saber, que compleixin els seus deures amb una major diligència d'acord amb el pensament de l'Església, explicant els principis cristians defensant-los i aplicant-los convenientment als problemes actuals” (A.S. 2, 6). I, “...cadascú ha de preparar-se amb diligència per exercir l'apostolat, obligació que és més urgent en la vida d'adults, tota vegada que en avançar i créixer en l'edat, l'ànima s'obre millor, i cadascú pot descobrir més exactament quins són els talents amb què el Senyor l'ha enriquit en la seva ànima i així poder exercitar més eficaçment els carismes i dons que l'Esperit Sant li proporciona perquè els posi a disposició dels seus germans”. (A.S. 6,30).

Com es veu, el primer paràgraf ens impel·leix a explicar els principis cristians. Hem de pensar en el pas traumàtic que ha representat el passar d'una teòrica majoria cristiana a la pèrdua real d'aquesta majoria i en la deficiente qualitat d'alguns dels principis cristians adquirits

per alguns, com ha posat de manifest el Vaticà II, amb llur obertura als descobriments de la “crítica històrica” aplicada al nostre patrimoni històrico-religiós, amb la qual diverses generacions, inclosa la meua i les successives, hagin pogut perdre un coneixement més clar de tot el contingut, veritablement, genial, de la doctrina cristiana. Anem recuperant aquest coneixement a mesura que es veu alliberada de les impureses que a través dels segles se li han anat adherint de forma difícilment evitable.

El segon paràgraf conté una clara al·lusió a les persones de la nostra edat, considerada ideal especialment pel que fa als que, amb l'exercici d'alguna professió, han cultivat els talents del pensament i de la intel·ligència, i poden adaptar-se més fàcilment a la tasca de “posar al dia” la presentació dels principis cristians, “defensant-los i aplicant-los convenientment als problemes actuals” com llegim a (A.S. 2, 6), sense, però, que en resulti mai cap alteració en els valors de fons que contenen aquells principis, inamovibles i eterns per naturalesa.

Abans d'acabar, adreço una cordial invitació a tots aquells, i aquelles, que interessats a fer cas a la crida que ens fa l'Església, estan disposats, també, a assumir la part d'obligació que els pertoca en les tasques a què es refereix el document que ha motivat aquestes reflexions i les quals, en extracte, són:

a) Tenir cura de la pròpia formació. b) Viure, i acompanyar els altres, en el continu creixement del do de la fe. c) Potenciar el propi desenvolupament humà. e) Procurar-se, i facilitar als altres, un bon bagatge cultural. f) Descobrir i viure una espiritualitat conseqüent amb la condició de cristià adult i en actiu.

Aquesta és l'aportació que, a guisa de resposta, considero que “Vida Creixent” està donant a la qüestió amb què he encapçalat aquestes meves reflexions i suggeriments.

JOSEP JURSCHIK

(De l'equip promotor de “Vida Creixent”)

Créixer amb Maria

IV ASSEMBLEA

Dissabte, 7 de novembre, 1987. De les 10 del matí a les 6 de la tarda. Al Col·legi de Jesús-Maria. (Passeig de Sant Gervasi, 15).

Mn. Josep ROVIRA TENAS, pv-re., ens parlarà de:

“LA MARE DE DÉU; LA SEVA PRESENCIA ENTRE NOSALTRES”.

A “Vida Creixent” ens fa goig celebrar aquest ANY MARIÀ, considerant que: “Jesús CREIXIA I S'ENFORTIA” sota la mirada afectuosa i maternal de Maria. (Lc. 2,40).

INVITEM totes les persones grans, que senten desig de créixer encara més en llurs valors humans i espirituals, que vinguin a compartir amb nosaltres aquest goig.

Per a una millor organització, INSCRIVIU-VOS a aquest acte, abans del 4 de novembre proper, telefonant al 207 01 54, indicant si us quedareu a dinar.

L'experiència viscuda en les anteriors assemblees, ens permet d'assegurar-vos que US AGRADARÀ DE VENIR, també, a aquesta!

El lema amb què volem viure aquest curs, és: “CRÉIXER AMB MARIA”.

Estris vells... inservibles?

Un estri vell, és un objecte inservible? En diem vell allò que ha perdut la finalitat per la que fou fabricat, quan hom creu que ja no serveix per a res, que no té ja cap utilitat..., malgrat que en l'economia submergida actual, potser més que en el passat, hi ha drapaires que cerquen en els contenidors allò que, per creure-ho inservible, algú s'ho ha tret de casa... En una economia de reciclatge, les desferres encara tenen alguna utilitat. Qui diria que alguns estris vells d'ahir poden ser encara avui objecte d'un comerç ben reeixit?... És això aplicable a l'existència humana? Res no deixa de tenir valor?...

Practicar l'elegància social dels regals pot ser no sols fruit d'un eslògan comercial ans també un exercici de generositat activadora de la imaginació i alhora animadora del despeniment. Hom pot sorprendre els altres joiosament en rebre quelcom inesperat i sentir, el qui dona, el goig de sembrar felicitat. Els japonesos, mestres en obsequis continuats, els embolcallen amb un mocador de seda com a vehicle d'un meravellós intercanvi continuat, signe de mútua i corresposta amistat.

Ser ajudat pot resultar de vegades humiliant i àdhuc molest. L'educació ens ho fa acceptar i ens estimula a comportar-nos amb els altres com nosaltres voldríem ser ajudats i obsequiats.

L'edat ens obliga a renunciar a moltes coses. Amb més o menys convenciment i resignació ho acceptem. Podem convertir la renúncia en joia si ens és possible fer present als altres ja ara allò que més tard o més d'hora haurem de deixar. No sempre, però, allò que per nosaltres té valor el tindrà per aquell a qui li oferim. Pot succeir que el nostre obsequi —en el qual hi va el nostre cor trossejat— sigui interpretat com una gasiveria, en creure que l'hem fet per estalviar-nos d'adquirir-lo... La vida potser encara no ens ha ensenyat que no sempre coincideixen els punts de vista de tothom...?

LLUÍS ANTONI

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

És el moment de donar **un bon impuls a l'expansió de CATALUNYA CRISTIANA**. També **vós podeu participar en aquesta tasca**. Probablement coneixeu moltes persones de les més diverses professions: enginyers, mecànics, mestresses de casa, agricultors, artistes, venedors... o d'altres que pensen com vós. Ens els voleu presentar?

- Ompliu les butlletes amb les adreces d'aquests amics vostres als qui veieu que pot interessar CATALUNYA CRISTIANA i envieu-nos-les.
- Nosaltres els farem conèixer el nostre setmanari. És molt fàcil però molt important!
- Col·laborareu així a fer possible l'augment de lectors que requereix el moment actual. Faciliteu-nos el màxim d'adreces possible.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA Nom..... Domicili.....nº.....Població.....D.P..... Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent: ☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta Signatura Lloc.....Data.....	ORDRE DE DOMICILIACIÓ Banc/Caixa.....Agència..... Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meva subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA. Signatura Lloc.....Data.....
--	--

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana Catalunya Cristiana

L'experiència d'una mare davant les actituds de la filla

“Mi hijo ya no juega, sólo ve la televisión”

Les conseqüències que sobre el desenvolupament mental i físic dels infants té la televisió, és el tema que aborda Alejandra Vallejo Nájera en el seu llibre, de recent aparició: “Mi hijo ya no juega, sólo ve la televisión”.

Alejandra Vallejo Nájera, de 29 anys, casada i amb dues filles, que estudià la rama de publicitat a la Facultat de Ciències de la Informació i fou professora posteriorment, diu que “amb aquesta obra no he volgut dir que la televisió sigui dolenta, el que és dolent és l'ús que molts pares en fem. Jo només he pretès obrir els ulls a aquests pares que, en molts casos, obliguen els petits a romandre durant hores davant l'aparell, encara que, subratllat, sóc conscient que cada dia tenim menys temps per dedicar als nostres fills”.

Alejandra, que actualment és directora de publicitat del Banc Hispano Americà, assegura que compagina molt malament les seves dues vessants d'esposa-mare-mestressa de casa i publicista-escriptora, i afegeix que “la idea d'escriure aquest llibre fou una necessitat de mare que treballa i a la qual li anava molt bé, en arribar a casa, posar la televisió perquè la nena estigués quieta. Mentre, jo em dedicava a organitzar coses i parlar amb el meu marit. Al cap d'un temps, vaig adonar-me de les conseqüències, la nena només parlava d'allò que veia en el receptor. Llavors decidí llegir i estudiar el que s'ha publicat fins ara sobre aquest tema i conèixer així l'im-

pacte de la televisió en les fases del desenvolupament dels infants”.

Un llibre fruit de les vivències dels pares. “Fou quan vaig veure clar —afegeix— el dany que pel meu egoisme podia fer a la meua filla, i se'm va ocórrer recollir els testimonis d'altres pares i agrupar les idees expressades en publicacions editades en anglès i francès per escriure les meves pròpies conclusions.

El llibre se centra fonamentalment en l'edat preescolar dels infants d'un a cinc anys. És en aquesta època quan es desenvolupen més ràpidament la capacitat intel·lectual, afectiva, lingüística i de relació amb els altres. Si en aquests anys no és té cura del desenvolupament i se'ls estimula i, al contrari, se'ls obliga a veure molta televisió, les seves facultats es veuran minvades i els costarà més treball poder realitzar tasques relacionades amb el sistema locomotor, com pedalejar i picar de mans.

L'autora que és filla del conegut psiquiatra Juan Antonio Vallejo Nájera, recomana que els infants vegin la televisió amb els seus pares. Aquests li faran notar els detalls, l'ajudaran a comprendre allò que veu i li seleccionaran els programes que li convenen amb cautela.

Els pares ajuden els seus fills si els seleccionen els programes de televisió

La televisió té efectes narcotitzants

Alejandra destaca l'efecte de narcòtic que té la televisió en els infants que quan la miren, no fan altra cosa, però remarca que el problema és que tampoc no aprenen res important, i això és una realitat que està demostrada. La televisió s'ha de prendre com un mètode de distracció per a una tarda plujosa, però res més. Encara que siguem conscients que amb ella els problemes d'una casa es poden suavitzar i postergar.

Referint-se al tema de la violència en televisió pensa que “és

una realitat permanent, fins i tot en els dibuixos animats, encara que ens hi haguem acostumat. Tot allò que produeix escàndol va millor, les sensacions fortes agraden, avorixen menys, a més a més, a alguns infants només els diverteixen les pel·lícules amb molts trets i morts”.

“Com a exemple de violència es pot citar la sèrie de dibuixos animats “Popeye el mariner”, que es passa tot el dia pegant, segrestant i fent trampes, però com que és el protagonista, és bo”.

Convertir infants tele-idiotas en tele-savis és una qüestió que s'han plantejat els educadors de molts centres d'ensenyança. Els professors, en ocasions, demanen tasques o exercicis que els alumnes hauran de realitzar després d'haver vist un programa de tele-

visió, d'aquesta manera s'aprofita quelcom les hores que els infants tele-addictes hi passen davant.

Alejandra centra en els començaments de l'any 1970 el ressorgiment de la televisió a Espanya, que motivà, fins i tot, la gran crisi en la indústria dels electrodomèstics de línia blanca: neveres, rentaplats, etc. La gent estalviava per poder-se comprar la televisió en color i postergava el recanvi dels altres electrodomèstics, encara que estiguessin en pèssimes condicions.

Vallejo Nájera es mostra partidària que la programació infantil actual s'ampliï i, sobretot, es realitzi amb més cura i qualitats positives que té aquest mitjà que ha entrat a casa i probablement no surti mai més. Una hora o una hora i mitja al dia és el temps ideal que un infant por romandre veient la televisió.

Iniciativa dels farmacèutics francesos

Medecines per als infants del Tercer Món

Els farmacèutics francesos finançaran 300 farmàcies rurals a l'Àfrica amb l'objectiu de pal·liar un problema tan dramàtic com la mortalitat infantil. En tindran cura els responsables de la sanitat local de cada indret. En aquests nous equipaments hi haurà medicaments per assegurar les cures més elementals. La UNICEF i els farmacèutics varen signar l'acord per tirar endavant aquest projecte.

40.000 infants de 188 països moren de misèria, en una deixadesa absoluta, cada any. Les xifres són a vegades esfereïdores. En els països més pobres del món, dels 1000 infants que varen néixer el 1985, 329 no arribaren a l'edat de 5 anys. Xifres que contrasten vivament amb les dels països que compten amb més recursos sanitaris on només varen morir 8 infants de cada 1000, segons xifres facilitades per la UNICEF.

El vice-president del Comitè Francès per la UNICEF, doctor François Rémy, comenta que aquestes xifres, tot i que han millorat lleugerament aquests darrers anys, produeixen una sensació de vertigen. Raó per la qual, segons el metge, la professió farmacèutica francesa vol posar el seu granet de sorra per reduir la mortalitat infantil i iniciar una política de prevenció que permeti augmentar l'esperança de vida de tants nens condemnats a una mort prematura.

Superar els primers anys de vida suposa per als infants del Tercer Món sobreviure als perills que comporta la manca d'atencions, de medicaments i d'una alimentació adequada.

Manca de vacunes

Les xifres que ha donat a conèixer la UNICEF permeten de prendre consciència de la gravetat del problema, del drama que viuen moltes famílies

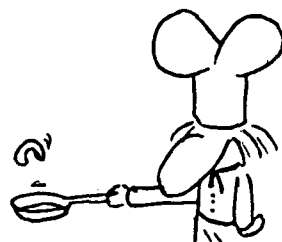

La mortalitat infantil és molt elevada al Tercer Món

mancades de les coses més elementals per a una subsistència digna. Tres milions de nens moren cada any de paludisme; 2,1 milions de xarapió, malgrat l'existència de vacunes a les quals determinades poblacions no tenen accés; 1,3 milions moren abans dels 5 anys per infeccions respiratòries agudes; 800.000 moren de tètanos i 600.000 per la tos ferina. Manquen vacunes perquè no s'ha dut a terme el projecte de l'Organització Mundial de la Salut de fer les 5 vacunacions essencials a la població infantil del Tercer Món.

Moltes malalties dels nens s'agreugen a causa d'una alimentació escassa i poc rica. No tenen defenses per afrontar les agressions que rep el cos. Els avenços que s'han fet en el camp de la medicina els serveixen de ben poca cosa. Són les víctimes de la irracionalitat.

TOMAS PUNTI

CURSOS DE CUINA

Ronda General Mitre, 136, 2.º, 1.ª - Barcelona

Dimarts:
tarda de 5 a 7
vespre de 7,30 a 9,30

Dimecres:
matí de 10,30 a 12,30
tarda de 5 a 7

Dijous:
tarda de 5 a 7

INFORMACIÓ I MATRÍCULA:
Maria Teresa Dachs
Tel.: 339 31 60

Els capitals fugen del Tercer Món

L'evasió de capitals condemna els països del Tercer Món a la misèria.

Un informe del Fons Monetari Internacional (FMI) denuncia que han desaparegut del Tercer Món 300 milions de dòlars en 10 anys. Els països subdesenvolupats ho tenen molt difícil per sortir de la situació d'explo-tació, i aquesta evasió encara els complica més les coses, perquè els condemna.

Prop d'uns 300 mil milions de dòlars han fugit en els darrers deu anys dels països del Tercer Món. La meitat era d'Amèrica Llatina, el continent més endeutat. Aquests diners s'han invertit als EUA i a altres països econòmicament i políticament "forts". Es considera una sagnia de capitals d'una importància tal que crida l'atenció. És una de les causes possibles de la lentitud del creixement constatat en nombrosos països del bloc sud. Però només l'única causa.

A més a més, els creditors d'aquests països utilitzen aquest fenomen "per justificar" el seu refús a prestar fons suplementaris. Un estudi del

FMI cita una carta recent d'informació de la Morgan Guaranty, la quarta gran banca americana, que explica que la fuita de capitals fa que els bancs, tan privats com públics, estiguin cada cop menys disposats, a prestar nous fons a aquests països si no s'acaba amb la fugida de capitals."

Interrogat sobre les xifres globals del FMI, Richard Feinberg, vice-president de l'Overseas Development Council

(ODC), les ha jutjades inferiors a la realitat. Un estudi publicat el 1986 per l'ODC indica que el 1977 a 1984, 95'2 mil milions de dòlars han sortit solament de 3 països d'Amèrica Llatina profundament endeutats: Mèxic, Argentina i Veneçuela. Siguin les xifres més o menys elevades el que és cert és que es permet hipotecar el present del Tercer Món sense donar-li l'oportunitat d'un futur digne.

N.O.

Assemblea General del Moviment

Hora-3 vol obrir-se a totes les realitats juvenils

Els passats dies 19 i 20 de setembre s'ha celebrat la XARXA (Assemblea General) del moviment juvenil cristià HORA-3. L'encontre va tenir lloc a Begues (Baix Llobregat) amb l'assistència del Secretariat General i de 50 delegats de les localitats on es troba arrelat HORA-3.

L'objectiu d'enguany de l'Assemblea General era marcar les línies d'actuació principals d'HORA-3 durant aquest curs 1987-88. Concretament van assenyalar-se les següents prioritats: atenció a la formació dels responsables de grup, suport a la tasca d'animació de la fe dels consiliaris, concretar certes línies metodològiques del procés educatiu, potenciació dels equips de Secretariat de zona i de coordinació i una major obertura d'HORA-3 vers altres realitats i entitats juvenils (fonamentalment amb la participació al II Congrés de la Joventut de Catalunya i a l'Aplec de l'Esperit).

També van ser objectius de la XARXA l'aprovació de la memòria de gestió del Secretariat General, de la memòria econòmica i pressupost d'enguany i la ratificació del nou equip de Secretariat General.

Voleu millorar la vostra memòria?

Què és la memòria sinó la capacitat d'atraure a nivell de consciència tots els records que hem après en un passat, més o menys llunyà? Però sovint passa que no podem recordar dades ja apreses i que hauríem de recordar amb facilitat. Per què ens falla el cervell quan més el necessitem? Per què d'altres vegades recordem dades que no necessitem? Per què en els moments feliços recordem fets desagradables i que de cap manera no desitgem recordar? Aquests interrogants formen part d'una memòria no controlada.

La memòria és una capacitat mental del cervell i la component principal de la intel·ligència. Si falla la memòria la intel·ligència és nul·la o disminueix en la proporció de la memòria. Si vostè desitja millorar la memòria ha de posar atenció a les causes que la fan fallar. Quan recordem una dada és perquè s'ha gravat abans i el cervell funciona com un arxi-

vador biològic. La forma en què el cervell grava la informació té les seves peculiaritats i aquestes són que els records en el seu moment foren estímuls que provocaren una modificació química en l'ARN de les neurones. I això al mateix temps significa que s'han gravat uns símbols.

Si aquests símbols tenen un significat clar, l'operació és un èxit però si els símbols gravats no tenen un missatge clar per a qui ho aprèn, ha estat una pèrdua de temps. D'això hem de deduir que una dada ben apresada ha de tenir un significat clar, per a qui ho aprèn. I és molt útil que aquesta informació sigui encadenada a una altra informació del mateix subjecte, perquè tot allò que se sapiga d'un mateix subjecte ho puguem recordar en pensar o en concentrar-se en el subjecte principal. Aquesta norma ens permet de reunir en un conjunt de símbols degudament encadenats tota la informació d'un tema determinat.

Necessitat d'autocontrol

De com funciona la memòria podem comprovar la importància d'unes bones relacions o encadenament entre les dades que s'estudien. Però perquè la memòria sigui bona també és necessari un bon autocontrol de l'activitat del cervell. Si vostè no pot dirigir l'atenció a una activitat determinada i nota que quan desitja fer quelcom la seva ment es dirigeix a d'altres estímuls, no desitjats, pensi que ha de fer alguna cosa per millorar el seu poder mental. En aquest cas la seva memòria no rendeix gaire, ja que no té l'energia suficient per mantenir l'atenció sobre un treball que desitja realitzar. Al contrari, la seva ment funciona escapant a tot esforç.

Resumint això que hem exposat ens du a pensar que una bona memòria necessita que el que hem après sigui comprensible i que estigui ben relacionat amb d'altres aspectes del mateix tema, perquè des d'uns ens puguem relacionar amb els altres. En segon lloc cal tenir un bon control sobre l'activitat del cervell, i així ens serveixi per a aquests fins en el moment en què ho desitgem. Tant una condició com l'altra són fàcils d'aplicar i si quelcom no funciona bé, sempre és possible aprendre tècniques adequades per perfeccionar-les.

LUCAS GUTIERREZ

Nova superiora de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell

Les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell han celebrat el seu XIX capítol general, a la Casa Central de Rubí —la coneguda Casa d'Espiritualitat—. Hi han participat trenta-quatre capítuls vingudes dels diversos països que l'Institut té actualment: Espanya, Andorra, Argentina, Xile, Colòmbia, Itàlia, Paraguai, Uruguai i Guinea Equatorial.

Ha tingut lloc l'elecció de la superiora general. Fou reelegida per a un segon sexenni la mare Maria Colominas i Bonvehí. Fou reelegida la vicària general Inés Beneria, i es constituí el consell i govern general.

La mare Maria Colominas va néixer a Barcelona, Sants, el 18 de febrer del 1924; ingressà a l'Institut el 10 de març del 1946. Durant catorze anys dirigí el col·legi de Sabadell. L'any 1964 fou mestra de juniors, l'any 1964 delegada per a les cases de Castella, Andalusia i Astúries, i l'any 1969 fou elegida vicària general.

Les jornades de reflexió sobre el propi carisma i la seva millor adaptació al món contemporani varen concloure a la Seu d'Urgell, Lleida, lloc d'origen de l'Institut. El bisbe monsenyor Joan Martí i Alanís adreçà a les capítuls una especial invitació a prosseguir en la línia que marcaren els fundadors Josep Caixal i Anna Maria Janer, tan certa i vàlida per a l'Es-

La mare Maria Colominas va ser elegida superiora en el capítol general.

glèsia i per a la societat dels nostres dies: agermanar la fe i la cultura, l'especial atenció al món rural i als problemes socials i de la família, en les seves obres d'educació de la joventut i en les d'assistència sanitària i social.

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions

Renda fixa un 15% brut a un any (mínim 100.000 ptes.)

A partir d'un milió de ptes. un 15% net, anual comissió 1% sobre nominal

Borsa un 25% net, anual (mínim 1.000.000 ptes.)

Comissió un 10% sobre operació benefici sense cap més despesa

Adreça: Princesa, 20, pral. 1.ª 08003 Barcelona

Tel. (93) 315 11 74

Telex 93.377 TXSEE DNI 39.289.181

Del 14 al 25 d'octubre a Tarragona

II Trobada cultural i esportiva de gent gran

Durant els dies 14 al 25 d'octubre se celebra a Tarragona, al cobert n.º 1 del Moll de Costa, la II Trobada Cultural i Esportiva de les Associacions de Gent Gran de Catalunya i Balears, que enguany ofereix activitats tan diverses com uns campionats d'escacs, botxes, cartes, dòmino i billar, a més d'una exposició de treballs artístics i manuals realitzats en diferents centres d'esplai, d'un certamen de pintura i d'un concurs de fotografia.

En aquesta trobada, que ha estat organitzada per l'Obra Social de la Caixa de Pensions i la Unió d'Associacions de Gent Gran (UDAGG), hi participen totes aquelles persones interessades, majors de 60 anys, que pertanyen a diferents centres d'ancians de Catalunya o Balears.

Dins el marc d'aquestes jornades culturals s'han celebrat la final de les quatre províncies dels campionats d'escacs, botxes, dòmino, cartes i billar —les eliminatòries per centres i les finals regionals ja es van celebrar anteriorment—, i el lliurament de premis als guanyadors.

Una altra de les activitats que fou presentada en aquesta trobada es una Mostra d'Art, en la qual s'apleguen totes les obres artístiques i manuals, realitzades col·lectivament als tallers de manualitats de diferents Esplais de l'Obra Social, així com en d'altres centres del Principat. Poden optar al premi tots els treballs recollits en els diferents centres i serà un jurat constituït per personalitats del món de l'art i per

especialistes el que designarà els guanyadors. El primer premi és un vídeo o un equip de música; el segon, una sortida a l'Scala de Barcelona; el tercer, material que permet continuar practicant tècniques artesanals als tallers. També s'obsequiarà amb un lot de llibres d'art el quart classificat.

Tota la gent gran afeccionada a la pintura ha pogut satisfer el seu desig d'exposar la seva obra en el II Certamen de Pintura que, com les altres activitats, se celebra el cobert n.º 1 del Moll de Costa de Tarragona. Els participants només podien presentar una obra pictòrica i els premis seran atorgats per un jurat constituït per reconegudes figures del món artístic. El classificat en primer lloc podrà realitzar un viatge de dos dies, acompanyat d'una altra persona, el segon s'emportarà un equip de pintura, mentre que el tercer classificat rebrà un lot de llibres d'art.

La Trobada Cultural organitzada per l'Obra Social i la Unió d'Associacions de Gent Gran també té un espai dedicat als amants de la fotografia. Els concursants pogueren presentar-hi d'una a tres fotografies en blanc i negre o en color.

En aquest cas, el jurat ha estat format per fotògrafs professionals i personalitats de la vida pública del país i el primer premi és una cambra fotogràfica o un objectiu, a gust del guanyador, el segon un viatge de dos dies per a dues persones i el tercer un lot de llibres de fotografia.

Fundada pels protestants catalans

Escola catalana de teologia

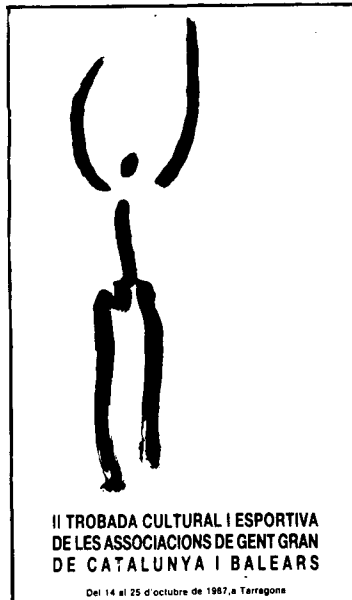
Esdevé un goig per a nosaltres dir-vos que, després d'una intensa pregària i contínua preparació, l'ESCOLA CATALANA DE TEOLOGIA ha estat constituïda a Barcelona.

L'ESCOLA CATALANA DE TEOLOGIA no neix amb la finalitat de competir amb ningú ni amb altres organitzacions similars que ja existeixen. Dins els objectius que s'ha marcat, hi ha el ferm propòsit d'esdevenir un complement adient, tenint en compte i respectant el context històric, polític i social de Catalunya, el qual no volem ignorar ni defugir mai. Per aquest motiu, volem sentir-nos agermanats amb les altres entitats dedicades a la pedagogia bíblica, que hi ha a Catalunya, i estenem les nostres mans de companyonia a totes elles; en mútua reciprocitat, n'esperem una plena solidaritat i comunió, que evidencien l'amor de Déu i la unitat en l'Esperit dels creients en Jesucrist.

L'ESCOLA CATALANA DE TEOLOGIA resta establerta al carrer de Ca l'Alegre de Dalt, 96; les classes que s'hi impartiran han de començar el dia 8 de gener de 1988. Oportunament rebreu els programes, que corresponen als tres primers trimestres. Les assignatures que formen part del primer Curs són:

- Català (1), (2) i (3).
- Antic Testament (1).
- Els Evangelis.
- El Nou Testament (1).
- Cristologia.
- Soteriologia.
- Teologia.
- Metodologia d'estudi.
- Mitjans moderns de comunicació social.
- Tècniques d'evangelització.

Volem demanar-vos que llegiu amb compenya aquest projecte i els esforços que re-

presenta per tal d'instruir i enfortir el Poble de Déu, a la nostra terra. Hem de demanar-vos que us en sentiu una part important, i col·laboreu amb nosaltres promocionant-la i, tal volta, assistint-hi. L'ESCOLA CATALANA DE TEOLOGIA ha estat fundada per a la glòria de Déu i la preparació adequada dels cristians de Catalunya.

Els alumnes que assisteixin a les classes de L'ESCOLA CATALANA DE TEOLOGIA podran matricular-s'hi, d'acord als seus desigs i necessitats, per assignatures que els interessin o per blocs trimestrals. Les classes tindran lloc els dimarts i els dimecres, de les 8 a les 10 del vespre. També s'hi impartiran classes els matins dels dimarts, d'acord a les necessitats de grups d'alumnes que no puguin assistir a les classes dels vespres.

PENTECOSTA 1987

— ANY MARIÀ —

ASSUMPCIÓ 1988

LA PRESÈNCIA DE LA MARE DE DÉU A PROP NOSTRE: A CASA, A L'HABITACIÓ, EN EL LLOC DE TREBALL...

CATALUNYA CRISTIANA
us ofereix:

"LA IMATGE DE MARIA TÉ EL VALOR DE SER UN SIGNI DE LA SEVA PRESÈNCIA ENMIG DEL POBLE DE DÉU..."

PERE TENA

"Benaurada tu perquè has cregut..."

- La imatge de la Mare de Déu "Benaurada". Terracotta policromada original de les "Petites Soeurs de Bethlem". Preu: 12.000 Ptes.
- L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià. (català i castellà). Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP.....

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.

☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar

☐ Posters a 100 ptes. la unitat

Abonament per gir ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

☐ ptes.

☐ ptes.

☐ ptes.

☐ Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 1 i, 3r. 3a. A.
08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

Història i realitat dels cistercencs (1)

Aquesta obra, escrita segons una òptica personal de l'autor, és una història detallada de l'orde monàstic fundat el 1098 a Cîteaux i la primera figura més coneguda de la qual fou sant Bernat; es fonamenta en la investigació més recent i prolonga la seva exposició fins al Concili Vaticà II i els anys postconciliars.

La primera part presenta una història cronològica de l'orde des dels seus orígens fins a les reformes dels anys recents. La segona part tracta de les aportacions de l'Orde en els camps de l'ensenyament, de l'espiritualitat, la reforma litúrgica, l'art i l'arquitectura, així com també de la importància dels germans llecs i dels monestirs de monges. Mereix una especial atenció el llarg capítol dedicat a l'economia cistercenca, que dona un gran relleu a les experiències quotidianes de les abadies més representatives en comptes de subratllar els principis econòmics que figuren en els estatuts dels capítols generals cistercencs, com ha estat habitual en treballs anteriors.

La part "ideals i realitat" del títol del llibre fa referència a aquest element de la història cistercenca que ha proporcionat a l'Orde la seva força i la seva notable continuïtat. Malgrat l'ideal de renúncia del món, els monjos constituïren sense proposar-s'ho una part important de la societat i s'interessaren pels seus problemes; els ideals cistercencs primitius hagueren de ser repetidament adaptats a les realitats d'un món sempre canviant, i aquestes adaptacions aportaren respostes diferents en un diàleg amb la realitat, romanent tancats dins dels ideals cistercencs que desitjaven assolir.

Els Cistercencs serà per molt temps una autoritzada obra sobre l'Orde, un llibre molt útil per al·l' erudit i l'historiador així com per al lector corrent que desitja penetrar en una ex-

periència religiosa concreta. L'obra està il·lustrada amb mapes i conté dos apèndixs: un sobre els Cistercencs a Espanya i Portugal i el segon narra l'expansió cistercenca a Amèrica Llatina.

Louis J. Lekai és un destacat historiador actual de l'Orde Cistercenc. És autor de diversos llibres i de més d'un centenar d'articles, a més de col·laboracions a revistes i enciclopèdies científiques, treball que ha omplert tota la seva vida. Membre de l'Orde, ha exercit també de Professor a la Universitat de Dallas (EUA).

L'original anglès d'aquesta traducció és completa amb dos apèndixs. El primer dedicat als cistercencs a la península Ibèrica i que està redactat per un erudit monjo de Poblet, abadia en la impremta de la qual s'ha editat el volum, és una síntesi històrica de gran qualitat i interès. El segon relatiu als cistercencs a Amèrica Llatina és bastant breu perquè malgrat que hi han hagut molts intents d'implantació no sempre han tingut èxit. I, a més, cal recordar que en els primers anys de la colonització, Felip II es va oposar que els ordes contemplatius s'instal·lessin a Amèrica pel temor que una influència de vocacions nadiues a tals monestirs tragués forces a la urgent missió activa entre els indis. I així tan sols existiren durant molts anys les cistercencques de Lima. Les persecucions religioses a Europa durant el segle XIX feren que es creessin monestirs, sobre tot femenins, de procedència francesa, alemanya, i austríaca.

R. C. C.

(1) "Los cistercienses. Ideales y realidad". Louis J. Lekai. Editorial Herder. Barcelona 1987.

Un episodi de la història de la Menorca del segle XVI, vist des de la perspectiva romàntica (1)

Per a la majoria de lectors, Miquel Eugeni Caimaris és un desconegut. Es tracta d'un menorquí, nascut a Ciutadella el 1826, metge i escriptor notable, i que cal tenir en compte puix que fou dels primers intel·lectuals d'aquesta illa que participà activament a la Renaixença. Escriví poesia en diferents idiomes: llatí, francès, castellà i també català en un moment en què tot just es retornava a la vida literària la nostra llengua.

Però la seva obra principal fou sens dubte la novel·la històrica, editada quan ell ja era mort i que ara s'ha reeditat amb motiu del VII Centenari de la fundació del reial monestir de Santa Clara a la capital eclesiàstica de Menorca, Ciutadella. Es tracta d'un text relacionat amb la invasió turca que patí l'illa el 1558 i que feu tèmer que aquesta seria ocupada puix que la seva defensa era molt difícil.

En la novel·la la realitat històrica es modifica un xic perquè no cal oblidar que estem en ple romanticisme i els fets esdevenen de manera un xic diferent: en el castell de Son Parets es troba presoner un turc, Mustafà Piali, de qui s'enamora la filla del casteller, Àgueda Ametller. Aquests amors es veuen frustrats, per

culpa de tercers i el moro és alliberat. Mentrestant la noia és fa clarissa i poc després abadesa del convent. Piali insisteix en els seus amors, però la religiosa es manté fidel als seus vots franciscans. Aleshores Piali planeja l'atac a l'illa que es consuma el 9 de juliol de 1558 quan és assaltada. Ciutadella. Mentre que molts dels turcs només hi van per saqueig econòmic, Piali es venja tot martiritzant sor Àgueda Ametller.

Hi ha moltes frases de la novel·la transcrits directament, del procés de martiri de la monja clarissa i que li donen un valor destacat a l'obra.

Ha estat útil que l'Ajuntament de Ciutadella hagi col·laborat en la reedició d'aquesta obra romàntica, pràcticament introbable.

FERRAN CAMPS

(1) "Sor Àgueda Ametller" Miquel Eugeni Caimaris. Edicions Nura. Ciutadella 1987.

Música litúrgica

Les capelles de música: un tema d'actualitat

Com cada estiu han anat continuant a Montserrat les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia. En aquestes trobades, en les quals s'ensenyen i es practiquen les tècniques musicals de l'animació, es presenta, també, un tema de fons certament important per aprofundir la riquesa de la litúrgia.

Així doncs, els cursetistes d'enguany han pogut escoltar i gaudir de la bellesa d'un tema que probablement fa algun temps hauria pogut semblar arcaic. Es parlà de la importància de les Capelles de Música en les celebracions litúrgiques més solemnes. Una interessant ponència que cal tenir en compte i comentar.

És ben cert que durant els últims anys les Capelles de Música han anat desapareixent, encara que per fortuna en queden algunes formades per venerables ancians que amb la seva constància i dedicació van mantenint el caliu i l'encant de la polifonia en les celebracions solemnes.

No estic pas d'acord que, com alguns podrien pensar, la presència d'una capella pugui restar als fidels l'esperit de participació, si-

nó tot el contrari. Una capella acuradament conduïda i posseïdora d'un bon gust interpretatiu és una escola d'art, i l'art per la seva banda és una escola de sensibilitat i de bons sentiments.

Escoltar, per exemple, una coral de Bach o una altra peça de semblants característiques durant l'ofertori crea un ambient de reflexió i de fruïció espiritual. En aquests moments, doncs, la capella fa que els fidels participin profundament en la celebració encara que sigui d'una forma callada. El silenci pot ser un element participatiu.

La presència d'una capella és adient, també, en les estrofes i versets dels cants d'entrada i de comunió, qüestió que de cap manera minva la participació del poble, i no fa altra cosa que enriquir l'esperit litúrgic de qualsevol celebració.

A partir d'aquí serà bo crear i potenciar les Capelles de Música ja que la seva actuació en certs moments és enriquidora tant per a la mateixa litúrgia com per als fidels.

XAVIER MASSAGUÉ

SIMON LOPEZ DE LETONA

Intermediari Financer.
Alta renda. Pagarés. Bons.
Lletres del Tresor, al 14% net anual

Adreça
C/. Folgueroles 12, 4rt 4º
08022 BARCELONA
Tel.: 212 82 82 - 211 46 46

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

"SELVAMAR" DE CASSÀ DE LA SELVA.- Problemes jurídics referents a la titulació dels drets sobre el nom de la Coblà-Orquestra "La Principal de Cassà" han obligat els músics d'aquesta formació a un canvi de denominació; en conseqüència, a partir del proper dia 1 de novembre, aquest grup de músics de Cassà de la Selva actuaran sota el nom de Coblà-Orquestra "Selvamar".

La Principal de Cassà, que fa dos anys va commemorar el seu 75è. aniversari està integrada actualment per Miquel Clapés, que n'és el representant artístic i ensem, l'instrumentista de trombó i bateria; Josep M.ª Mascarell, al flabiol i al piano; Josep Alsina, primer tible, saxo baríton i clarinet; Jordi Alsina, segona tible, saxo tenor i flauta; Josep Batlle, trompeta; Josep Serrat, trompeta; Emili Batlle, segon fiscorn i trombó; Jordi Bastante, primer fiscorn i trombó; Manuel Bonilla, primer tenora i saxo alt; Joan Cardoner, segon tenora, guitarra i cantant; Lluís Serra, contrabaix i guitarra baixa; Agustí Ballesteros, cantant i Carme Cadanet, cantant.

Tres dels seus components, Josep Alsina, Emili Batlle i Jordi Bastante, porten més de 20 anys a l'orquestra; i hi ha dos germans, els Batlle, i un pare i un fill, els Alsina.

El canvi de nom tanca, doncs, una etapa de La Principal de Cassà i comença una altra nova amb la denominació de Selvamar. Han estat 77 anys des que Enric Gruart, com a fundador, amb els seus fills Ricard —director— i Francesc, amb Ramon Rossell, Joan Barceió, Robert Rich, Lluís Julià, Francesc Ferrer, Recared Oliveras, Miquel Roca i Emili Figueras, iniciaren la

seva aventura com La Principal, si bé en un primer moment l'orquestra era coneguda popularment com Els Enriquets, en honor al seu fundador.

CONCURS FOTOGRÀFIC.- La Colla Sardanista "Rosa de Reus" ha convocat el seu anyal Concurs fotogràfic, coincidint amb la celebració del tradicional "Aplec del Baix Camp", que es va celebrar el dia 20 de setembre a redós del Santuari de la Misericòrdia de Reus. La temàtica és doble ja que el concurs vol premiar tant fotografies sobre danses i costums tradicionals dels Països Catalans com aqelles festes durant la celebració de l'Aplec del Baix Camp. Hi ha 30 mil pessetes en premis. El termini d'admissió d'obres finalitzarà el dia 7 de setembre de 1987. Tots els interessats a participar-hi poden adreçar-se a la Colla Sardanista "Rosa de Reus", carrer de les Galanes, núm. 10, primer pis, de Reus.

HOMENATGE.- Manel Miralles i Barnada és un destacat sardanista de Cassà de la Selva i puntal ferm de l'entitat local "Amics de la Sardana". Aquesta entitat, en reconeixement de la positiva i intensa activitat de foment de la nostra dansa desenvolupada per aquest home li oferí un públic homenatge el dia 4 d'octubre, durant la sessió de tarda de la quarta Diada Tardoral de la Sardana de Cassà. En aquest acte es va estrenar la sardana de Francesc Camps "En Manel i la Vicenta"; la part musical de la festa estigué a càrrec de les cobles Vila de Blanes, Pral. de Banyoles i Pral. de Cassà.

CONVOCATÒRIES.- A fi-

nals del mes d'octubre es clouran els terminis d'admissió d'obres optants als premis de sengles concursos musicals de sardanes. Ens referim al Tercer Premi "Mestre Conrad Saló", promogut per l'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà i que s'emmarca en els actes del centenari de la cobla La Principal de la Bisbal; i el Premi "Sardanes SGAE-1987" convocat per la Societat General d'Autors d'Espanya. El primer dels certàmens esmentats compta amb una dotació econòmica de 315 mil pessetes en premis; i el segon consisteix en un premi únic de 150 mil pessetes.

Els interessats poden adreçar-se a l'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà i a la Societat d'Autors (Còrsega 163-Barcelona), respectivament, per tal de demanar informació detallada d'aquestes convocatòries).

CURSETS.- La Secció Sardanista del Parc de l'Escorxador anuncia l'inici d'un curset gratuït de sardanes, que a partir del dia 2 d'octubre portarà a terme cada divendres a la tarda, al Casal Layret (Granvia 477) de Barcelona. A partir de les sis de la tarda, les sessions d'ensenyament estaran destinades a nois i noies de 8 a 16 anys; i a dos quarts de vuit del vespre, hi haurà una sessió per a gent més gran de l'esmentada edat.

D'altra banda, el dia 7 d'octubre començarà un altre curset de sardanes a Mollet del Vallès, promogut per l'entitat "Tradicions i Costums". Les classes, adreçades a persones majors de 14 anys, es portaran a terme cada dimecres, a dos quarts de vuit del vespre, a la seu social de l'entitat esmentada, carrer de la Pau número 8, baixos, a Mollet del Vallès.

MODA

Noves idees Sati

Una cita important amb la decoració la constitueix la reunió que cada any ofereix la coneguda firma SATI als mitjans informatius, amb ocasió de presentar la seva col·lecció de teixits per a la llar.

Aquesta firma que des dels seus inicis fa bastants anys ha sabut adaptar la seva producció als estils evolutius més exi-

gents i funcionals de cada temporada, ens mostrarà la seva nova col·lecció amb una ampliada renovació de dibuixos incorporats a les noves qualitats de teixits en els quals el color juga un paper important.

Tendències molt noves i molt acurades de textures i

color, es combinaren en una sens fi d'estils molt variats en què el bon gust, el disseny i l'alt nivell tecnològic destaquen molt marcadament, determinant uns resultats extraordinaris sempre derivats de la gran estructura productiva d'aquesta firma considerada una de les empreses més importants del sector.

SATI proposa entre altres moltes idees i suggeriments una nova forma de confeccionar les cortines, a través de quatre estils distints que anomena: Clàssic, Barroc, Romàntic i Colonial. Per això, una àmplia gamma de colors

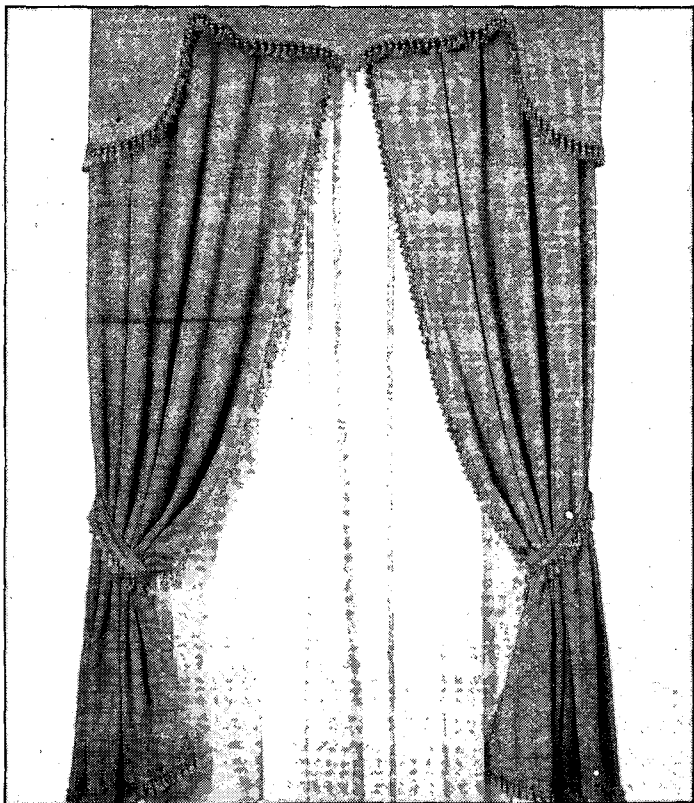
llisos busquen combinacions contrastades amb la resta de l'habitació, conformant una decoració elegant, d'aspecte confortable i extramadament atractiu.

Nous enfocaments i noves idees per decorar la llar, es poden aconseguir a través de l'extensa col·lecció de teixits de SATI en què no s'ha escatimat la presència dels estampats, que s'ofereixen dins d'una gran varietat de temes, sobresortint els florals, els de fruites, i l'anomenat "de ruptura amb els tradicionals". Els jacquards de SATISTAR s'imposen i els hem vist en teixits de qualitats molt resistents i

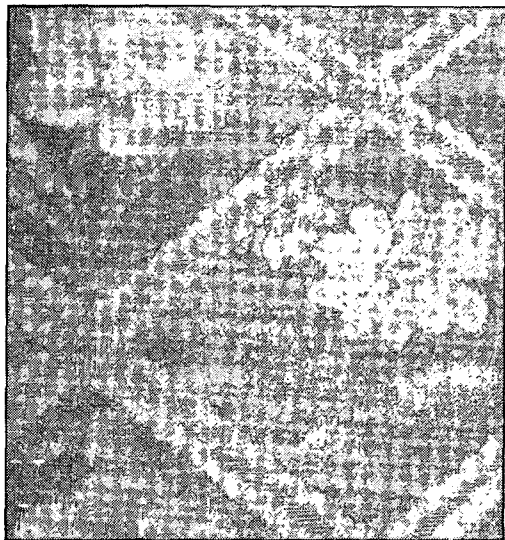
subtils al mateix temps, que s'adaptin a qualsevol estil per la seva gran diversitat de color molt ben combinat amb els dissenys exclusius i d'evident bon gust.

Una vegada més hem de dir que la gran experiència juntament amb el gran mestratge de la firma SATI especialista en l'art de teixir i crear moda per a la llar, quedaren altre cop patents en aquesta col·lecció que a part de satisfer tots els gustos pel seu ampliat conjunt de teles tan adaptables i tan boniques, ens corroboraren que aquesta firma continua essent, any rera any, la més important dins de la seva especialitat a nivells internacionals.

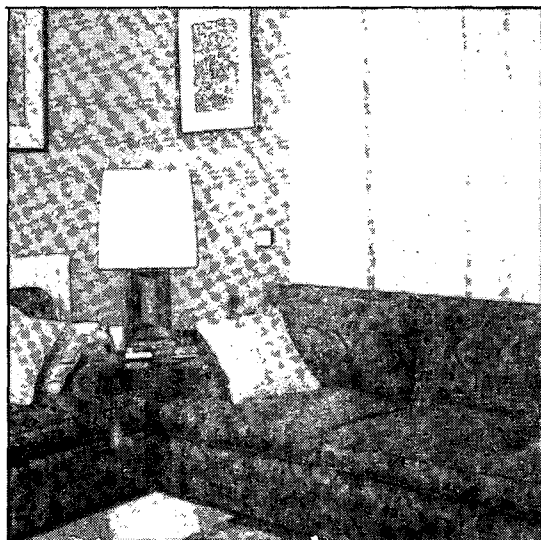
MARIA JOSE EJARQUE

Implantació del nou estil "Barroc", per a cortines rematades amb borles. Es col·loquen sobre cortina blanca.

Nou disseny dins els jacquards SATISTAR.

Tapisseria jacquard per als sofàs, sobre un fons de cortina llis.

COSTUMS I TRADICIONS

El mes de la Mare de Déu del Roser

Quan els calendaris eren cristians, solien posar a cada mes la corresponent consagració. Ara n'hi ha pocs que es recordin, per exemple, que l'octubre és el mes consagrat a la Mare de Déu del Roser.

I del Roser, el Rosari. Una devoció força perduda. A Catalunya té una llarga tradició i homes tan eminents com sant Antoni Maria Claret o el servent de Déu, Torras i Bages treballaren molt per propagar-lo.

En les "Memorias de un menestral de Barcelona" de Josep Coroleu —1792-1884— es llegeix: "...al toque de ánimas, todo hijo de vecino entraba en su casa como el caracol en su concha, no sin saludar de paso a las muchas parejas de frailes que encontraba en su camino, volviendo también a sus respectivos conventos. Los rezagados oían entonces un coro inmenso partiendo de todos los hogares, el Santo Rosario rezado en todas las familias."

Segurament no trobaríem gaires països tan rics en folklore i literatura relacionats amb el Rosari, com el nostre. Les confraries del Roser deixaren empremtes molt profundes en la vida dels pobles i contribuïren a l'expansió de cobles i cànctics, unes de tipus folklòric i d'altres que constitueixen un capítol de la nostra literatura.

Cobles d'albada per cridar al Rosari de l'Aurora: "Tot auell el niu deixa / canta al nou dia /, tanta ditxa sols l'home / apar obli-da. / Al sol els monts per veure / alcen la testa, / qui el millor sol pot veure, / el lliit es queda. / A alegrar ix Maria / la matagada, / com

estrella que anuncia / bona diada..."

O aquells Goigs típics atribuïts a sant Vicenç Ferrer per uns, o al seu germà Bonifaci segons altres, titulats "Cançoneret i miracles en lahor del Psaltiri o Roser" i que ja es cantaven a Catalunya, Rosselló, València i Mallorca fa cinc-cents anys i que comencen:

"Puix que Rosa molt suau / Déu mon Fill m'ha elegida, / el Psaltiri em presentau / i dient-lo contemplau / quinze actes de ma vida."

La primera Confraria de la qual es té notícia a Barcelona data del segle XIII, i el XIV ja hi havia capelles o altars de la Mare de Déu del Roser a cada església. La devoció es popularitza i passen les cobles i psalteris a la literatura de canya i cordill. Més tard, quan la decadència de la llengua i fins després de la Renaixença són cobles castellanes i fins uns "minuetes" el que es venia en plecs de romanço La tornada: "Visca Maria, / visca el Rosari, / visca d'àngels i homes / la Reina i Mare," serà substituïda per la de "Viva Maria, Viva el Rosario, / viva Santo Domingo / que lo ha fundado".

Tant se val! El que comptava i compta encara avui, és la permanència, la continuïtat i la propagació de la més genuïna devoció mariana. No és arriscat assegurar, almenys, que la Mare de Déu en la seva advocació del Roser és la més popular arreu de Catalunya, seguida de la del Remei de la qual hem parlat en els dos articles precedents.

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

CUINA

Calamars farcits Es-Plà

1 kg. calamars petits
2 cebes mitjanes
3 tomàquets madurs
50 gr. mantega
juliverd
4 ous durs

1 cullerada de farina
2 fulles llorer
3/4 kg. musclos
Conyac, escura-dents, farigola
1 pebrot vermell
1 gra d'all.

Bulli els ous durant 12 minuts perquè es tornin durs, després deixeu-los en aigua freda.

Renteu els musclos i poseu-los a coure a foc viu, amb 1/4 de litre d'aigua, perquè s'obrin, després traieu-los una closca i reserveu-los en un plat. Coleu el suc i reserveu-lo. Renteu els calamars deixant les bosses netes. Traieu els ulls dels caps i passeu aquests per la màquina de picar juntament amb les aletes, el pebrot vermell petit i una ceba. Quan tot estigui trinxat, poseu-ho en una paella amb una mica de mantega i oli i deixeu-ho coure fins que comenci a daurar-se, afegiu aleshores un tomàquet ratllat i un raget de conyac, tireu la sal i el pebre i deixeu que es redueixi i quedi sec. Aparteu-ho del foc i deixeu-ho refredar una mica. Trinxeu els ous durs i barregeu-los amb el que heu preparat. Deixeu-ho refredar.

Prepareu la salsa, amb un sofregit de ceba ben daurada, afegiu dos tomàquets ratllats, un gra d'all trinxat amb una mica de juliverd, una fulla de llorer i una mica de farigola, després d'una estona tireu-hi un quart de litre del suc de coure els musclos, deixeu-ho coure uns minuts després passeu-ho per un colador fi.

Desfeu una cullerada de farina amb una mica d'aigua freda i uni-ho a la salsa.

Farciu les bossetes de calamars amb el farcit que s'ha preparat. Cal fer-ho amb ajuda de la mànega i broquet gruixut, perquè d'altra manera resulta molt difícil. Tanqueu-los amb una escura-dents i tireu-los a la salsa. Deixeu-los coure de 25 a 30 minuts. A l'últim moment poseu-hi els musclos amb una sola closca.

MARIA GLORIA MONTAÑOLA

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

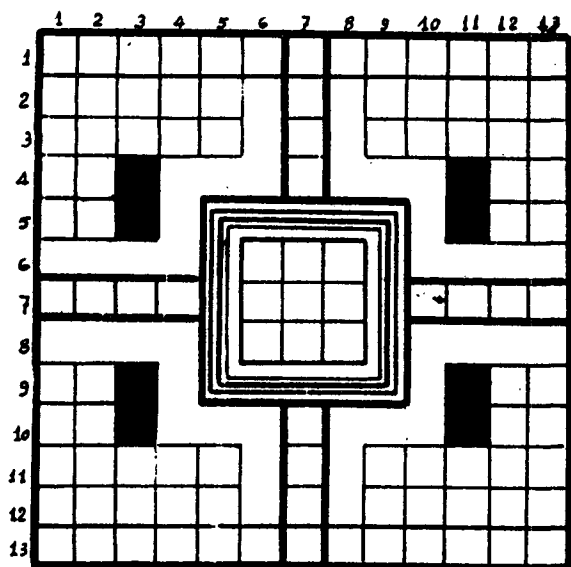
Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

CRUCIGRAMA QUADRAT

HORITZONTALS

- 1- Malaltia de l'encèfal.-
- 2- Seguit d'imatges i fenòmens psíquics que sobrevenen durant el son. Vocal. Peça de matèria resistent en forma de cercle que pot cenyir un cos envoltant-lo.-
- 3- Modalitat de motociclisme. Cinc-cents. Planta dita "barba de caputxi", que hom havia emprat com antibiòtic.-
- 4- Nou-cents noranta-nou. Vocal. Tot sol.-
- 5- Nota musical. Consonants.-
- 6- Univers.-
- 7- Unitat de força. En aquest lloc. Cert esport.-
- 8- Accident geogràfic gallec.-
- 9- Aliment. Peça de l'esquelet.-
- 10- Consonants. Cinc-cents. Manera de dir sí.-
- 11- Grup nombrós d'abelles que surt d'un rusc per construir una nova colònia. Preposició. Obi petit.-
- 12- Designació genèrica dels grups que resulten de l'eliminació de dos hidrògens en un hidrocarburi. Cinquanta. Tenim poder, facultats.-
- 13- Sagrament de la Penitència.-

Es com tots els altres.-

VERTICALS

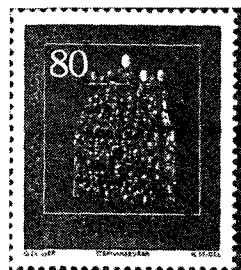
- 1- Manera característica de fer o presentar les coses. Cinc-cents. Avaluar, determinar la vàlua d'una cosa.-
- 2- Regla per a l'execució d'alguna cosa. U. Iré.-
- 3- Xifres romanes. Consonant. Petit, menut.-
- 4- Nom de lletra. Preposició. Ala desplomada.-
- 5- Necessari per a cosir. (Ang. Pl. Homes).-
- 6- Preposició. Extensió d'aigua salada. Cent.-
- 7- Llei d'autonomia universitària. Descans. El pintor de Torre Galatea.-
- 8- Vocal. Fa el niu. Cinquanta.-
- 9- L'Apòstol dels gentils. Droga.-
- 10- Abans. Consonant. La serp més grossa que es coneix.-
- 11- (Ang. deu.) Vocal. Xifres romanes.-
- 12- (En pat. Ili.) Vocals diferents.-
- 13- Arxipèlag i l'an autònom de Finlàndia a l'entrada del golf de Bàltia... Consonant. Un cert peix molt estimat.-

SOLUCIONS

1. Enciclopèdia. 2. Somni. 3. Triar. 4. Usuar. 5. Un. 6. Món. 7. Dina. 8. Golf. 9. Riu. 10. Os. 11. D. 12. A. 13. Eixam. a. Obiol. 12. Arle. L. Podem. 13. Reconciliació. VERTICALS 1. Estil. 2. Prear. 3. Norma. 4. Enre. 5. Fil. 6. Men. 7. Mar. 8. Lode. 9. O. Nla. 10. O. Nla. 11. T. 12. O. IDC. 13. L. O. L. E. I. 13. Aland. F. Salmó.

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

Les insígnies del Sacre Imperi Romà (i III)

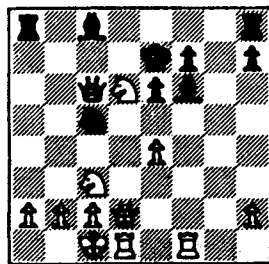
El segell valor 80 ctms. d'aquesta sèrie, presenta "la bossa de St. Esteve", reliquiari en forma de bossa de pelegrí. Es fa del tot impossible poder identificar i autenticar les relíquies que conté.

TAULER D'ESCACS

per JAUME MORA

DIAGRAMA 191

Negres juguen i guanyen

Sang i fetge. Amenaces arreu. És allò que el que pica primer pica dos cops.

Solució al diagrama 190

1...Ch5-g3+, 2 h2xg3 Dd8-g5, 3 Tg1-c1 Dg5-h5+, 4 Rh1-g1 f4xg3, 5 Cc3-e2 Ag4xe2 i guanyen

JEROGLÍFIC

Per SNOB

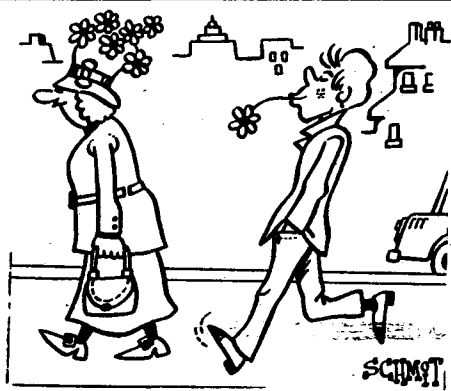
QUE TAL AQUEST PIANO?

Solució al 420

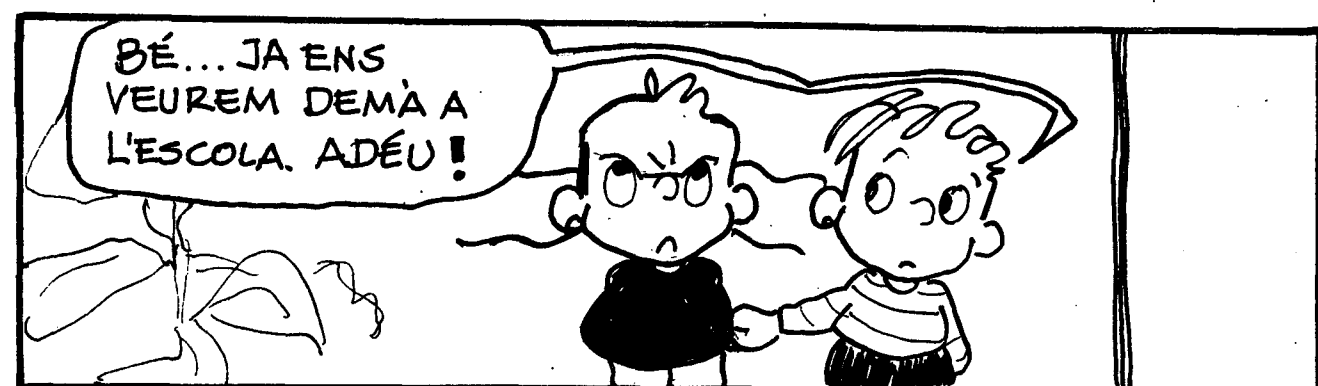
SI FA SOL

(NOTA) SI (NOTA) FA (NOTA) SOL

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Barcelona-Atlético 1-1	PJ GF GC Ptos.	1. Logroñés-Cádiz (X) 2	Hugo Sánchez (Real Madrid) 7	Logroñés-Celta
Valladolid-Español 1-0	1. R. Madrid 6 26 2 12 + 6	2. Celta-Mallorca (X) X	Michel (R. Madrid) 4	Mallorca-Betis
Betis-Sabadell 6-0	2. Athletic 6 8 4 10 + 4	3. Betis-Sabadell (1) 1	Gordillo (R. Madrid) 4	Sabadell-Barcelona
Celta-Mallorca 1-1	3. Valencia 6 9 6 8 + 2	4. Barcelona-At. Madrid (1) X	Baltazar (Celta) 3	Ath. Madrid-Murcia
R. Madrid-Sevilla 3-1	4. Cádiz 6 9 8 8 + 2	5. Murcia-Athletic (2) 2	Arroyo (Valencia) 3	Ath. Bilbao-R. Sociedad
Zaragoza-Osasuna 1-0	5. Atlético 6 6 2 7 + 1	6. R. Sociedad-Valencia (1) 1	Fernando (Valencia) 3	Valencia-Valladolid
R. Sociedad-Valencia 3-0	6. Betis 6 11 4 7 + 1	7. Valladolid-Español (X) 1	Joseba Aguirre (Ath. Bilbao) 2	Español-Real Madrid
Logroñés-Cádiz 1-2	7. Celta 6 6 5 7 + 1	8. R. Madrid-Sevilla (2) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 2	Sevilla-Sporting
Sporting-Las Palmas 4-1	8. Zaragoza 6 7 16 7 + 1	9. Gijón-Las Palmas (X) 1	Quico (Betis) 2	Las Palmas-Zaragoza
Murcia-Athletic 2-3	9. Osasuna 6 5 5 6	10. ZAR-Osasuna (X) 1	Andrés (Cádiz) 2	Cádiz-Osasuna
	10. Sevilla 6 7 8 6	11. Burgos-Elche (X) X	Pichi Alonso (Espanol) 2	
	11. Sporting 6 6 11 6	12. Santander-Oviedo (1) 1	Higuera (Mallorca) 2	
	12. R. Sociedad 6 9 5 5 - 1	13. Huelva-Rayó V. (1) 1	Ripodas (Osasuna) 2	
	13. Valladolid 6 3 6 5 - 1	14. Jerez-Coruña (X) 1	Jankovic (R. Madrid) 2	
	14. Mallorca 6 8 10 4 - 2		Villa (Sporting) 2	
	15. Murcia 6 6 8 4 - 2		Peña (Valladolid) 2	
	16. Español 6 4 9 4 - 2		Orejuela (Zaragoza) 2	
	17. Sabadell 6 3 9 4 - 2			
	18. Las Palmas 6 5 12 3 - 3			
	19. Barcelona 6 3 7 2 - 2			
	20. Logroñés 6 3 13 2 - 4			

Avet Set — Avet Set —

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

376

Històries d'Eixerits

El gerani i el mosquit

Aquest vespre, en obrir la finestra, he trobat el gerani rient com un ximplet.

—Renoi, si que estàs content! ¿Es pot saber què et passa?

—Ai! ja t'ho diré, però espera't que tinc adolorits tots els ossos de tant riure.

—I, doncs, què et passa?

—Res, home, ha vingut un mosquit més ximplet que fet d'encàrrec. Em sembla que devia estar tocat de l'ala. S'ha presentat aquí amb un concert de violí que ha desvetllat a tothom: formigues, mosques, aranyes, etc.

—Jo diria que els mosquits, més aviat sembla que toquin la trompeta o la botzina.

—Què vols que et digui. A mi m'ha semblat que duia entre braços i cames un petit violí.

—I, ¿on és ara aquesta petita màquina sonora i voladora?

—Què sé jo! Anava esbojarrat d'una banda a l'altra, i vés a saber on para. Em sembla que tenia gana. Li he cridat que quan vindries tu, potser podries donar-li sopar.

—Desgraciat! ¿No saps que els mosquits s'alimenten de la sang de les persones?

—Bé, per una xucladeta, tampoc no n'hi ha per tant.

—Si s'ha ficat a l'habitació i aquesta nit em pica, ja sabré qui ha estat l'instigador de l'atac.

—Ets molt exagerat. Ell fa un petit concert, i s'ho cobra.

—Vés ximplet, vés.

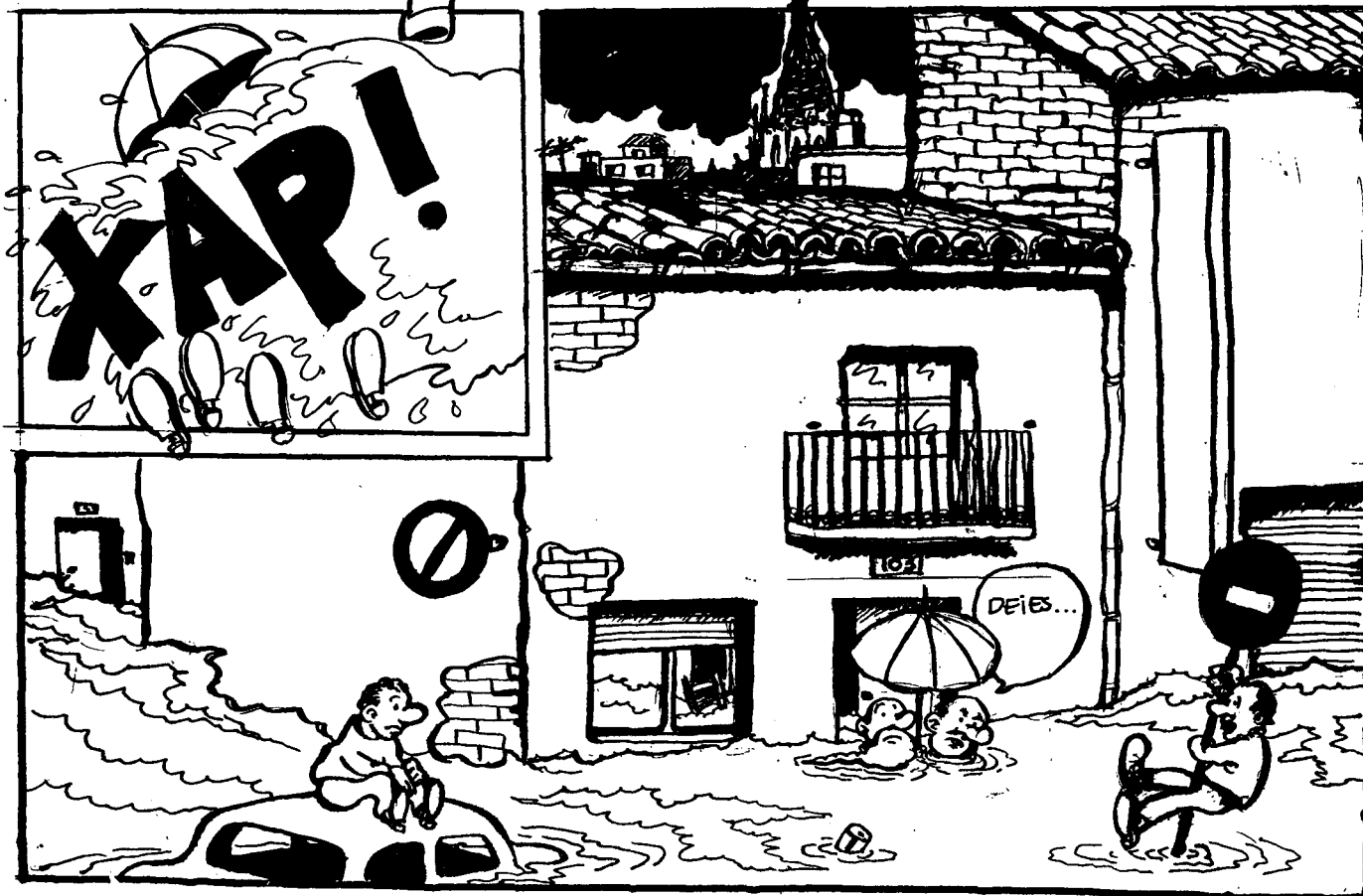
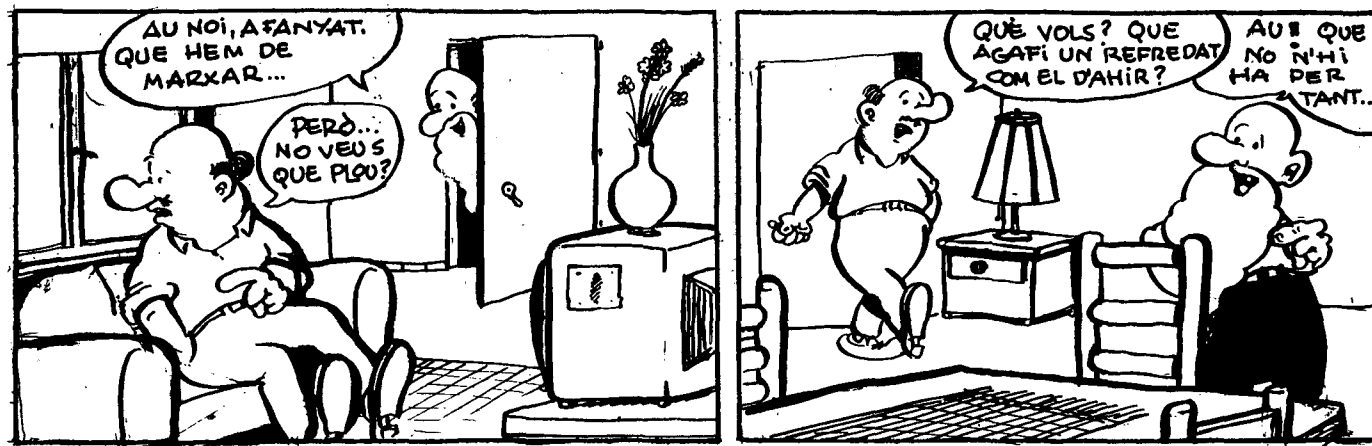
Tot tancant la finestra encara vaig sentir-lo riure. A mi la cosa no em feia gens de gràcia. Hi ha moments que costa "ser amic" quan els altres es posen pesats o impertinents. Però no hem de deixar que un "mosquit" espatlli una gran cosa com l'amistat, oi?

L'Eixerit

Avet Set esllips per a nenes i nens

EN BADOSA i EN BASORA

Avet Set — Avet Set —

Jesús ens parla

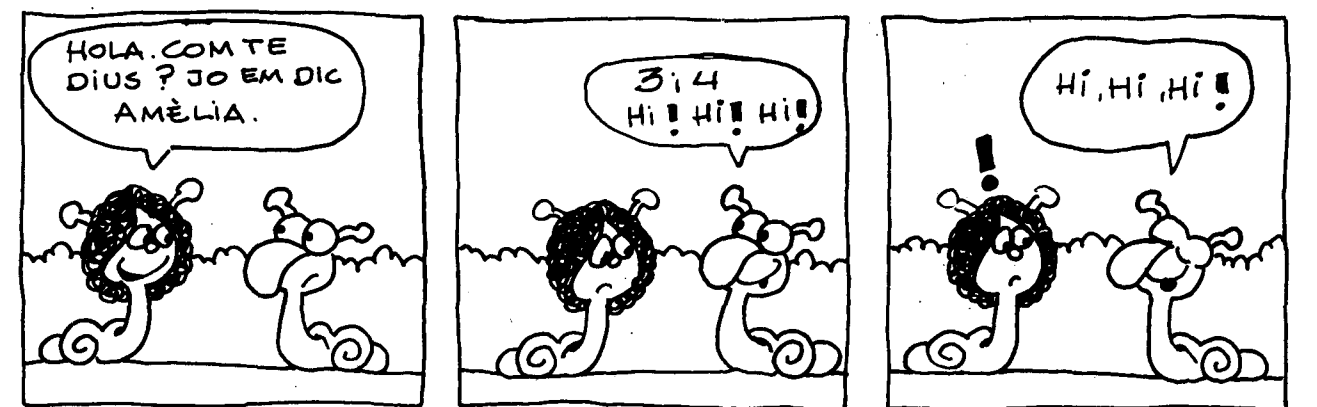
Busquem l'evangelí del diumenge: (Amb motiu de la Diada del Dornund, i d'acord amb el lema d'enguany "Alliberament amb Maria", avui es pot llegir el següent evangelí): Evangelí segons Sant Lluç, capítol 1, versets del 39 al 56 (Lc 1:39-56).

Reflexionem: 1. "Lliures per a estimar". Per poder estimar es necessari tenir el cor "a punt", alliberat d'egoïsmes i de rancors i sempre a punt de mostrar l'amor ajudant i servint els altres. Així ho féu Maria que cuità a anar a veure la seva cosina Elisabet quan comprengué que podia ajudar-la.

2. És l'Esperit de Déu que salva i allibera l'home de qualsevol mena d'esclavitud. Aquell que de debò creu en el Senyor i li obre el cor, coneixerà tota la força del seu amor poderós, i farà el camí de la seva vida amb alegria i coratge.

3. Maria lloa el Senyor i li dona gràcies. Sap que és Ell qui li ha donat un cor lliure per creure, per esperar i per estimar. I el seu esperit vessa d'alegria perquè no hi ha res tan engrescador com estimar Déu i els altres amb un cor net, franc i generós.

El mossèn

Avet Set esllips per a nenes i nens

DIUMENGE - 18

10.45 Temps d'esperança.
11.30 Matinal a TV3.
13.00 Esports.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Batman.
16.00 Simon i Simon:
"Totes les masses piquen".

17.00 Tarda de...
"Turons ardents".

18.30 Bàsquet.
20.00 Gol a gol.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"L'hora dels nens".

DILLUNS - 19

13.00 Universitat oberta:
"Mesuari: la Terra i la Lluna".
13.30 TV3, segona vegada:
"A tot esport".

14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 11.
16.15 Ellery Queen:
"El gos xinès".

17.00 Universitat oberta:
"El moviment: les lleis Newton".
17.30 L'hora dels contes:
"La febre de la xocolata".

18.00 Els supertrònics:
"Error fatal".
18.45 Kid video:
"El despersonalitzador".

19.15 El viatge. Cap. 1.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Perry Mason:
"El cas de l'arribista galant".

22.05 Teatre:
"La senyoreta Júlia".
23.35 Telenotícies.
23.50 Curar-se en salut.

DIMARTS - 20

12.40 Servei d'informació agrària.
13.00 Universitat oberta:
"El teorema del binomi".
13.30 TV3, segona vegada -
"30 minuts"

14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 12.
16.15 Ellery Queen:
"Un te de bojós".

17.00 Universitat oberta:
"Sin (alfa-beta)".
17.30 L'hora dels contes:
"Sang de dragó".

18.00 Montreaux Rock.
18.30 Oh! Bongonia.
19.15 Dancing Daze - 7.
19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Angel Casas Show.
22.35 L'equalitzador:
"Pluja xinesa".

DIMECRES - 21

12.40 Servei d'informació agrària.
13.00 Universitat oberta:
"Compostos orgànics purs".

13.30 TV3, segona vegada:
"Crònica 3".
14.30 Migdia.

15.00 Telenotícies.
15.35 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 13.
16.15 Ellery Queen:
"La maledicció del Faraó".

17.00 Universitat oberta:
"Espectroscòpia".
17.30 L'hora dels contes:
"Arnold dels ànecs".

18.00 Conèixer el medi:
"Migrador i residents a l'Àrtic".
18.30 Cinc i acció.

19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Gala loto.

22.00 Sorteig polivalent.
22.20 Cinema 3:
"Rèquiem per un camperol".
24.00 Informatiu cinema.

DIJOUS - 22

12.40 Servei d'informació agrària.
13.00 Universitat oberta:
"La vida a la costa".

13.30 TV3, segona vegada - "Angel
Casas Show".
14.30 Migdia.

15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 14.
16.15 Ellery Queen:
"L'arbre de Judes".

17.00 Universitat oberta:
"Estructura cel·lular".
17.30 L'hora dels contes:
"En Clitz, el robot".

18.00 Els supertrònics:
"El Sr. Wrigt".
18.45 Kid Video.

19.15 Dancing Daze - 8.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.

21.05 Giovanni, d'una mare a l'altra.
22.35 A tot esport.
23.35 Telenotícies.
DIVENDRES - 23

13.00 Universitat oberta:
"Riccio: estatuets de bronze".
13.00 TV3, segona vegada:
"A tot esport".

14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 15.

16.15 Ellery Queen:
"L'executiu sense cor".
17.00 Universitat oberta:
"Una església ideal: La Madon-
na de Sant Biagio a Monte Fal-
cone".

17.30 L'hora dels contes:
"La gata bruixa".
18.00 Els supertrònics:
"Sabotatge".

18.45 Kid video.
19.15 Dancing Daze - 9.
19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Tres estrelles.
21.35 Radio Cincinnati:
"Un assumpte de família".

22.05 Crònica 3.
23.00 13 x 13:
"La reina de la selva" de Jau-
me Fuster.

23.35 Telenotícies.
DISSABTE - 24

10.00 Sardanes.
10.25 Universitat oberta - Rep.
13.00 Cinc i acció (Rep.).
14.15 Oh! Bongonia - Rep.

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 La gran vall:
"La ciutat sense sortida".

17.00 Olímpics en acció.
18.00 Mecanoscrit del segon origen - 7.
18.30 Bàsquet.

20.00 Joc de Ciència:
"L'energia solar".
20.30 Telenotícies.

21.00 Bona cuina.
21.05 Magnum:
"Tran Quoc Jones".
22.05 Pel·lícula:
"Jo, Jo, Jo... i els altres".

DIUMENGE - 18

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.

**"FRACÀS ESCOLAR
I TELEVISIÓ"**

IGNASI BOFARULL
Licenciat en Història
Professor de cinema i vídeo

PLANETARIUM DE BARCELONA
Escuelas Pías, 103
Dissabte, 31 d'octubre 1987
19 h.

12.30 Ballari.
13.30 Curro Jiménez:
"Los piadosos y los pícaros".

14.30 48 hores.
15.35 La crida dels gnoms - Ep. 3.
16.05 Estrenes TV:
"Entre dos amors".

17.45 Si ho sé no vinc.
18.40 Parada de Postes.
19.35 L'altra mirada.
20.30 48 hores.

21.05 A portada.
21.35 I vostè què opina?
22.35 Diuenge cinema:
"La trastienda".

00.25 Especial "tendido cero".
DILLUNS - 19

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
9.35 Gabriela - 29.
11.35 Rituals - 106.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç de l'informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 De cara al mar.

14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Casa desolada - Ep. 6.

16.30 La tarda.
17.50 Avanç Telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unitat 5".

18.30 Fraguell Rock. Ep. 3.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.

21.10 Un, dos, tres.
22.55 Documents TV.
00.25 Telediari - 3.
DIMARTS - 20

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 30.
11.35 Rituals - 107.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Herbolari i altres herbes.

14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Casa desolada - Ep. 7.

16.30 La tarda.
17.40 Avanç Telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unitat 6".

18.30 Heidi.
19.00 Els nostres arbres.
19.30 La farmàcia del mar.
20.00 L'hora del lector.

20.30 Telediari - 2.
21.00 Quina nit la d'aquell any.
22.15 Sessió de nit:
"El secreto de vivir".

00.20 Telediari - 3.
00.50 Testimoni.
DIMECRES - 21

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 31.
11.35 Rituals - 108.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 La plaça de la lluna.

14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Casa desolada - Ep. 8.

16.30 La tarda.
17.50 Avanç telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unitat 5".

18.30 Mofli, el darrer Koala.
19.00 A tope.
20.00 Les noies d'or.
20.30 Telediari - 2.
21.10 Fi de segle.
22.15 Corrupció a Miami:
"Phil, el farsante".

23.10 Espanya en guerra, 1936-1939.
00.05 Telediari - 3.
DIJOUS - 22

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 32.
11.35 Rituals - 109.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Trens de Catalunya.

14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Caçadors d'ombres:
"Cazadores de sombras".

17.15 La tarda.
17.50 Avanç telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unitat 6".

18.30 Musiquíssims.
19.00 Pippi Calcesllargues.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Parlem clar.

20.30 Telediari - 2.
21.10 Doctor Faut: 1ª parte.
22.15 Debat.
23.45 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.

DIVENDRES - 23

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 33.
10.35 Rituals - 110.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 L'electro-xou.

14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Caçadors d'ombres:
"El espíritu de San Luis".

16.30 La tarda.
17.50 Avanç telediari.
17.55 L'aldea de l'arce.
18.30 La tia de Frankenstein.

19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby - 27.
20.30 Telediari - 2.
21.10 A família.

22.25 Divendres cinema:
"Romeo y Julieta".
00.55 Telediari - 3.
DISSABTE - 24

9.00 Un, dos, tres.
10.30 Don Quijote de la Mancha:
"Las bodas de Camacho".

11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria.
13.30 Objectiu 92.

14.30 48 hores.
15.35 Daniel el trapella.
16.00 Primera Sessió:
"El Caballero Adverse".

18.10 Professor Poopsnagle - 15.
18.35 Erase una vez... la vida.
19.05 Número 1.
19.35 L'equip "A":
"Ahí fuera hay un desierto".

20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.30 Verdi:
"Componer con la realidad".

00.45 Filmoteca TV:
"Tomas de prueba".
COMENTARIS TV

Un concurs amb èxit: un, dos, tres

La notícia és la següent: "Al voltant de 19 milions d'espanyols de més de 10 anys veuen cada dilluns el programa Un, dos, tres, que dirigeix i realitza Chicho Ibañez Serrador, emès per la primera cadena de TVE. Aquest espai és, en la actualitat, el de més audiència de la televisió en el nostre país. El concurs ha aconseguit canviar els hàbits de comportament dels telespectadors, fent del dilluns, dia tradicionalment de baixa audiència, el dia de més alt nivell d'èxit televisiu".

La conclusió podria ser aquesta: el telespectador mig davant el receptor no es planteja cap tipus d'exigència. Veu el que li donen i s'adapta a allò més senzill i relaxador. Tant se val si l'espai és vulgar, pobre de continguts o ple de tòpics fàctils i repetitius. Sense cap tipus de dubte, s'asseura davant del receptor per empassar-se tot el que li posin. Si el programa compleix les regles bàsiques de l'èxit quan aquest no té res a veure amb la subtilitat, l'elegància i el bon gust, ja tot està decidit: l'audiència anirà creixent en la mesura que es vagin repetint sempre les mateixes bestieses amb la brillantor i l'espectacularitat que el públic desitja i espera. Aquest és el secret del famós Un, dos, tres: esperar que ensopegui el concursant i riure-se'n. Tornar a riure quan fa el ridícul a la subhasta i continuar amb el riure a la boca amb els acudits i les frases fetes que tothom repeteix o respon de la forma més gregaria que es pugui imaginar. Després els regals i encara més burles i brometes envers els concursants: el públic de l'estudi riuen, les nenes que ballen i canten també riuen cada cop que són davant la càmera. La sensació que a un li queda un cop ha acabat de veure aquest programa és la d'haver perdut el temps. Després de tot això penso que es podrien dir dues coses: en primer lloc seria bo que en alguna ocasió es fes l'esforç de comentar en família el molt freqüent que vulgar de l'espai; en segon lloc seria bo fer un esforç, alguna vegada, d'imaginació i veure alguna alguna altra cosa de més qualitat.

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) Tel. 200 13 99

EDITORIAL CASALS, S. A.

presenta:

“CATÁLOGO DE VÍDEO-FILMS”

CATÁLOGO DE VIDEO-FILMS

EL CINE:
ESPECTÁCULO Y EVASIÓN

WESTERN

MUSICAL

CIÈNCIA
FICCIÓ

BÈL·LIC

1000 títols
seleccionats
per a gaudir-los
en família.
Classificats per
«gèneres»
i per «estrelles»

HISTÒRIC
AVENTURES

COMÈDIA

FANTASIA
INFANTIL

EL CINEMA
ESPECTACLE
I EVASIÓ

¿Tots els aficionats són capaços de triar d'entre el munt
de videocassettes que ofereix el mercat?

Un especialista del tema, JOSEP M. CAPARRÓS LERA, ha redactat aquest Catàleg per tal d'informar
l'espectador perquè la visió de les cintes no sigui simplement un consum sinó un entreteniment cultural
i formatiu.

● 488 pp, 13×18 cm, 500 pts.

Us prego que m'envieu el CATÁLOGO DE VIDEO-FILMS.
Edició només en castellà.

Exemplars Nom

Adreça

Forma de pagament:

- ☐ Adjunto taló nominatiu.
☐ Contra reembors.

Editorial Casals, S. A. Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13

EDITORIAL CASALS, S. A.

MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP

TOTS ELS CURSOS I TOTES LES MATÈRIES

Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13